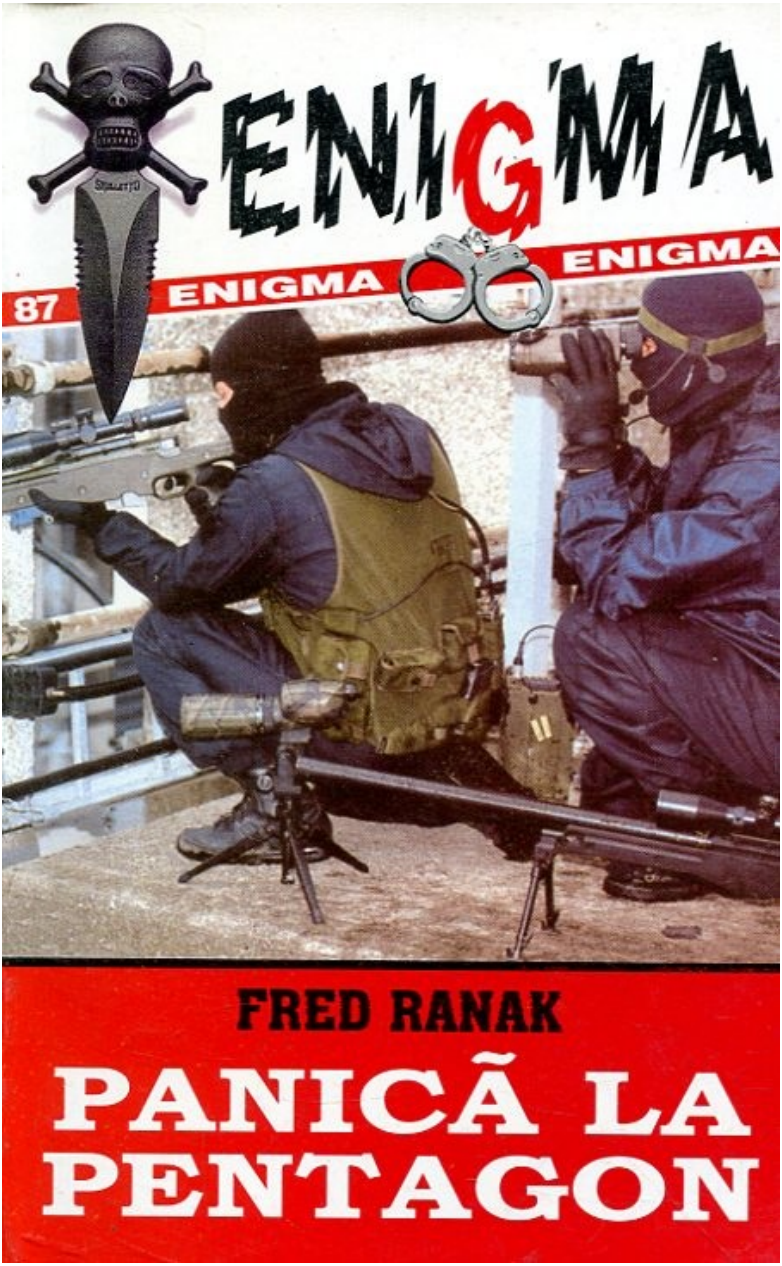
ENIGMA
87
ENIGMA
ENIGMA
FRED RANAK
PANICĂ LA PENTAGON

FRED RANAK
PANICĂ LA PENTAGON

Traducerea NICOLAE CONSTANTINESCU
Editura Bogdana
Bucureşti
2002
973-9127-57-9

CAPITOLUL I

— Trebuie să înţelegi că toate astea sunt extrem de penibile pentru mine, zise Forrester eu o voce studiată.

Vorbea cu ochii ţintă la vârful ţigării de foi pe care o ţinea în faţă, contemplând fumul albăstrui care se ridica lent, ca şi cum şi-ar fi citit în el viitorul.

Grove nu zise nimic. Aştepta. Îşi păstra faţa ca de marmură, acea faţă veşnic bronzată care îl făcea să semene cu un centurion roman, un veteran încercat în o sută de campanii. Aştepta cu braţele încrucişate şi bărbia ridicată.

Forrester tuşi uşor. Se vedea bine că era stingherit. Ba chiar transpira uşor, ceea ce, la un diplomat de anvergura lui, era indiciul unei tensiuni foarte mari. Forrester fusese patronul uneia dintre cele mai mari companii de asigurări înainte de a intra în guvern şi de a deveni unul dintre patronii politicii externe. Era imaginea perfectă a acelui american ideal propus lumii de *Reader's Digest*: înalt, slab, bronzat la ultraviolete, cu tenul roz şi dinţii perfecţi, în ciuda celor cincizeci de ani depăşiţi.

— Fac apel la tine la simţul datoriei, Brian, zise el ridicând ochii pentru prima dată şi uitându-se în ochii lui Grove. Eşti un american loial. Ar trebui să înţelegi care e datoria ta.

„Nemernicul! îşi zise Grove cu ură. Îmi serveşte lozinca asta fără să clipească!” Dar păstră expresia feţei nepăsătoare şi întrebă cu răceală:

— Aş vrea totuşi, domnule, să-mi indicaţi direcţia. Forrester îşi drese glasul şi în privirea lui apăru o umbră de reproş. Era evident că Grove nu voia să simplifice lucrurile. Puse trabucul în scrumiera de onix şi îşi încrucişă mâinile cu o atitudine de-a dreptul episcopală. Avea nişte mâini uimitor de mici pentru un om de talia lui.

— Ar trebui să înţelegi frământările preşedintelui în toată povestea asta, zise el. Are nevoie ca toată lumea să-şi facă datoria, şi chiar mai mult decât datoria.

— Sunt gata să-mi fac datoria, zise Grove, cu condiţia sa ştiu despre ce e vorba.

— Păi, răspunse Forrester, îţi închipui că după tot ce s-a întâmplat, vor trebui să cadă nişte capete.

— Probabil.

— Capete importante, foarte importante…

Preşedintele trebuie să lovească dur, repede şi sus.

— Aşa cred şi eu.

— Dar el nu se va ocupa de cei care o vor lua înainte, zise Forrester studiindu-şi cu atenţie arătătorul cu unghie bombată. Demisiile vor fi modul cel mai elegant de rezolvare a acestei probleme.

— Îmi sugeraţi să demisionez?

— Da, asta e părerea mea.

„Îl doare drept în cot, ticălosul, îl doare în cot dacă mă duc la fund, îşi zise Grove. El e miliardar şi a luat de nevastă o miliardară! Pentru el, administraţia este o distracţie, o pauză amuzantă. Peste un an sau peste două zile, se va întoarce la consiliile lui de administraţie şi la golf. Sau va face o călătorie în Europa, ca să mai cumpere încă un *impresionist*".

Grove nu era bogat. Nu avea avere personală. Numai salariul şi pensia. Precum şi ceva economii şi câteva mici operaţiuni de bursă, insuficient ca să poată trăi pe picior mare.

— Asta e şi părerea preşedintelui? Răspunsul răsună tranşant.

— Da.

Grove avu brusc o senzaţie de frig între omoplaţi. De data asta era scos pe tuşă. Adică „i se

accepta demisa”! După ani de muncă, şi muncă eficace, i se arăta uşa ca unui secretar de rând.

— Bineînţeles, vom face în aşa fel încât să-ţi găsim un punct de cădere convenabil… zise Forrester roşind uşor. Preşedintele ţine la asta. Există, slavă Domnului, posibilităţi de recompensare a oamenilor buni şi loiali fără ca haita care ne hărţuie să poată să spună ceva!

„Pe dracu’! îşi zise Grove. Dacă-ţi închipui că voi săruta mâna care mă pune pe liber, te înşeli, amice! Nu vreau nimic! Ba vreau, vreau mult, dar nu asta şi nu în felul ăsta!”.

— Există o mulţime de posturi interesante şi bine retribuite în industria privată, reluă Forrester. Brix se va ocupa special de această problemă.

— Când va trebui să-mi dau demisia? întrebă Grove.

— Dumnezeule!… Cred că cu cât mai repede, cu atât mai bine. Treburile astea nu trebuie lăsate să treneze…

— O veţi primi mâine dimineaţă, zise Grove ridicându-se. Consilierul preşedintelui se ridică şi el. Încercă să zâmbească, apoi se răzgândi văzând faţa încruntată a interlocutorului său.

— Fii sigur că îmi păstrez toată încrederea în tine, zise el.

— Mulţumesc, domnule. E reconfortant să auzi asta.

— Trebuie să treci printr-un moment neplăcut, dar totul se uită în viaţă.

— Bineînţeles, domnule.

Fu gata să adauge: „Mai ales când ai trei sau patru milioane de dolari ca tine”. Dar se îndreptă spre uşă cu un pas hotărât. Forrester îl conduse şi vru să întindă mâna ca să-l bată uşor pe umăr, dar privirea plină de răceală a lui Grove îl făcu să se răzgândească.

— Pe curând, Brian.

Grove ieşi şi închise cu grijă uşa în urma lui. Îşi controla perfect gesturile şi mersul său avea aceeaşi supleţe de atlet de patruzeci şi opt de ani pe care ştiuse să şi-o păstreze. Dar avu aceeaşi senzaţie de frig între umeri.

„Dat afară… îşi zise el aşteptând ascensorul privat; dat afară ca un necinstit! Brian Grove, şeful F.B.I.-ului, unul dintre cei patru-cinci oameni cu cea mai mare putere din această ţară, dat afară ca o secretară sau un ataşat de presă!”.

Îşi imagina deja titlurile ziarelor de a doua zi, după ce vestea demisiei sale ar fi devenit publică. Vor avea un subiect pe cinste cei din presa de opoziţie, toţi cei care îl detestau de ani de zile, toţi liberalii şi toţi radicalii, pro-comuniştii şi „conştiinţele frumoase”, „intelectualii” şi toţi ceilalţi, negrii şi pacifiştii, pentru care era o încarnare a Ruşinii şi a Răului! Toţi amărâţii din ghetouri şi din campusuri se vor bucura de mama focului! „I-au dat cu şutul lui Grove!”.

Grove, avea o minte rece şi metodică. Asta fusese totdeauna forţa lui; ştia să evalueze situaţia fără să se enerveze sau să fie cuprins de euforie. Încercă să înţeleagă când, în care moment precis, comisese o eroare de judecată. Da, în care moment precis văzuse greşit situaţia?

Totul începuse în seara în care David Stein, unul dintre colaboratorii lui Klougher, ministrul Justiţiei, îl sunase pe linia specială. Stein era un om ponderat şi un jurist excelent cu care Grove avusese contacte de mai multe ori.

— Aş vrea să ne întâlnim de urgenţă, Brian, zisese Stein. Poţi să mă primeşti imediat?

— Bineînţeles, răspunsese Grove. Te aştept.

Stein îi spusese toată povestea. Grove primise un raport în ajun, dar destul de confuz şi mai curând nesigur. Poliţia prinsese, în flagrant, trei tipi în timp ce puneau microfoane într-un imobil unde erau instalate birourile statului-major al democraţilor. Iar aceşti idioţi erau mai mult sau mai puţin teleghidaţi de consilierii Preşedinţiei sau, în orice caz, de unii membri ai guvernului. O poveste neplăcută.

Grove îşi amintea că în acel moment îşi zisese: „Treaba asta pute şi riscă să pută şi mai tare. Nu băga mâna”. Dar Stein era un om ponderat, un jurist ascultat şi era foarte calm. El explicase că fusese o acţiune nefericită, dar că nu putea să meargă foarte departe dacă se luau câteva măsuri de precauţie care se impuneau la nivelul anchetei. Şi aici trebuia să intervină Grove cât mai discret, dar cât mai rapid posibil.

FBI-ul putea să descarce poliţia de stat de acest caz, astfel încât dosarele şi depoziţiile să nu zăbovească aiurea în mâinile oricui. Reputaţia F.B.I.-ului era destul de mare pentru ca toată lumea să se încline. Ministrul Justiţiei avea să facă tot ce trebuie în legătură cu competenţele şi a delegărilor. Luase deja legătura cu şefii poliţiei municipale şi cu

judecătorii implicaţi. Totul avea să se petreacă fără mare zgomot. Totul era ca Grove să se ocupe foarte repede de treaba asta.

Grove ascultase cu atenţie. Îşi amintea că în acel moment îşi zisese: „Ce i-a apucat pe idioţii ăştia? Folosesc amatori acum la acest gen de treburi? Să se lase prinşi ca nişte spărgători începători!…”.

Întrebase:

— Preşedintele ştie?

— Preşedintele urmăreşte acest caz cu cea mai mare atenţie, răspunsese Stein zâmbind.

Aici! Aici făcuse Grove eroarea! Mulţumindu-se cu acest răspuns. Ar fi trebuit să insiste, să aibă o întrevedere cu ministrul în persoană şi chiar să ceară un ordin scris din partea preşedinţiei. Se mulţumise cu cele câteva cuvinte ale lui Stein şi cu zâmbetul lui cu subînţeles. Şi acţionase!

În timp ce maşina lui se îndrepta spre birou, Grove căuta a doua eroare care, ca totdeauna, fusese provocată de prima. O comisese subestimându-i pe judecătorul Pritchet şi pe jurnalistul Simmons. De aceştia doi se împiedicase totul.

Pritchet, acel slăbănog mic, cu nasul mare, miop ca o cârtiţă şi chel ca un vultur pleşuv. Nimic nu-l

putuse face să cedeze, nici măcar un telefon dat chiar de ministru. Şi nici măcar nu era democrat! Un republican convins care votase pentru preşedinte! Dar un spirit dogmatic pentru care principiile sunt la fel de sfinte precum Tablele Legii aduse de Moise! Nici preşedintele, chiar dacă ar fi venit în persoană în micul său birou amărât, n-ar fi putut să-i schimbe decizia de a duce ancheta până la sfârşit.

Cu Simmons era altceva: musca de rahat clasică care dă fuga până în celălalt capăt al pământului când simte un miros urât şi care dă târcoale şi scotoceşte până când se poate aşeza pe stârv! Un fler, o încăpăţânare într-un fel instinctivă. Gras, murdar, neras, cu răsuflarea grea, puţin cam beţivan dar de o luciditate fantastică. Mai şiret şi mai încăpăţânat decât cel mai şiret şi mai încăpăţânat dintre poliţişti. El luase urma „vânatului", furnizând acestui judecător cretin toate elementele de care avea nevoie.

Fusese vorba de „accidentarea" lui Simmons. Existau chiar doi-trei specialişti care şi-ar fi luat cu dragă inimă această însărcinare. Dar celor de sus le fusese frică.

Cazurile de acest gen sunt ca nişte avalanşe. Există un punct de echilibru, într-un fel ideal, unde

totul ezită şi unde se poate decide orice: ori masa de zăpadă rezistă şi rămâne pe loc, ori se pune în mişcare şi, din acel moment, nimic pe lume nu o mai poate opri. Şi e destul un nimic ca s-o facă să se încline într-o parte sau alta. E destul un om care strănută ca să declanşeze mişcarea. Iar acest om fusese Simmons, beţivanul, care strănutase în ziarul lui. Şi, de atunci, avalanşa se pornise şi măturase totul în calea ei. Dacă Simmons ar fi fost lichidat, era aproape sigur că nu s-ar fi întâmplat nimic. Povestea cu microfoanele ar fi ajuns în teancul deformat de alte dosare. Care dormeau sub praf de ani de zile, dosare deosebit de jenante pentru personaje foarte sus-puse…

Dar Simmons strănutase şi avalanşa se pusese în mişcare, călărită de judecătorul Pritchet cu nasul lui de pară. Iar acum venise marele măturoi! Iar Grove se afla într-o companie nobilă!

Incredibil! Pentru că trei pămpălăi fuseseră incapabili să instaleze în mod discret nişte microfoane într-un birou ca să asculte confidenţele bandei mahărilor democraţi, el, Brian Grove, şeful F.B.I.-ului, era pus pe liber! Şi aceste confidenţe el le-ar fi putut să le spună dinainte, ca şi cum le-ar fi ascultat: poveşti

de alcov, adresele unor femeiuşti bune de călărit, glume vulgare despre starea sculătorii lor şi alte măscări! Asta ar fi auzit micii şmecheraşi care se crezuseră James Bond!

Îşi salută vag secretara, Phyllis, pe când traversa anticamera biroului său. Probabil că nu arăta prea bine, căci tânăra femeie se uită atent după el. Phyllis era o fată inteligentă şi perspicace care îl cunoştea bine, aproape prea bine. Nu-i plăcea să fie cunoscut prea bine.

Se aşeză la marele său birou de sticlă şi opri climatizorul. Totdeauna îi era frig în ciuda căldurii. Deplasă uşor rama fotografiei lui Margie şi a copiilor ca să ajungă la locul ei exact. O luă şi o aşeză în faţa lui. Se uită la faţa soţiei şi a celor două fete. Era încă atrăgătoare la patruzeci de ani. Acest gen de blondă frumoasă, sportivă, îmbătrânea frumos. O dorea şi acum şi ştia că sentimentul era reciproc.

Fetele semănau cu el. Nu erau la fel de frumoase ca mama lor, dar aveau farmec. El o prefera pe cea mică, pe Coockie. Probabil pentru că era hazlie şi nu era impresionată de el.

Puse fotografia pe masă şi îşi încrucişă mâinile în faţă. Dacă murea mâine, ce le lăsa fetelor lui şi lui

Margie? Numai asigurarea pe viaţă şi nişte economii neînsemnate. Şi promisiunile frumoase ale lui Forrester. Nu era normal! Nu era normal deloc!

Fusese unul dintre oamenii care se ocupase şi manipulase cazurile cele mai explozive din ultimii zece ani. Susţinuse pur şi simplu onoarea şi averea personajelor suspuse, fusese depozitarul unor secrete capabile să zguduie societatea şi chiar naţiunea, iar acum i se dădeau papucii, îl trimiteau să umble în pijama în mica lui casă din Wisconsin, să-şi scrie memoriile ca să încerce să câştige ceva lovele! Sigur, existau edituri care ar fi plătit scump ca să obţină acele confidenţe… Avea multe lucruri de spus şi de povestit… Lucruri „grele” şi pentru care unii ar fi plătit bine ca să fie publicate…

Îşi ridică încet capul, în timp ce strângea din maxilare iar „ideea” căpăta formă şi claritate. La naiba! Da! De ce ar avea scrupule? Alţii avuseseră faţă de el? Se purtaseră oare cu mănuşi? Atunci el de ce să facă pe delicatul? Acum va juca propriile sale cărţi; va juca pentru Margie şi pentru fete.

Se ridică şi apucă una dintre cele trei chei prinse de acelaşi inel aflate în micul seif din perete. Se îndreptă spre sala vecină biroului său unde se afla un

seif mare căruia numai el îi cunoştea cifrul şi numai el şi Robertson, adjunctul său, avea cheile lui.

Deschise uşa şi intră în camera blindată rezistentă la foc şi la bombe. Fişetul era acolo. Fişetul de metal unde se aflau *dosarele incomunicabile*, „Dosarele Negre” pe care nu le cunoştea nici măcar preşedintele „Acolo dormea dinamita şi otrava! Acolo erau rânduite documente capabile să declanşeze o epidemie de sinucideri la Washington şi în toate capitalele lumii. Acolo se aflau mijloacele de a asigura lui Margie şi fetelor o existenţă mai mult decât lipsită de griji…

Grove începu să selecteze, metodic, cele mai tari documente şi le puse frumos în servieta de piele pe care o adusese în acest scop.

CAPITOLUL II

Marge Grove îşi păstrase acel mers de dansatoare care îl sedusese pe tânărul student la drept Brian Grove, cu vreo douăzeci şi ceva de ani în urmă. La patruzeci de ani trecuţi încă îşi mai putea permite să poarte şorturi foarte scurte arătându-şi picioarele lungi şi frumoase.

— Brian? îl chemă ea. Ai o vizită!

Grove, care citea pe scaunul-balansoar din fundul grădinii, ridică capul şi îşi scoase ochelarii. Avea pieptul şi picioarele goale. Părul de pe piept începuse să albească şi la şolduri avea acele perniţe care apar la bărbaţii ce se apropie de cincizeci de ani.

Se uită la bărbatul slab care se apropia pe aleea grădinii. Soarele dimineţii strălucea cu putere, revărsând o lumină aurie, asemănătoare cu cea care apare în tablourile lui Tiţian: o lumină caldă şi umbroasă totodată, somptuoasă şi secretă.

Grove se ridică şi veni în întâmpinarea vizitatorului său.

— Burt! exclamă el. Ce mai faci?

Bărbatul scurt de statură îl privi prin lentilele groase ale ochelarilor. Emana din el un fel de

demnitate puţin cam tristă de văduvă neconsolabilă.

— Bine, răspunse el. Dar tu?

— Bine şi eu. Cum să nu mă simt bine când mă odihnesc?

Ştii, Burt că puştii aceia care predică întoarcere la natură au dreptate până la urmă? Omul fericit este cel care îşi cultivă grădina şi îşi creşte legumele fără îngrăşăminte chimice!

Burt zâmbi politicos. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu meticulozitate, în timp ce Grove se aşeza din nou. Burt Robbart se uită în jurul lui, privind grădina, casa dintre copaci, femeia înaltă, blondă şi frumoasă care curăţa gazonul şi cele două fete care se jucau cu un câine cu urechi lungi lângă piscină.

— Plăcut, zise el. Foarte agreabil.

— Vii de la Washington, Burt? întrebă Grove umplând un pahar cu sifon şi punând în el un cub de gheaţă.

Barul său mobil era la îndemână, cu ziarele din ziua aceea.

— Da. Cu avionul de la orele 18…

Burt Robbart conducea serviciul de represiune al fraudelor înainte de a fi fost numit în fruntea Serviciului de Securitate al preşedintelui. Nimic din

fizicul şi formaţia sa nu lăsa să se presupună că ar fi excelat în această funcţie, deşi chiar aşa era.

— Ţi-e sete? zise Grove.

Robbart luă paharul şi îl ţinu în mână.

— Eşti regretat, Brian, zise el.

— Serios? zise Brian ironic. Sunt foarte înduioşat!

— Acolo domneşte panica.

— Nu va dura. Nimic nu durează. Nici chiar panica.

— Asta s-ar putea să dureze, zise cu blândeţe Robbart.

— De ce?

— Ştii de ce.

Robbart vorbise cu o voce foarte fermă.

— Sunt convins că asta i-a cam zdruncinat, zise Grove râzând uşurel.

— Brian, unde crezi că vei ajunge? Grove ridică paharul şi se uită în transparenţa lui.

— La 500.000 de dolari, răspunse el.

— Probabil că ţi-ai pierdut minţile!

Grove râse din nou.

— N-am fost niciodată mai lucid!

— N-o să ţină.

— De ce?

— Pentru că ei nu pot să accepte.

— Ce-i împiedică?

— Nu pot să accepte că îi ai la mână în felul ăsta.

— Să plătească şi nu-i voi mai avea la mână.

— Ştiu că ştii, şi asta e deja prea mult, răspunse Robbart.

— Imediat ce primesc banii, uit totul, zise Grove.

— Greşeşti judecând astfel, Brian.

— Dar cum ai vrea să judec? Îţi închipui că am să renunţ tocmai acum? Dacă pentru asta ai venit, poţi să iei avionul înapoi spre Washington, Burt! Nu mai avem nimic să ne spunem.

Robbart dădu din cap. În spatele lentilelor groase ale ochelarilor, ochii lui priveau acum cu o mare răceală.

— OK! Am făcut ce-am putut…

— Nu încerca să mă impresionezi, bătrâne, zise Grove.

— N-am vrut să te impresionez, zise Robbart, am vrut doar să te ajut să scapi din situaţia asta.

— Ascultă, zise Grove aplecându-se,

încruntându-se însă fără să ridice glasul. Ţine pentru tine discursul despre onoare şi fidelitate! Mie mi-a ieşit prin piele onoarea şi fidelitatea! Uite cu ce m-am ales drept mulţumire pentru că am vrut să acopăr o bandă de blegi şi de smintiţi care, se pare, întruchipează Drapelul şi Patria! Pe dracu'! Stau cu mâna în beregata acestei bande şi o s-o fac să dea o jumătate de milion de dolari, şi să nu-mi spui că e un atentat la drapel sau la onoarea naţională!

Îşi trase răsuflarea şi se lăsă pe spate în balansoarul care începu să se mişte cu un mic scârţâit.

— Sau dau banii, sau dau documentele cui trebuie, celui care dă mai mult, oricare din lumea asta! Jurnalelor, serviciilor secrete, mişcărilor revoluţionare, cine-o să le vrea! E foarte simplu.

— Foarte simplu, zise Robbart.

Avea parcă un aer mai trist şi mai plictisit ca niciodată. Se uita la Grove cu un fel de curiozitate.

— Ce te-a apucat, Brian? întrebă el. De ce?

— Mă săturasem, răspunse Grove. Mă săturasem de toate astea, mă săturasem să respect un joc cu nişte oameni care nu-l respectă.

— Documentele alea sunt adevărată dinamită!

zise Robbart.

— Ştiu. De-asta şi valorează o jumătate de milion de dolari.

— Dinamita e ceva periculos… zise molcom Robbart. Grove miji ochii.

— O ameninţare?

— Nu. Ceva evident.

— Nu-i sfătuiesc să se joace cu mine, zise Grove. Presupun că îţi închipui că mi-am luat măsuri de precauţie. Dacă mi se va întâmpla ceva, documentele vor ajunge direct la cei care le vor folosi în aşa fel încât să facă cât mai mult rău posibil.

Privirea lui Robbart rătăci prin grădină şi se opri la cele două fete care se jucau cu câinele lângă piscină. Grove îi urmări privirea şi păli.

— N-au să îndrăznească… zise el. Robbart dădu din umeri.

— Probabil că nu, dar posibilitatea asta nu trebuie înlăturată în mod definitiv.

Grove strânse pumnii.

— Ascultă, Robbart, dacă îndrăzniţi…

— Linişteşte-te, bătrâne. Mă gândesc la toate ipotezele posibile. E o metodă bună, dacă nu vrei să ai surprize neplăcute.

Vorbea cu vocea lui lentă, fără nicio umbră de emoţie. Avea un sentiment de jenă în faţa lui Robbart, pentru că, aparent, emotivitatea lui părea nulă. Totuşi, Grove ştia că era căsătorit. Uneori, Grove, se întrebase ce putea să dea un individ ca Robbart într-un sistem totalitar de tip nazist sau de alt fel; în cadrul unei poliţii de stat aservită unui aparat de partid unic. Întrebare la care nu putuse să răspundă niciodată satisfăcător, pentru că, în acest gen de ipoteză, până la urmă ajungi la nişte invenţii. Iar Grove era destul de cinstit ca să-şi mărturisească că dorinţa sa secretă era să-l „proiecteze" pe Robbart într-un mic Himmler sau Beria, pur şi simplu pentru că nu-l simpatiza.

— Să jucăm cu cărţile pe masă, Burt, zise el. Te-au trimis ca să discuţi sau ai venit din propria ta iniţiativă?

— Sunt trimis, răspunse Robbart. Să ştii că sunt foarte afectaţi.

— Cu atât mai bine. Asta îi va face rezonabili. Care e propunerea lor?

Robbart bău o mică gură de apă. Privirea lui plină de răceală rătăcea prin grădină. Grove avea un sentiment neplăcut când privirea lui Robbart se oprea

la Marge sau la fete.

— Să-ţi spun, zise Robbart. Acceptă să plătească suma cerută.

Grove zâmbi.

— Eram sigur!

— Eu mă voi ocupa de operaţiune. Toată problema constă în recuperarea integrală a documentelor.

— Vă e teamă să nu păstrez fotocopii?

— Exact, răspunse Robbart dând din cap. Ideea asta pur şi simplu îi îmbolnăveşte. Iar partea proastă este că nu există la drept vorbind vreun mijloc ca să fii împiedicat să păstrezi câte copii ai dori să faci. Ai fi putut deja să le ascunzi ici şi colo.

— Exact, zise Grove. Am putut foarte bine să fac asta.

— Asta îi deranjează.

Grove îşi turnă o nouă porţie de Cutty Stark. Reflecta. Se gândise la această complicaţie. Şi el ar fi raţionat la fel dacă ar fi fost în locul lui Robbart şi al celorlalţi. Fotocopia a introdus un element nou în vânzarea şi cumpărarea de documente de acest gen.

— Nu există soluţie, zise el. Cuvântul meu trebuie să le fie de ajuns.

Robbart îşi frecă încet obrazul, cu privirea pierdută.

— Personal am cel mai mare respect pentru cuvântul tău, zise el. Dar în împrejurările de faţă, ne putem întreba dacă e suficient.

— Ce propui?

Grove era încordat ca un boxer care studiază garda adversarului şi care aşteaptă un atac. Robbart îl dezamăgea prin această lentoare, acest mod de a detaşa frazele, de parcă ar fi existat o prăpastie de reflecţii între ele.

— Iată, zise Robbart. Avem nevoie de o monedă de schimb, înţelegi. Ceva care să poată să ne convingă că nu vei putea să te amuzi scoţând după o vreme la lumină un set de fotocopii. Într-un fel, un gaj al bunei tale credinţe.

— Adică ce?

Robbart deschise mica servietă de piele pe care o ţinea sub braţ şi scoase o foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Grove. Jumătate de foaie era plină de un text bătut la maşină.

— Uite, zise Robbart.

Grove luă foaia şi citi fără grabă. Acolo se spunea că el, Brian Delano Grove, recunoştea că

deturnase fonduri ale guvernului, suma X... şi că falsificase acte oficiale.

Ridică capul.

— Crezi că voi semna asta?

— Ar fi cel mai bine, răspunse Robbart, pentru că este *singurul* mijloc care ne permite să cădem de acord. Ne-am gândit toată noaptea întorcând situaţia pe toate feţele. Ăsta e singurul mijloc. Scrisoarea asta va zace într-un colţişor liniştit atâta vreme cât totul va merge fără probleme. Şi vei putea să dormi liniştit.

— Până în ziua în care se va decide că trebuie să fiu terminat, zise rânjind Grove. Prea puţine garanţii pentru mine!

— De ce-am face asta? întrebă Robbart. Ce interes am avea? Nimeni nu are chef să zgândăre rahatul când nu e necesar, iar rahatul ăsta ar fi mult mai periculos pentru noi decât pentru tine. Nu, îţi cerem doar o asigurare.

Grove se gândi. Ştia că nu aveau niciun interes, era adevărat, să facă valuri. Mai ales în acel moment. Un proces cu toată publicitatea care decurgea din el ar fi fost pentru ei cel mai rău lucru, şi ştiau că Grove ar fi spus totul! Aşa că riscul era practic nul.

— Trebuie să mă gândesc.

— Cât timp?

— Douăzeci şi patru de ore.

— OK, zise Robbart. Douăzeci şi patru de ore, nu mai mult. Stau toţi ca pe cărbuni aprinşi…

Grove zâmbi. Îşi imagina foarte bine mutrele marilor mahări din momentul în care primiseră propunerea lui. Probabil că nu mai dormiseră prea mult de la acea dată. Gândul că documentele din „Dosarele Negre” se plimbau în natură probabil că îi scotea din minţi. Cu atât mai mult cu cât nu ştiau deloc de existenţa anumitor documente, precum raportul Gx 99908, de exemplu. Cel mai exploziv dintre toate era cel care îl privea pe asasinul preşedintelui Kennedy!

— Sună-mă în cursul dimineţii de poimâine. Vei avea răspunsul meu.

— Bună seara, zise Robbart ridicându-se. Noaptea să-ţi dea gândul cel bun!

— Te conduc, zise Grove.

— Nu o deranja pe doamna Grove, zise Robbart. E foarte ocupată.

Se uita cu interes la Marge Grove care, în genunchi în faţa unui ghiveci mare cu flori, bătătorea pământul sub privirea critică a celor două fete.

— Marge e tot încântătoare, zise Robbart dând din cap. Zău aşa…

Gândul că Robbart putea să aibă sentimente sau dorinţe sexuale îl surprinse pe Grove. Ideea că omul acela ar fi putut să facă dragoste avea ceva pur şi simplu insolit şi aproape comic. Nu şi-l putea imagina pe Robbart gol şi dedându-se unei activităţi sexuale, aşa cum îţi venea greu să ţi-i imaginezi făcând dragoste pe Himmler sau Molotov, sau Franco. În timp ce ţi-i puteai imagina foarte bine în această postură pe Fidel Castro sau pe Peron.

Grove se opri la poarta de fier a casei de ţară. Reperă maşina oprită în apropiere cu doi tipi solizi în interior, care aşteptau fumând. Când îi văzură pe Grove şi pe Robbart, amândoi se ridicară şi aruncară ţigările cu un singur gest. Probabil că nu ştiau mare lucru. Îşi închipuiau probabil, că e vorba de o întrevedere profesională între fostul şef al F.B.I.-ului şi şeful lor.

— Doresc ca totul să se petreacă bine, Brian, zise Robbart.

— Şi eu.

Grove privi la maşina care demara şi închise poarta. Se întoarse cu paşi lenţi în grădină. „Sunt un

trădător, îşi zise el cu un fel de uimire amuzată. Unul dintre acei tipi pe care i-am hăituit toată viaţa. Sunt un renegat”.

Spre marea lui surprindere, se simţea în voia lui. Doar puţin preocupat, dar doar aşa cum se simţea când avea de rezolvat o problemă delicată.

„Nu mai cred în tot ce credeam, trase el concluzia apropiindu-se de piscină unde Marge bătătorea pământul în ghiveci. Toate acele valori care constituiseră răspunsul suprem pentru întreaga mea viaţă: patrie, onoare, fidelitate, loialitate şi civism! Mă doare-n cot de ele! Toate astea sunt în serviciul unui monstru, statul-naţiune, şi mai exact al Aparatului, al echipei care ţine manetele. Ştiu pentru că eram unul dintre ei”.

Se simţea ciudat de uşor şi satisfăcut. Parcă reîntinerit. Se uită la picioarele frumoase ale lui Marge. O dorea. O lovi uşor peste fund în trecere.

— Brian! zise Marge indignată şi amuzată, ce te-a apucat?

— Nimic, răspunse Grove. Ai un fund frumos, atâta tot. Marge începu să râdă şi continuă să pună pământ în ghiveci.

CAPITOLUL III

Burt Robbart formă din nou numărul de telefon al familiei Grove. După pârâiturile obişnuite, soneria se auzi la celălalt capăt al firului. Robbart aşteptă un moment, un moment destul de lung, apoi închise. Îşi scărpină gânditor bărbia.

Era ciudat că nu răspundea nimeni. Să se fi decis Grove să fugă cu întreaga familie ca să se ascundă într-un loc liniştit? Poate că Robbart greşise vorbindu-i de copii. Poate că luase hotărârea să-i pună la loc sigur…

Robbart se uită la ceas. Era 11:30. Se decise să se ducă acasă la Grove.

Pusese un om de-al lui ca să-l supravegheze pentru orice eventualitate. Dacă se întâmplase ceva avea să fie informat. Dar Grove era şiret; un tip destul de dur, perfect capabil să se debaraseze de omul respectiv dacă trebuia.

După o jumătate de oră, maşina lui Robbart se oprea lângă cea a agentului de la Serviciul de Securitate însărcinat cu supravegherea. Maşina staţiona la adăpostul unui gard viu, în vârful colinei care domina casa. Agentul, un anume Perkins, era

acolo, cu un binoclu în mână şi un termos de cafea la îndemână. Îi crescuse barba şi avea acel aer posac pe care îl ai după o noapte de veghe.

— Cum stă treaba? întrebă Robbart.

— Nimic deosebit, răspunse Perkins. Totul e calm. Ba chiar s-ar zice că dorm pe înfundate.

Robbart mârâi nemulţumit. N-ar fi fost în stare să spună de ce se simţea nervos şi încordat. Examină grădina care se întindea la poalele colinei.

— N-a venit nimeni? întrebă el.

— Şi nimeni n-a ieşit, răspunse Perkins căscând. Numai poştaşul azi dimineaţă pe la 9. E un loc atât de liniştit…

Robbart dădu din cap. Existau acolo vreo şase case de ţară printre coline. Şi de asemenea o alee de pomi fructiferi care ducea până la micul râu mărginit de plopi.

— Bine, zise el. Du-te să te odihneşti, Perkins.

— Nu zic nu, mormăi Perkins.

Se depărtă şi maşina lui se legănă pe făgaşele drumului desfundat. Robbart luă hotărârea să coboare pe jos până la casă. Lăsă unul dintre agenţi pe colină şi plecă însoţit de al doilea, un tânăr pe nume Powers. Soarele începea să devină din ce în ce mai fierbinte în

timp ce coborau coasta. Pământul era uscat. Nu mai plouase de câteva săptămâni.

— Aşteaptă-mă afară, zise Robbart când ajunseră în faţa porţii de fier de la intrare.

Sună şi aşteptă. Sună din nou şi soneria răsună foarte departe în casă. Powers se apropie cu un aer mirat.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Robbart. Se pare că nu e nimeni…

— Trebuie să fie neapărat cineva, pentru că Perkins n-a văzut pe nimeni ieşind, zise agentul. Poate că încă mai dorm.

Robbart îşi scărpină obrazul cu un gest familiar. Un tip ca Grove nu dormea când avea o întâlnire atât de importantă ca cea pe care o avea el. Nu, se petrecea ceva anormal.

Robbart îşi imagina o fugă nocturnă. Pe sub nasul acelui idiot de Perkins, cocoţat în vârful colinei cu binoclul lui cu infraroşii. Grove se speriase şi fugise cu soţia, copiii şi documentele. Probabil că, chiar în acel moment, se îndrepta spre Mexic sau alt loc liniştit unde ar fi putut să revadă datele problemei. Supărător, foarte supărător… Ăia de sus vor face gură

mare când vor afla de dispariţia fostului şef al F.B.I.-ului. Şi toate oalele se vor sparge în capul lui. Era răspunzător de ducerea la bun sfârşit a acestei tranzacţii. Iar zilele astea capetele cădeau unul după altul la Washington!

— Au luat somnifere, nu se poate! zise Powers care suna cu încăpăţânare.

Robbart nu-şi mai scărpină obrazul. Se uită la tânărul agent. Era solid ca toţi colegii lui şi avea un aer hotărât.

— Te simţi în stare să sari peste poarta asta?

Powers măsură cu privirea înălţimea porţii de fier şi zâmbi.

— Cum să nu!

— Bine. Sari dincolo!

Powers se apucă de bare, se săltă cu supleţe pe zidul scund şi din două mişcări ajunse pe culmea porţii. Trecu peste ea şi sări cu uşurinţă dincolo. Apoi deschise imediat poarta de fier care scârţâi uşor.

— Vino după mine, îi zise Robbart.

Era prost dispus. Treaba asta ar fi putut să-l coste scump, în acest moment erau locuri libere la Casa Albă, funcţii importante. Iar acest eşec avea să conteze foarte mult pentru cariera lui. Urcă treptele

peronului şi bătu la uşă.

— Deschide, Grove! strigă el. Sunt Robbart!

— Am impresia că nu e nici ţipenie de om, zise Powers. Ar fi auzit chiar şi cu urechile astupate.

— Deschide uşa asta, Powers. Încet dacă e posibil, – dacă nu, forţeaz-o.

Powers scoase un briceag cu mai multe lame şi meşteri broasca. Era îndemânatic căci destul de repede se ridică şi făcu cu ochiul zâmbind.

— Treaba e făcută!

Deschise uşa şi se dădu la o parte. Robbart intră. Totul era învăluit de tăcere. Obloanele erau închise şi jaluzelele lăsate.

— Grove? strigă Robbart. Grove? Eşti aici? Powers deschise o uşă şi strigă:

— E cineva aici?

O închise la loc, deschise alta şi răcni:

— Dumnezeule!… Oh! Dumnezeule…

Alertat de tonul vocii tânărului agent, Robbart veni spre el.

— Ce-i? întrebă el.

Dar aproape că ştia despre ce era vorba.

Fără o vorbă, tânărul agent îi arătă un colţ al încăperii. Era o cameră de copii, cu o tapiserie în

culori vii, presărată cu elefanţi roz şi câini verzi. Etajerele erau încărcate cu jucării din pluş şi alte jucării mai mult sau mai puţin stricate. În colţuri se aflau două paturi. Cele două fetiţe se aflau fiecare în patul ei. Erau în pijama. Era clar că fuseseră omorâte în timp ce dormeau. Moartea le surprinsese în somn. Un glonţ, de aproape, după ureche.

— Dumnezeule mare!... exclamă agentul. Era alb la faţă şi Robbart ştiu că va voma.

— Ar trebui să ieşi afară, zise Robbart.

Powers dădu din cap şi ieşi clătinându-se. Robbart examină singur cele două cadavre. Atinse carnea moale a gâtului. Cadavrele erau reci. Fetele erau moarte de mai multe ore.

Ieşi din încăpere şi intră în alta. Ştia dinainte ce va găsi. Marge Grove fusese şi ea omorâtă în somn cu un glonţ în ceafă. Ca şi fetele. Fusese pur şi simplu trăsnită, şi dacă n-ai fi fost firicelul de sânge care păta perna, ai fi putut să crezi că încă mai dormea. Şi ea era rece şi deja înţepenită.

Robbart descoperi cadavrul lui Grove mult mai târziu plutind în piscină.

Plutea, cu faţa în apă, cu braţele în cruce. Era în pijama. Apa în jurul lui era roz şi cheaguri de sânge i

se agăţaseră în păr. Avea jumătate din faţă distrusă.

— Probabil că şi-a tras un glonţ în maxilar, după ce s-a aşezat pe marginea piscinei, zise Robbart. A căzut apoi în apă.

— Da, domnule, zise Powers care se întorsese dar încă mai era foarte palid.

Stropii de sânge se puteau vedea pe apă şi pe mozaic. Revolverul – un colt cu butoiaş – zăcea pe ciment. Robbart îl ridică cu batista şi răsuci butoiaşul. Lipseau patru gloanţe.

— Îl scoatem din apă? întrebă Powers.

— Nu. Asta e treaba poliţiei.

— Ce i-a apucat? murmură Powers uitându-se la cadavru. Robbart dădu din umeri nehotărât.

— Presupun că o depresie bruscă. De câteva luni suporta o tensiune cumplită. A cedat brusc. Se întâmplă…

— Dar de ce a făcut tot masacrul ăsta? zise tânărul agent. Le-a omorât pe toate…

— Pe toate, într-adevăr.

— De ce?

— Deprimaţii nu vor să-i lase în urma lor pe cei pe care îi iubesc, e o chestie clasică. Le e teamă că vor suferi, că vor fi persecutaţi, şi mai ştiu eu ce?

Probabil că asta a gândit şi Grove.

— Dar fetiţele…

— Asta a fost situaţia, zise Robbart. Nu mai era el însuşi când a făcut asta.

— Era un tip bine… zise tânărul agent uitându-se la faţa distrusă a lui Grove. Un adevărat şef.

— Da, zise Robbart. Un adevărat şef.

— Probabil că a fost la mare strâmtoare dacă a ajuns să facă asta…

— Chiar era la strâmtoare, răspunse Robbart.

În timp ce vorbea, se gândea la „Dosarele Negre”. Existau foarte puţine şanse – o şansă la un milion – ca Grove să le fi ţinut în casă, să le fi ascuns acolo, nu se ştia niciodată. Robbart îşi amintea de o povestire a lui Edgar Poe, „Scrisoarea furată”, unde documentul căutat se afla într-un loc care sărea atât de mult în ochi încât cei care căutau nu se putuseră gândi nici măcar o secundă că acolo ar fi putut să se găsească acea preţioasă scrisoare. Grove era un om foarte inteligent, perfect capabil de o astfel de treabă.

— Va trebui să scotocim această casă, Powers, zise Robbart. Ar trebui să te duci să-i aduci şi pe Blount şi pe Perkins. Vom avea destul de muncă.

— Bine, domnule, zise Powers.

Cercetările au durat toată dimineaţa. Agenţii lucrau cu o mare rapiditate şi eficacitate. Aveau experienţă în acest gen de tehnică. Dar strădania lor nu dădu roade. Şi, pentru că nu era vorba de microfilme, ci de documente autentice, ascunzătoarea nu putea să fie prea mică. Volumul „Dosarele Negre” ar fi ocupat cel puţin spaţiul unei serviete pline.

— Asta e situaţia, copii, zise Robbart. N-avem ce găsi aici. Comoara e în altă parte…

„Dar unde, pe toţi dracii din iad? îşi zise el furios. Unde a putut cretinul ăsta să ascundă dinamita? Şi de ce-a făcut asta? La ce-l mai ajută asta acum?”

Sperase o clipă că Grove lăsase o scrisoare sau un mesaj în care îi transmitea felul în care puteau să fie recuperate dosarele. Robbart se înfrigura gândindu-se cum va fi privit la Washington. Ar fi făcut bine să-şi dea imediat demisia, ar fi fost mai simplu.

— Powers, zise el. Du-te şi anunţă poliţia locală. Discret. Explică-le că acest caz trebuie ţinut secret cât mai mult timp posibil. Fără jurnalişti şi televiziune la locul faptelor până când nu le dăm noi permisiunea. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Cadavrele să fie evacuate în noaptea asta, după constatări. Şi rămâneţi aici. Cazul acesta este un caz de stat, faceţi-l pe şerif să înţeleagă bine asta.

Powers dădu din cap şi plecă. Robbart aprinse o ţigară şi ieşi în grădină. Se simţea ostenit şi deprimat. Niciodată nu te poţi obişnui cu acest gen de spectacole. Nu te poţi obişnui niciodată cu imaginea unor fetiţe blonde ucise cu un glonţ în cap. Doar dacă eşti un robot sau un animal. Robbart cunoştea acest fel de robot şi de animal. Astfel de oameni existau în toate serviciile secrete şi toate poliţiile din lume. Dar el nu era aşa.

„Totul va trebui reluat de la zero, îşi zise el. O muncă îndelungată. Mai întâi trebuia aflat dacă Grove a avut complici, sau pusese totul la cale singur. Va trebui să verific toate telefoanele, toate deplasările, toate contactele pe care Grove şi soţia lui le avusese de la plecarea de la Washington şi poate chiar mai înainte. Totul trebuie luat de la început. Hoggan, succesorul lui Grove la conducerea F.B.I.-ului, e un tip sigur pe care se poate conta. Va face treabă bună. Ştia că preşedintele ţinea ca el, Robbart, să rezolve acest caz”.

Coborî spre piscină şi se uită la cadavrul care

plutea, înconjurat de animale din plastic, pe apa albastră şi transparentă. Văzu un cal şi o girafa cu ochi albaştri. Robbart se aşează pe marginea piscinei şi urmări cu privirea cele două I jucării care pluteau uşor în derivă, împinse de adierea uşoară avântului.

Apoi văzu ceva care strălucea în fundul piscinei. Se aplecă şi distinse ceva circular şi sclipitor. Se ridică, luă o greblă care zăcea pe peluză şi, în genunchi, încercă să scoată obiectul. Reuşi la a treia încercare şi scoase din apă o brăţară de argint cu o placă pe care era gravată o dată de naştere: 8 august 1945.

Robbart o privi pe toate părţile, apoi o puse în buzunar. O va da şefului poliţiei locale, pentru orice eventualitate.

* * *

Dar Robbart uită să lase brăţara. Îşi dădu seama de asta trei ore mai târziu, când coborî din avion pe aeroportul din Washington. Se uită uşor mirat la brăţara descoperită în buzunarul hainei, apoi dădu din umeri. Avea alte probleme mai presante. O puse din nou în buzunar şi uită de ea.

Era aşteptat la Casa Albă. De toată povestea asta se ocupa Forrester, consilierul particular al preşedintelui.

Întrevederea fu extrem de neplăcută pentru Robbart... Forrester avea un fel al lui, rece şi politicos, de a spune lucruri jignitoare, şi nu-l cruţă. Fără să pronunţe cuvintele, defini cu vocea lui îngâmfată, funcţionarul incapabil şi neîndemânatic; şi sugeră că stupiditatea era singura scuză care ar putea să fie acceptată în cazul acestui eşec.

Când ieşi din biroul consilierului, Robbart uitase complet de brăţara de argint.

CAPITOLUL IV

— Sunt foarte trist, domnilor, foarte trist… zise J.S. Dunn cu o voce emoţionată.

Dar luminiţa care lucea în ochii lui îi dezminţea cuvintele. În realitate, vulpoiul bătrân nu mai putea de bucurie, întinerise cu zece ani de când aflase de afacerea „Watergate” şi soarta şefului F.B.I.-ului.

Rivalitatea dintre CIA şi FBI data de la origini şi îşi găsea motivaţia în opoziţia absolută şi fundamentală pe care o arătase cel care crease *Federal Bureau of Investigation*, bătrânul Hoover, faţă de J.S. însuşi, şeful atotputernic al *Central Intelligence Agency*. O poveste între doi dinozauri, la fel de autoritari şi titanici, şi care, după legea fundamentală a speciilor, îşi disputau un teritoriu.

Ura dintre aceştia doi fusese totală, feroce şi neîncetată. Acea luptă pur şi simplu condiţionase istoria şi politica Statelor Unite ale Americii timp de peste zece ani, şi adusese la disperare doi preşedinţi. Nu existaseră capcane posibile pe care cei doi şefi atotputernici să nu şi le fi servit. Făcuseră tot felul de tentative de torpilare reciprocă prin intermediul comisiilor de anchetă şi arbitrajelor prezidenţiale. J.S.

jura de mama focului că toate eşecurile agenţiei sale se datorau acţiunii perfide şi subterane a vechiului său duşman; iar Hoover deplângea patetic acţiunea nefastă şi vicleană a acelui „stat în stat”, a acelor „metode venite din est”, care contracarau munca curată şi democratică a poliţiei federale, „singura garantă a libertăţilor şi a siguranţei naţionale”.

Când Hoover murise, a existat teama că J.S. va da şi el ortul popii de prea multă bucurie. Dar nu păţise nimic. Dimpotrivă, păruse melancolic şi absent. Golul pe care îl lasă brusc dispariţia unui duşman este uneori traumatizant. Din fericire, numirea succesorului vechiului şef şi creator al F.B.I.-ului îl revigorase, şi îşi reluase şi mai şi atacurile împotriva „acestei bande de cercetaşi aseptici şi incapabili” după cum obişnuia să spună.

Grove era un „client dificil” şi care îi dăduse dureri de cap. Era mai şiret şi mai subtil decât bătrânul Hoover şi reuşise să-l prindă la înghesuială pe J.S. de două-trei ori, adică intervenind pe teritoriul naţional în cazul unor operaţiuni complet ilegale; ceea ce provocase multă supărare bătrânului. Ba chiar avusese de-a face, la instigarea lui Grove, cu o comisie de anchetă, numită de Senat, care se ocupase de

originea anumitor fonduri folosite pentru plata unor mercenari însărcinaţi cu o misiune secretă în Caraibe. Fusese nevoie de intervenţia preşedintelui pentru moderarea înflăcărării lui Grove.

Episoadele căderii fostului şef al F.B.I.-ului fuseseră urmărite cu o mare atenţie de CIA. J.S. studiase cazul şi îl degustase cu deliciu. Aflase foarte repede că Grove se băgase în acea afacere stupidă cu microfoanele, şi din acel moment se mulţumise să aştepte urmarea.

Dar niciodată nu sperase într-o astfel de evoluţie: Grove furând „Dosarele Negre” ale F.B.I.-ului şi încercând să şantajeze Preşedinţia!

„Fabulos! exclamase J.S. cu un fel de admiraţie. Bătrânul Hoover n-ar fi fost în stare niciodată să facă asta! Acest Grove e probabil nebun, dar e un tip tare!”.

Auzise şi el ştirea morţii lui Grove. Dădu din cap şi repetă:

— Sunt foarte trist…

Günther se uită la Costa Basovici care stătea în faţa lui. Amândoi îl cunoşteau bine pe J.S. Ştiau că bătrânul dinozaur era la fel de sensibil ca o stâncă din Arkansas-ul său natal. Cu toate astea, moartea lui

Grove era insuficientă ca să explice acea luminiţă din ochii şefului lor. Mai era ceva…

— Această biată Marge Grove şi copilele ei… reluă J.S. dând din cap. Am văzut-o de două-trei ori la recepţiile oficiale. Era o femeie foarte frumoasă… tipul perfect al americancei de bună calitate…

Pentru J.S., o „americancă de bună calitate” trebuia să fie înaltă, blondă şi protestantă. Restul fiind suspect prin definiţie.

— Grove juca un joc disperat, zise J.S. Şi ştia asta. Avea o şansă dintr-o mie să reuşească. Când a înţeles asta, a luat hotărârea să „pună punct”. Doar dacă nu cumva l-au năpădit remuşcările! adăugă el. Nu poţi să serveşti cu lealitate ţara ani de zile fără să nu mai rămână nimic. Probabil că a descoperit cât de mare era crima lui şi nu a putut să suporte gândul decăderii sale…

— Doar dacă nu cumva a fost „sinucis”, zise Günther. J.S. miji ochii şi îşi întoarse faţa bronzată la lampa cu ultraviolete spre interlocutorul său.

— Ce spui?

— Doar dacă nu cumva a fost „sinucis”, repetă calm Günther.

— De cine, după părerea ta?

— Păi, răspunse Günther, nu Robbart e şeful Serviciului de Securitate al preşedintelui care avea misiunea să menţină contactul cu Grove?

— Da, dar insinuezi că Robbart a putut să facă asta?

— Nu insinuez nimic. Pur şi simplu mă întreb.

— Cum îţi poţi imagina că un funcţionar ca Burt Robbart ar fi putut, cu sânge rece, s-o asasineze pe doamna Grove şi pe fetele ei? se răsti J.S.

Costa Basovici tuşi uşor. Ridică mâna mică şi grăsuţă.

— Cineva ar fi putut să facă toată treaba *înainte* de venirea lui Robbart, zise el.

J.S. îşi frecă energic nasul şi mârâi întrebător.

— Robbart e mort, zise el.

Urmă o tăcere. Scotoci în vasul de faianţă de Bavaria aşezat pe birou, unde îşi îngrămădea rezerva de chiştoace de ţigări de foi. Un miros destul de infect se răspândi în aer în timp ce întindea în faţa lui vreo treizeci de chiştoace.

— Cum a murit? întrebă Günther.

— Stop cardiac, în baie, răspunse J.S. Hidrocutare sau altceva de acelaşi gen.

— Când?

— Ieri seară. La mai puţin de douăzeci şi patru de ore de când se întorsese de la Grove.

— Şi ce credeţi de această moarte? întrebă Günther.

— Nimic, răspunse J.S. O consider doar jenantă şi venind într-un moment foarte nepotrivit.

Alese unul din chiştoace, îl umezi cu limba şi îl puse cu grijă într-un muştuc de os. Îl aprinse cu chibritul. Fumul era foarte înţepător. Günther şi Costa nici nu clipiră. Erau vaccinaţi. J.S continuă:

— La Preşedinţie e o adevărată panică. Şi numai de asta nu aveau acum nevoie! Gândul că „Dosarele Negre" se plimbă cine ştie pe unde nu îi lasă să doarmă.

— Au dreptate, zise Basovici râzând uşurel. Dacă acest gen de documente ar fi adus la cunoştinţa publicului, în această ţară ar izbucni războiul civil!

— Pentru asta trebuie găsite, zise J.S. Şi, este clar, nu suntem singurii capabili de treaba asta pentru că suntem singurii care dispunem de oamenii şi de metodele potrivite Asta i-am şi explicat… cui trebuia ieri noapte.

Günther ştia că J.S. fusese chemat în timpul nopţii la Casa Albă. O întrevedere secretă, doar cu

consilierii particulari ai preşedintelui.

— Povestea asta poate să devină un dezastru naţional, continuă J.S. Preşedintele a înţeles foarte bine. E foarte deprimat. Are impresia că-i fuge pământul de sub picioare, că toată lumea îl părăseşte şi că forţe obscure acţionează din umbră. Nu mai are încredere în nimeni de la cele întâmplate cu Grove. Iar moartea lui Robbart l-a afectat şi mai mult. Este de acord să ne ocupăm noi de cazul ăsta; adică noi, Grupa IV.

Grupa IV era o echipă specială care nu asculta decât de J.S. şi care, de fapt, nu avea existenţă legală, din această cauză putând să acţioneze cu maximum de eficacitate şi de rapiditate. Agenţii din Grupa IV, care erau numiţi „oile negre” nu figurau pe nicio listă şi pe niciun stat de plată. Acţionau la marginea legii.

— Aveţi mână liberă, continuă J.S. Vă acopăr indiferent ce veţi face şi indiferent ce metodă veţi folosi.

— Iată un limbaj reconfortant! zise Günther. Reconfortant şi neobişnuit.

Când zâmbea, Günther semăna cu unul dintre acei îngeri muzicanţi care, în picturile din *Quattrocento*, aveau aripi de aur şi veşminte de

brocart, în peisaje cu gheţari albaştri unde curgeau fluvii misterioase. Avea acea faţă netedă şi regulată, acele bucle blonde şi acea privire rece şi enigmatică.

— Ba chiar veţi avea o primă specială, zise J.S. O primă foarte grasă, dacă vreţi să ştiţi.

— Ce mult te-am iubi dacă ai vorbi mereu aşa! zise Costa. Te-am iubi ca pe un părinte!

— Grove a slobozit diavolul! zise J.S., iar acum diavolul e liber şi Grove a murit.

Günther îşi reaminti acel scurt poem găsit pe cadavrul unui anume Haushofer, asasinat în 1944 de SS în închisoare, după atentatul ratat împotriva lui Hitler. Acest Haushofer era fiul lui Karl Haushofer care a fost unul dintre teoreticienii şi şefii oculţi ai mişcării naţional-socialiste căreia i-a dat emblema, acea zvastică, vechi simbol solar arian. Haushofer călătorise în Asia Centrală şi în India, şi era un fel de Iniţiat. Se sinucisese aflând de moartea fiului său. Poemul spunea:

O legendă profundă din Orient

Ne spune că spiritele puterii Răului

Sunt ţinute captive în noaptea marină de mâna prudentă a Domnului;

Până când soarta, o dată la o mie de ani.

Acordă unui singur păcătos puterea de a rupe legăturile prizonierilor dacă nu aruncă imediat prada înapoi în mare.

Destinul se pronunţase pentru tatăl meu.

Voinţa lui avea pe vremuri forţa de a respinge demonul în temniţa lui.

Tatăl meu a rupt sigiliul. Nu a simţit răsuflarea Răului. A slobozit demonul în lume.

Oare Brian Grove, luând „Dosarele Negre” ale F.B.I.-ului, nu slobozise şi el demonul în lume?

— Şi vrei să-l prindem pe diavol? întrebă Basovici.

— Exact. Probabil că voi sunteţi singurii care puteţi face asta în starea actuală a lucrurilor. Numai nişte diavoli pot să pună mâna pe diavol, spuse el ironic.

În realitate, J.S., aproape că credea că Günther şi Basovici erau, în felul lor, nişte diavoli. J.S. nutrea sentimente complexe faţă de oamenii din Grupa IV. Îi admira şi se temea de ei în acelaşi timp; şi mai cu seamă, formaţia şi credinţa lui religioasă puritană îl îndemna să vadă în ei ceva profund îngrijorător şi

pervers. „Mireasma Orientului” pe care o emana Costa şi răceala implacabilă a lui Günther ţineau după părerea lui de ceva demonic. Amândoi erau necredincioşi şi păgâni, fii ai lui Baal, plini de păcate, pe care se cuvenea să-i folosească cu prudenţă şi circumspecţie.

— Se ştie exact ce se află în aceste „Dosare Negre”? întrebă Basovici.

— Aproximativ, răspunse J.S. Deşi, până la urmă şi oricât de extraordinar ar putea să pară asta, numai marii şefi ai F.B.I.-ului ştiau exact.

Scutură foarte delicat scrumul chiştocului şi continuă:

— Dar e sigur că Grove a luat dosarul „interzis” despre asasinarea lui Kennedy.

Urmă o tăcere. Toţi oamenii prezenţi în acel birou, ştiau că FBI-ul avea dosarul cel mai complet şi cel mai revelator despre acest caz. Hoover fusese unul dintre primii şi singurii care cunoscuseră adevărul despre asasinatul de la Dallas. FBI-ul ştiuse chiar mai înainte de comiterea crimei ce se pregătea în acel colţ al Texasului şi adunase o mulţime de documente despre care se ştia că demonstrau întreaga filieră criminală, până la acele morţi ciudate în lanţ ale

martorilor şi anchetatorilor care urmaseră raportului Comisiei Waren.

— Şi mai erau nişte chestii despre preşedintele Johnson şi echipa lui, adăugă J.S., precum, şi despre afacerile pe care le conducea *lady* Bird[1], şi felul în care le pusese pe picioare.

Trase cu grijă un fir de tutun care se desprindea.

— Toate astea ar putea să fie mai mult decât supărătoare, în actuala conjunctură. Există o doză de scandal dincolo de care nu mai poţi să ştii care va fi reacţia unei ţări. La fel ca în cazul unui organism, când ajunge pe pragul indigestiei: se declanşează un proces de intoleranţă. Iar noi nu suntem acum departe de acest prag limită.

— Partea complicată în această ţară, zise Costa, este acea conştiinţă pe care o are despre o „misiune”, un destin deosebit: faimosul *Manifest Destiny*! Americanii se consideră şi ei un popor ales. Îşi închipuie că Statele Unite reprezintă viitorul lumii şi că, în consecinţă, tot ce se întâmplă Statelor Unite este de o importanţă capitală pentru lume! Au impresia că un scandal care are loc în această ţară va

---

1 Soţia preşedintelui Johnson (n.a.)

compromite destinul întregii omeniri!

— Nu există popor ales, iar mesianismul este invenţia cea mai de temut pe care oamenii au găsit-o pentru a-şi otrăvi viaţa!

J.S. se uită la micul greco-arab cu acel amestec de iritare şi de indulgenţă care constituia atitudinea lui fundamentală faţă de Costa.

— Eşti un spirit cinic şi un om lipsit de credinţă şi de speranţă, Basovici, zise el. Te plâng în mod sincer.

Costa suspină şi se ridică. Avea impresia că trage cu alice în carapacea unui rinocer.

— Mersi, frăţioare! zise el. Haide, Faţă de înger, mergem să vânăm diavolul, că tot ne plictisim de moarte de „drepţii” din jurul nostru. Pentru că, să-ţi spun drept, apreciez o calitate la diavolul ăsta. Ştii care?

— Nu. Care?

— Luciditatea, răspunse Costa.

CAPITOLUL V

Rahatul, roşu şi translucid, dispăru în gura lui Costa care îl savură cu ochii închişi, cu o expresie aproape obscenă de plăcere totală.

— Haide… mormăi el, cu gura plină, să-i trecem în revistă pe toţi cei care aveau şi au interesul ca „Dosarele Negre” să nu vadă lumina zilei…

Ridică mâna cu degete grăsuţe.

— Unu: întreaga Administraţie a ultimilor trei preşedinţi şi chiar mai mult. Asta înseamnă foarte multă lume. Doi: persoanele amestecate în cazul Dallas. Şi asta nu poţi şti unde se opreşte: poliţie, o parte a F.B.I.-ului, o parte din CIA, anticastriştii, „smintiţii” din extrema dreaptă, petroliştii, militarii din acea perioadă, bandele, şi mai sunt şi alţii. Dacă Grove a fost „sinucis”, asta a putut s-o facă atât de multă lume, încât e mai bine să tragi la sorţi!

— Grove nu era nebun, zise Günther. Ştia la ce să se aştepte dacă risca prea mult. Adevărul e că destul de puţină lume a ştiut că a luat cu el „Dosarele Negre”. Cât mai puţină lume posibil. De fapt, voia să trateze numai cu guvernul. Sunt sigur că nu dorea ca toate astea să se afle. De altfel, cronologia cazului

este prea scurtă pentru ca toată lumea de care ai vorbit să fi avut timp să fie informată. Între plecarea lui Grove cu dosarele şi moartea lui, au trecut mai puţin de patru zile. Patru zile în care practic foarte puţină lume a ştiut ce se petrecea. Ar trebui să limităm cercul cercetărilor.

Basovici, cu ochii închişi, lăsa să se dizolve lent rahatul în gură.

— Bun raţionament, zise el. Cine ştia de fapt? Şefii FBI, oamenii preşedintelui, şefii Serviciului de Securitate. Asta face în total cam douăzeci de persoane. A fost de ajuns ca una dintre aceste persoane să anunţe sau să ia legătura cu una din persoanele interesate în mod special de nedivulgarea „Dosarelor Negre” pentru ca Grove să moară.

Günther se uită la el cu interes.

— Vrei să spui că există persoane *mai mult sau mai puţin* „afectate”, de exemplu, de dosarul Kennedy, şi mai mult sau mai puţin capabile să reacţioneze repede şi să lovească tare?

— Exact, încuviinţă Basovici, cu ochii închişi şi gura plină.

— Şi, în consecinţă, sugerezi să ne îndreptăm cercetările spre acest număr foarte mic de oameni

capabili să fie informaţi foarte repede şi capabili să intervină foarte repede?

— Asta îmi place la tine, bătrâne, viteza şi logica, zise Costa cu satisfacţie.

— Cine? zise Günther.

Costa deschise un ochi – un ochi frumos şi negru de fachir, care le impresiona foarte mult pe femei.

— Păi, să vedem, zise el. Câţi oameni sunt: a) interesaţi în primul rând de „Dosarul Negru” al cazului Dallas; b) destul de puternici şi de influenţi – adică având destule antene în înaltele sfere ale puterii – ca să fie informaţi instantaneu de această sustragere de documente; c) destul de puternici şi destul de organizaţi ca, eventual, să declanşeze o operaţiune de recuperare, cu lichidări cu tot?

— Foarte puţini oameni, răspunse Günther după ce se gândi.

— Foarte, foarte puţini, zise şi Costa. Atât de puţini încât computerul ne-ar oferi un singur nume: Jeremiah Franklin Bloom.

Günther dădu din cap în tăcere. Era clar că computerul din capul lui Costa furnizase cea mai plauzibilă fişă. Jeremiah Franklin Bloom, multimiliardarul texan, fanaticul de extremă dreaptă,

şeful ocult al tuturor ligilor reacţionare, omul care probabil că organizase împreună cu alţi „petrolişti” texani şi alţi câţiva fanatici, atentatul de la Dallas; bătrânul potentat obsedat de subversiunea roşie, şi pentru care toţi preşedinţii, inclusiv cel actual, erau nişte progresişti periculoşi.

— Dacă un om a putut să fie informat în douăzeci şi patru de ore de sustragerea „Dosarului Negru” şi a putut să ia o decizie în ora următoare, numai el poate să fie.

— E doar o ipoteză, dar care are meritul să-mi placă, zise Costa. Tipul ăsta, ascuns în muntele lui de dolari, m-a fascinat totdeauna. Jeremiah Franklin Bloom mă interesează la fel ca o fosilă din terţiar care ar mai fi încă vie; îmi plac aceste mari reptile milenare, cu privirea tulbure, cu pielea solzoasă şi încreţită, cu creierul mic, plin de vise şi de coşmaruri obscure… Bloom este unul dintre ultimele specimene încă în viaţă şi capabile să muşte. Totdeauna am visat să-l întâlnesc.

— Nu te poţi întâlni cu Jeremiah Franklin Bloom chiar atât de uşor.

— În orice caz, putem încerca. Şi pentru asta e destul să ai parola potrivită…

— O ai?

— Cred că da.

— Şi o pot afla şi eu?

— Sigur, „Lumea de dincolo”.

— Lumea de dincolo? zise Günther uimit.

— Sau „spiritism”, dacă vrei aşa. Bătrânul Bloom a căzut rău de tot în patima spiritismului după moartea fiului său.

— Aviatorul doborât în 1944 în Pacific, nu?

— Exact. Leslie Bloom Jr., 23 de ani, unicul fiu şi moştenitor al imperiului Bloom, doborât la 16 iunie 1944, deasupra Mării de Corali. Bătrânul nu s-a putut consola niciodată. Şi, ca mulţi alţii, a apucat-o pe calea bisericii spiritiste. A început să dialogheze cu dispărutul prin intermediul unor mediumi capabili să-i facă legătura cu el. Şi îţi închipui, cred, că amatorii n-au lipsit. Să devii mediumul lui Jeremiah Franklin Bloom nu e un fleac! Treaba era bănoasă! Bătrânul tiran continuă şi azi să dialogheze cu Leslie. Asta îl costă câteva mii de dolari pe an, dar finanţează toate institutele metafizice şi toate bisericile spiritiste care îi promit că va vorbi cu lumea de dincolo în care se ascunde fiul său.

— Chiar şi marile reptile au slăbiciunile lor, zise

Günther.

— Şi eu sunt în stare să fac morţii să vorbească, zise Costa. Mă rog, o verişoară de-a mea, un medium extraordinar. O cheamă Arethusa. Nu ţi-am vorbit niciodată de verişoară mea Arethusa?

— Nu, niciodată, răspunse Günther.

— Am foarte multe rude şi alianţe! zise Basovici suspinând. Verişoară mea Arethusa s-a născut la Salonic. Era o fetiţă ca toate celelalte şi apoi, la zece ani, a avut un accident teribil. A fost îngropată sub ruinele casei după un cutremur de pământ în micul sat unde trăia cu părinţii. Când a fost scoasă de sub dărâmături, după trei zile, şi-a dat seama că are calităţi de medium. Lucruri de felul ăsta se întâmplă destul de frecvent, ca şi cum, după o zdruncinătură puternică, spiritul s-ar deschide…

— Şi verişoară ta Arethusa e aici?

— E la Atena. Trăieşte într-un cartier popular. Nu a vrut niciodată să se căsătorească. Dă consultaţii din când în când. Gratuit. Dar dacă ar fi vrut, ar fi putut să se îmbogăţească.

Günther se uită curios la amicul său Costa. Considera că Basovici era omul cel mai pasionant din lume. Mereu descoperea comorile pe care le ţinea

ascunse Costa; precum această verişoară, prezicătoare şi ghicitoare, care se ivea din fundul Greciei.

— Atena e departe, zise el. Costa dădu din umeri.

— Nimic nu e departe pentru CIA, răspunse el. Arethusa va fi aici poimâine.

— Iat-o pe Arethusa! exclamă Costa cu emoţie.

Şi arătă, pe pasarela avionului companiei Panam, o siluetă înaltă. Arethusa avea probabil cam un metru şi optzeci. O femeie înaltă şi puternică de patruzeci de ani, cu o faţă de medalie şi ochi negri şi alungiţi ca ochii cretanelor. Günther îl recunoscu pe Jameson, omul lor de la Atena, alături de ea. J.S. făcuse eforturi pentru ca Jameson să se deranjeze în persoană. El avea însă un aer mai curând îngrijorat şi se uita în jur cu circumspecţie.

Arethusa, preluată de oamenii Serviciului de Securitate alertaţi aşa cum se cuvine, nu trecu pe la vamă şi se pomeni în micul salon rezervat VIP-urilor unde o aştepta Costa. Se îndreptă spre ea cu braţele deschise.

— Verişoară Arethusa! exclamă el.

— Costa! strigă femeia în negru.

Îl strânse în braţe pe bărbatul scurt şi grăsuţ, care dispăru în braţele ei ca un fox-terrier în blana unei ursoaice. Picioarele lui Basovici părăsiră pământul câteva secunde. Costa îşi trase răsuflarea şi o ţinu pe verişoară la o distanţă prudentă.

— Nu te-ai schimbat, zise el cu admiraţie. Tot frumoasă eşti!

— Taci, pezevenghiule! se maimuţări Arethusa. Acum sunt o femeie bătrână. Nici tu nu te-ai schimbat. Poate că ai mai chelit puţin… Dar îţi stă bine. Semeni cu bietul tău tată, Dumnezeu să-l odihnească!

— O statuie! O adevărată statuie! zise Costa luându-l drept martor pe Günther. La douăzeci de ani era atât de frumoasă încât bărbaţii voiau să se omoare pentru ea!

— Nu spune prostii, Costa! Asta a fost odată! zise Arethusa zâmbind. Spune-mi mai bine ce te-a apucat să mă aduci aşa hodoronc-tronc cu avionul?

— O să-ţi explic, verişoară. E ceva foarte important.

— Important pentru cine? Pentru tine?

— Pentru mine, pentru America, pentru guvern, pentru libertate, pentru lume, râse Costa.

Arethusa păru impresionată. Strânse în mâini

geanta mare de călătorie şi dădu din cap.

— Ai nevoie de mine ca să salvezi libertatea, America şi lumea? întrebă ea cu o voce slabă.

— Da, răspunse Costa. Am nevoie de tine!

Verişoară Arethusa se uită la Costa şi ceva ca o înduioşare apăru în ochii ei.

— Bine, zise ea cu simplitate. O să-mi explici după ce mâncăm, pentru că mor de foame.

Apetitul Arethusei Ariandopulos era ceva impresionant şi regal totodată. Mânca lent mestecând cu putere cu dinţii albi şi puternici, şi mâncărurile se succedau întruna, sub privirea încântată a lui Costa. Din când în când, îi făcea cu ochiul lui Günther vrând parcă să-i spună: „Vezi? Asta femeie!”. Aveai impresia că priveşti o leoaică mâncând. Şi, la drept vorbind, Arethusa avea maiestuozitatea unei fiare care îşi sfâşia prada.

Costa o dusese la un restaurant franţuzesc unde alesese meniul cu mare grijă. După cafeaua cu coniac, Arethusa se lăsă pe spateaza scaunului şi zâmbi. Luă o scobitoare din geantă şi îşi curăţă cu grijă incisivii. Günther observă cât de mult semăna cu actriţa Irene Papas sau, mai exact, cu soţia mareşalului Tito. Era acelaşi tip de femeie puternică, cu faţă de Minervă de

o regularitate antică şi severă.

— Acum e mai bine! zise Arethusa râzând domol. Mi-i dat o masă de prinţesă, vere Costa!

— E din partea guvernului Statelor Unite, cu complimentele de rigoare, răspunse Costa.

— Bine. Acum ar trebui să-mi spui despre ce e vorba.

— E o poveste complicată, zise Costa. Gravă şi complicată.

— Te ascult.

— Este vorba de un om foarte puternic, unul dintre oamenii cei mai bogaţi din lume, îi explică Costa. El singur fiind mai bogat decât multe ţări. Domneşte asupra unui întreg imperiu.

— E mai bogat decât Onasis? întrebă Arethusa.

Ca cei mai mulţi dintre greci, era foarte mândră de compatrioţii ei miliardari, iar Onasis, omul care se căsătorise cu văduva preşedintelui asasinat, era pentru ea chiar simbolul bogăţiei.

— Cu siguranţă că e mai bogat, răspunse Costa. Mult mai bogat.

Arethusa îşi făcu semnul crucii, de la dreapta la stânga, şi făcu ochii mari.

— Sfântă Fecioară! Dacă nu mi-ai spune tu asta,

n-aş crede! Mai bogat decât Aristotel! Şi ce treabă am eu cu acest Cressus?

— O să-i vorbeşti despre fiul lui mort, răspunse Costa. Trebuie să-i faci fiul să vorbească.

Femeia cu faţă de medalie se încruntă brusc de parcă ar fi auzit sau văzut ceva. Privirea îi deveni parcă absentă.

— În mare… zise ea… E în mare, în apă şi foc împreună. Strigă şi plânge… Cheamă… îi e frică şi îl doare rău… E foarte tânăr… Deasupra mării e un soare mare, un soare mare de vară…

Günther fu gata să deschidă gura ca să pună o întrebare, dar Costa îi puse un deget pe buze. O asculta cu mare atenţie pe verişoara lui.

… Îl cheamă Leslie… Leslie dar i se spune „Sugar”… Aşa i se zice acasă…

În clipa aceea, un chelner lăsă să cadă o furculiţă pe o farfurie. Zgomotul o deranjă pe Arethusa. Păru că se trezeşte şi plimbă în jurul ei o privire mirată.

— Aş mai bea puţină cafea, zise ea.

Bău, ca şi cum nu şi-ar mai fi amintit nimic din ceea ce spusese mai înainte.

— Leslie Bloom avea într-adevăr o poreclă, zise

Costa. I se spunea „Sugar”.

Se uită triumfător la Günther.

— Ce zici?

— Impresionant! răspunse Günther. Chiar l-a văzut căzând în flăcări în Marea de Coral, în ziua ceea de iunie 1944…

— Cunoşti alt mijloc mai bun de a fi primit de bătrâna fosilă? întrebă Costa.

— Nu, răspunse Günther. Nu există altul. Domnişoara Ariandopulos este singura femeie din lume capabilă să forţeze uşa lui Jeremiah Franklin Bloom.

CAPITOLUL VI

Secretarul care îi primi pe Arethusa Ariandopulos şi pe vărul ei avea acea distincţie afectată a unui foarte vechi vlăstar bostonian. Părea convins că plictiseala era forma cea mai elaborată a clasei şi a rasei. Parcă ar fi căscat cu nonşalanţă şi discreţie după fiecare frază şi tărăgăna silabele de parcă ar fi făcut un efort epuizant ca să-şi termine frazele.

Secretarul se uită totuşi cu o oarecare curiozitate la femeia aceea înaltă îmbrăcată în negru şi la bărbatul mic de statură, chel şi grăsuţ care o ţinea de braţ. Arethusa purta nişte ochelari negri cu lentile groase şi părea ghidată de vărul ei. Aşa hotărâse Basovici, ca să se poată apropia de Bloom. Arethusa, prin grija lui, fusese dotată cu o cecitate totală care făcea necesară prezenţa permanentă a rudei sale, fără de care nu se putea deplasa.

— Mă numesc Durham, zise secretarul cu o voce tărăgănată. Dumneata ai scris considerând că ai de făcut dezvăluiri domnului Bloom în legătură cu fiul său?

— Exact, răspunse Costa.

— Vă numiţi… Ariandopulos? zise secretarul descifrând numele pe litere, încruntând sprâncenele din cauza efortului pe care îl făcea ca să poată pronunţa acel nume incredibil, atât de străin!

— Arethusa Ariandopulos, zise Costa. Ăsta e numele verişoarei mele.

— Da… înţelegeţi foarte bine, domnule Ariandopulos…

— Basovici, zise Costa întrerupându-l.

— Poftim?

— Numele meu este Basovici. Costa Basovici.

— Oh? Basovici, serios? Foarte bine, domnule Basovici. După cum vă spuneam, înţelegeţi foarte bine că domnul Bloom este un om extrem de ocupat şi că timpul lui e preţios.

— Bineînţeles.

— Deci nu poate să fie deranjat pentru fleacuri sau pentru lucruri lipsite de importanţă.

— Ceea ce are să-i spună verişoară mea este *foarte important*.

— Nu mă îndoiesc, spuse politicos secretarul cu vocea lui peltică, dar trebuie, totuşi, să mă conving de veridicitatea acestui lucru, adică, dacă e vorba e lucruri cu adevărat importante. Înţelegeţi?

— Este vorba de nişte lucruri confidenţiale, domnule Durham, zise Costa aplecându-se spre el şi scăzând glasul, nişte lucruri teribil de secrete şi de confidenţiale! Nişte lucruri pe care numai domnul Bloom le poate auzi…

— Zău?

— Verişoară mea este cea mai mare clarvăzătoare din Grecia, domnule, zise Costa cu mândrie. Moştenitoarea marii tradiţii sacre a Phytiei! Ea a primit un mesaj pe care trebuie să-l transmită domnului Bloom. Pentru asta ne aflăm aici!

Elegantul domn Durham tuşi uşurel cu un aer înţelegător.

— Bineînţeles… Bineînţeles…

Se afla într-o situaţie delicată. Avea sarcina să-i ţină de-o parte pe escrocii şi pe mitomanii care, sub pretextul unor calităţi de medium sau de mari prezicători, îl asediau pe miliardar. Lumea, şi mai ales America, era plină de profeţi mincinoşi, de vizionari şi de mici şmecheri care trăiesc de pe urma credulităţii şi angoasei oamenilor. Tribul falşilor magi, falşilor vizionari, a falşilor inspiraţi, a falşilor spiritişti este foarte mare, redutabil şi şiret.

Durham văzuse şiruri întregi venite din toate

colţurile ţării, îmbrăcaţi în straie ciudate, vorbind cu accente incredibile, deseori pe jumătate nebuni, alteori nebuni de-a binelea, de cele mai multe ori gata să-şi vândă sufletul pentru o bancnotă de zece dolari.

Partea proastă era însă credulitatea incredibilă a bătrânului Bloom. Bătrânul crocodil, atât de dur şi de feroce în afaceri, care văzuse fără să clipească populaţii întregi murind de foame la picioarele lui fără să mişte niciun deget, devenea un bătrân plângăcios şi lipsit de apărare imediat ce era vorba de un mesaj din lumea de dincolo sau din sferele superioare.

Orice şarlatan cât de cât abil putea să-i vândă aiureala lui şi să-l uşureze de un cec baban. De aceea se afla acolo distinsul domn Durham, ca să filtreze mesagerii, înainte de a-i trimite la doctorul Helt, autoritatea supremă.

— Bine, zise el, veţi fi primiţi de doctorul Helt. Sună şi intră un servitor.

— Condu, te rog, aceste persoane la doctorul Helt, zise Durham.

Costa, ţinând-o de braţ pe Arethusa, pomi în urma servitorului cu haină şi mănuşi albe.

— Auzi, amice, zise Costa. Cine e doctorul Helt? Servitorul întoarse capul pe jumătate şi zise printre

dinţi:

— Unu’ al dracului, amice!

Apoi deschise o uşă şi se trase în lături. Costa intră conducând-o pe Arethusa. Pătrunseră într-un birou luminos şi funcţional. Un bărbat tânăr, cu o faţă de păpuşă, cu părul tuns perie, stătea la un birou de sticlă. Se uita la ei cu o privire pătrunzătoare prin ochelarii fără ramă. Nu se ridică şi nu se mişcă. Se mulţumi doar să-i privească.

— Vă voi chestiona, zise el în cele din urmă. Vă rog să răspundeţi foarte clar şi foarte scurt la întrebările mele. Deci „foarte clar”. Apoi vom trece la un anumit număr de teste foarte simple, ca să vă măsurăm gradul PK-ului, după care…

Se întrerupse căci Arethusa înaintase spre el şi ridicase mâna în faţa ei. Era impozantă cu faţa ei albă şi cu hainele negre. O adevărată regină a tragediei, o profetesă prin gura căreia aveau să vorbească zeii.

— Clara nu te uită, zise ea cu acea voce parcă lipsită de timbru pe care Costa o cunoştea foarte bine. Îşi aminteşte de sanie şi de „Puck”…

Doctorul Helt avu impresia că i-a căzut tavanul în cap. Rămase cu gura căscată şi cu privirea fixă. Apoi înghiţi în sec şi se ridică lent.

— Pe urmă?… Bâigui el.

— Ţine mult la Elisabeta, continuă Arethusa. Da, ţine mult la ea…

Mâna îi căzu şi scuturǎ capul.

— Domnule, fiţi amabil, zise ea cu o voce normală, ce-i acela PK?

Doctorul Helt nu răspunse. Se uita fix la faţa femeii cu ochelari negri. Părea căzut într-un fel de stupoare. Apoi scuturǎ şi el capul.

— Ai fi putut să ştii totul în afară de „Puck”… zise el cu o voce schimbată.

— Poftim? întrebă Arethusa cu un accent grecesc.

— Nu-şi aminteşte nimic, interveni Costa. Doctorul Helt dădu din umeri.

— Da, ştiu… ştiu… Starea: secundă, transa sacră… cunosc toate astea pe de rost… Dar „Puck”, Dumnezeule mare! Cum ai ştiut de „Puck”?

— Puck? întrebă Arethusa.

— Ai vorbit de o sanie şi de Puck, zise Costa.

— Era un câine, un labrador, un câine înhămat la sania în care se afla Clara în ziua aceea… zise lent doctorul Helt. Asta s-a întâmplat la Laurentides, în Canada, în urmă cu cincisprezece ani. Clara a murit

după patru ani. Eram logodiţi.

— Şi Elisabeta? întrebă Costa.

— E soţia mea, răspunse doctorul Helt. Aprinse fără grabă o ţigară.

— Nimeni, în afară de Clara şi de mine, nu-şi putea aminti numele câinelui de la sanie. Chiar şi eu îl uitasem…

Se aşeză pe scaun, cufundat un moment în visare, apoi dădu din umeri şi se uită ţintă la Arethusa.

— Vreţi sa vorbiţi cu domnul Bloom?

— Da, răspunse Costa. Este foarte important.

— Îl veţi vedea, zise tânărul doctor Helt. Dumnezeu ştie ce-aveţi să-i spuneţi, dar îl veţi vedea! Şi totuşi nu cred că morţii vin să le vorbească celor vii… Nu! Nu cred asta… Aşteptaţi-mă aici.

Ieşi şi Costa se uită la verişoară lui cu admiraţie.

— Eşti formidabilă! zise el.

— Ce-i? întrebă Arethusa.

— Nimic. Te iubesc tare mult, asta e tot.

Doctorul Helt se întoarse. Se vedea foarte bine că îşi recăpătase calmul.

— Domnul Bloom vă aşteaptă, zise el. Se uită la Arethusa cu curiozitate.

— E un biet bătrânel, zise el. Nu-l zdruncina prea tare. Servitorul în haină albă apăru din nou şi îi conduse pe un şir interminabil de culoare. Locuinţa lui Jeremiah Franklin Bloom era reconstituirea exactă a unui castel gotic în aripa ei de sud şi a unei locuinţe în stilul Tudor în aripa de nord. Ceva în genul faimoasei case în care locuia „Citizen Kane”, cu săli enorme, şeminee colosale, vitralii şi pilaştri, scări din piatră mari cât o catedrală, lustre din fier forjat mai mari decât cea de la Opera din Paris, blazoane pe uşi şi servitori care rătăceau ca nişte umbre în acele spaţii imense.

Bloom se afla într-o încăpere mică cu fotolii vechi din piele, la etajul unu. Două gărzi de corp stăteau pe scaune în faţa uşii. Amândoi se uitară bănuitori la Costa. O adevărată privire de profesionişti, capabili să detecteze prezenţa unei arme prin pânza unei haine. Costa ştia că Bloom angaja foşti poliţişti, şi foşti agenţi FBI cu idei politice care „i se păreau sănătoase” după propriile lui cuvinte.

— Puteţi intra, zise unul dintre ei, un tip înalt şi blond cu o faţă osoasă. Domnul Bloom vă aşteaptă.

Bloom stătea într-un fotoliu mare de piele cojit cu spetează înaltă. Camera era mică, cu mobilă veche

fără valoare, mobilă ieftină, lustruită cu grijă. Genul de mobile pe care le găseşti la familiile modeste din orăşelele din vest. Acolo se născuse Bloom. Pe un scaun ca de strană se afla o Biblie mare cu ferecături.

Bloom purta o haină de tweed mototolită şi o cămaşă fără cravată. Faţa îmbătrânită şi corpul mare şi osos îl făceau să semene în mod ciudat cu o mumie peruviană, comparaţie de o sută de ori folosită de presa de stânga. Dar ochii lui de un albastru intens străluceau, duri şi reci, şi de o fixitate anormală. Bloom aproape că nu clipea niciodată.

— Ăsta cine mai e? zise el întinzând un deget osos spre Costa. Era vorba de o femeie venită din Grecia, nu de un bărbat!

Bloom vorbea puţin pe nas, la fel ca ţăranii din vest. Miliardarul era mândru de acest accent rustic pe care îl ridicase la înălţimea unei demnităţi.

— Sunt vărul domnişoarei Ariandopulos, răspunse Costa. Nu poate să se deplaseze fără mine. Este oarbă, adăugă el.

— A, bine, bine!…

Se uita la Arethusa cu o atenţie neliniştită. Din când în când, îşi crispa maxilarul, ceea ce făcea s-a iasă în evidenţă muşchii obrajilor scobiţi şi să-i

confere aspectul unui bătrân saurian gata să muşte. Părul rar, de un alb gălbui, pieptănat în faţă, îi încadra fruntea foarte lată.

— Deci, ce-ai să-mi spui? zise el.

Costa făcu un pas înapoi şi o lăsă pe Arethusa singură în faţa lui Bloom. Arethusa aştepta, cu faţa nemişcată.

— Hei, ce-ai să-mi spui? repetă bătrânul. E legat de fiul meu?

— Da. De el.

— Leslie ţi-a vorbit, nu-i aşa?

Se aplecase înainte, nerăbdător să afle.

— Leslie ţi-a vorbit.

— Da, răspunse Arethusa. Mi-a vorbit.

— Cum dovedeşti? zise Bloom cu o voce aspră. Mulţi oameni au venit aşa să-mi spună că Leslie le vorbise, că aveau un mesaj pentru mine şi, în cele din urmă, n-au fost decât vorbe goale!

Se lăsă brusc pe spate în fotoliu şi deveni imediat bănuitor. Faţa lui dură de ţăran bătrân exprima viclenie şi neîncredere.

— Vreau dovezi! strigă el.

Arethusa se uita la peretele de deasupra capului lui Bloom. Nemişcarea ei era aproape totală. Părea că

ascultă. Această nemişcare şi această tăcere îl impresionară pe Bloom, care repetă cu glas scăzut:

— Am nevoie de dovezi…

— Cuţitul cu mâner de corn, zise Arethusa. E tot în puţ. Bloom se ridică lent. Dădu ocol biroului şi se opri foarte aproape de femeia în negru.

— Care puţ? şopti el.

— Din fundul parcului, lângă magazia cu scule. Bloom căzu brusc în genunchi şi întinse braţele. Ridică ochii şi zise cu o voce tremurată:

— Leslie, fiul meu! Eşti aici, simt asta! Vrei să-mi vorbeşti! Mi-ai trimis un semn prin această femeie foarte bună venită de departe! Fii binecuvântat, fiul meu, fii binecuvântat!

Scena avea ceva ridicol şi. Emfatic. Semăna cu acele imagini cucernice unde poate fi văzut – la Lourdes sau în altă parte – bolnavul proclamându-şi vindecarea, sau convertitul care clamează virtuţile graţiei divine care s-au pogorât asupra lui.

— Numai tu îţi puteai aminti de acel cuţit pe care l-ai aruncat în puţul de la casa noastră din Montagut, zise Bloom, cu braţele în cruce şi tot în genunchi. Da, numai tu îţi puteai aminti ce-a făcut băieţelul de zece ani care erai şi cât de mult ai plâns

ca să-ţi găsim acel cuţit cu mâner de corn!

Se ridică şi puse o mână pe umărul Arethusei cu un imens respect.

— Domnişoară Ariandopulos, mulţumesc pentru că ai venit să-mi aduci acest mesaj. Domnul să te binecuvânteze că ai avut milă de durerea unui tată, după atât de multă vreme!

Se aşeză din nou în fotoliu şi vorbi cu o voce lentă, parcă o voce diferită.

— Este fericit acolo unde se află? Se mai gândeşte la noi? Arethusa se aşeză în faţa lui. Luă mâinile bătrânului.

— Se gândeşte la dumneavoastră în fiecare zi. Ăsta e un mare efort pentru el, dar nu vă uită. Vă e foarte aproape, în fiecare clipă.

— Oh, Doamne! murmură bătrânul Bloom cu o voce înăbuşită. În fiecare zi m-am gândit la el… Dar de ce ţi-a cerut să vii la mine?

Arethusa se aplecă spre Bloom.

— Este îngrijorat pentru dumneavoastră. Spune că sunteţi ameninţat de o mare primejdie.

— O primejdie?

— Da. Spune că nişte duşmani foarte periculoşi vor încerca să vă distrugă.

— Care duşmani? În ce fel vor să mă atace? întrebă Bloom strângând din maxilare şi împingând înainte bărbia cu o mişcare agresivă.

— Nu mi-a spus. Mi-a cerut doar să vin să vă avertizez. Să vă implor să fiţi în gardă şi să nu aveţi încredere în rămăşiţele pământeşti ale tânărului rege asasinat.

— Rămăşiţele pământeşti ale tânărului rege asasinat? repetă Bloom cu o voce albă.

— Aşa a spus.

— Şi ce-a mai spus?

— A mai adăugat doar: cruţă mama şi cei doi copii. Bloom păli la faţă. Se ridică şi o venă începu să-i bată la frunte.

— Mama şi cei doi copii? A spus asta?

— Da. Exact. Apoi nu a mai vorbit. Asta s-a întâmplat în noaptea de vineri din săptămâna trecută, pe 17.

Multimiliardarul se oprise în faţa ferestrei şi privea afară, în picioare, Bloom era foarte înalt, osos şi slab ca acei ţărani din munţii Ozark.

— Ţi-a mai vorbit de-atunci?

— Nu. Mi-a spus doar că va reveni ca să vă ajute dacă vă va şti în pericol.

Bloom, cu capul sprijinit de geam, privea afară. Deodată păru foarte departe, parcă absent. Rămase multă vreme aşa apoi se întoarse.

— Domnişoară Ariandopulos, unde locuiţi?

— La mine, domnule, zise Costa. Am o cameră unde am putut să-mi instalez verişoara. Trebuie să mă ocup de ea, din cauza infirmităţii ei.

— Veţi sta aici, zise Bloom. Amândoi, bineînţeles, adăugă el. Veţi locui lângă mine. Cu siguranţă că asta doreşte Leslie, pentru că te-a ales să fii mesagera lui. Fireşte, îţi voi acorda o rentă onorabilă toată viaţa.

— Nu ştiu dacă pot accepta… zise Arethusa.

— Trebuie! izbucni Bloom. Te rog, acceptă! adăugă el cu o voce chinuită. Nu ştii ce liniştire mi-ai adus, ce reconfortare. Fii binecuvântată! adăugă el.

Sună. Una dintre gărzile de corp, blondul înalt cu faţă osoasă, îşi făcu apariţia rânjind bănuitor.

— Lance, zise Bloom, domnişoara Ariandopulos şi domnul… ăăă… cum te numeşti?

— Basovici, domnule.

— … Domnul Basovici vor locui de acum înainte aici, la *Greymour*. Vor avea un apartament lângă apartamentul meu.

— Bine, domnule.

— Această casă este a lor. Totul e la dispoziţia lor. Blondul cu faţă dură aruncă o privire curioasă spre Costa şi spre verişoară lui.

— Am înţeles, domnule.

— Sunt disponibil pentru domnişoara Ariandopulos la orice oră din zi şi din noapte.

Lance dădu din cap.

— Da, domnule. La orice oră.

Bătrânul Bloom prinse mâinile grecoaicei şi le strânse îndelung.

— Mulţumesc… zise el, mulţumesc pentru tot…

Apoi se aşează din nou în fotoliul mare din piele uzată şi închise ochii.

— Vă rog să mă urmaţi, zise blondul înalt. Vă voi conduce la majordom.

Costa o prinse pe Arethusa de braţ şi părăsiră mica încăpere unde Bloom părea că adormise.

CAPITOLUL VII

Günther se uita totdeauna cu acelaşi interes la Costa care pregătea ceaiul de mentă. Existenţa lui Basovici era formată dintr-o succesiune de rituri şi de obiceiuri mai mult sau mai puţin orientale. Ritul ceaiului de mentă era unul dintre ele. Căra peste tot cu el ceainicul de argint şi amestecul pe care îl primea de la Beirut, în acelaşi timp cu rahatul, totul expediat de un văr.

Se întâlniseră în camera pe care Günther o închiriase într-o zonă liniştită. Trecuse deja o săptămână de când Costa şi Arethusa se instalaseră la Bloom.

— Arethusa e extraordinară, zise Costa. Conduce jocul într-un mod genial. Bătrânul crocodil nu mai poate să se lipsească de ea. A devenit la fel de indispensabilă ca mama pentru un sugar. Până la urmă îi va spune totul, poţi fi sigur de asta.

— Dacă are ceva de spus, zise Günther. Basovici gustă ceaiul şi se strâmbă.

— Prea multă mentă… mormăi el. În orice caz, a reacţionat ciudat la primele teste pe care i le-am propus prin Arethusa! Tânărul rege asasinat, soţia şi

cele două fiice pe care trebuia să le cruţe l-au zdruncinat rău de tot!

— Asta nu dovedeşte nimic, zise Günther. Era zdruncinat pentru că aceste revelaţii veneau din partea fiului său.

— Posibil, răspunse Costa. Dar s-o lăsăm pe Arethusa să continue. Va câştiga în întregime încrederea bătrânului rechin.

În curând va şti totul despre el, chiar şi ceea ce nu a îndrăznit niciodată să-şi spună sieşi!

Apoi adăugă cu o voce confidenţială:

— Bătrânul e puţin scrântit. Ca toţi autocraţii de acest fel, e ţăcănit într-un anumit fel. Are lumea lui, universul lui, plin de draci şi de demoni, şi trăieşte închis ca un asediat în castelul lui. Numai că averea lui colosală i-a permis să-şi împlinească visele şi fantasmele. A putut să oblige o mulţime de oameni să aibă aceeaşi viziune a lumii ca şi el şi să trăiască ca nişte asediaţi, la fel ca el.

Lui Costa îi plăceau ideile generale. Şi era fascinat de diversitatea oamenilor. Un monstru bătrân ca Jeremiah Bloom îl pasiona la fel ca o carte bună şi chiar mai mult.

— N-ar fi imposibil ca bătrânul să audă într-o

dimineaţă voci şi să ia hotărârea să salveze Statele Unite şi lumea. Să se trezească executantul unei misiuni. Ba chiar ar putea să înceapă să predice o nouă religie al cărui profet sau pontif să fie chiar el. Şi, cu miliardele lui, un bun şef de publicitate, ar putea să strângă unul-două milioane de fideli în cel puţin şase luni!

— Îl simpatizezi pe bătrânul Bloom? întrebă Günther curios.

— Nu! E un tip feroce! răspunse Costa. Un monument de orgoliu şi de egoism. Nu s-a gândit nici măcar o secundă şi nici nu se va gândi vreodată că ar putea să existe, pe pământ, un alt subiect de interes decât Jeremiah Franklin Bloom. Dar e pasionant să priveşti cum trăiesc monştrii bătrâni…

* * *

Costa se reîntoarse la *Greymour* şi opri taxiul în faţa porţii de fier şi a zidului înalt care înconjura parcul cu copaci tricentenari. Se anunţă la interfon şi una dintre cele trei gărzi de corp care controla intrările şi ieşirile veni să arunce o privire. Pe domeniu erau cel puţin şase gărzi de corp îmbrăcate

în costume de şerif fanteziste. Una dintre gărzile de corp urcă în taxi şi îl conduse pe Costa până la peron.

Lance, şeful gărzilor de corp se afla acolo. Lance era un atlet superb, înalt de un metru şi nouăzeci şi avea nouăzeci şi cinci de kilograme de muşchi. Ieşi deschizând portiera.

— Aţi făcut o plimbare plăcută, domnule?

— Excelentă, răspunse Costa. Verişoara mea e în camera ei?

— Ascultă muzică. A cerut să i se aducă şi ceva de mâncare. Îi era foame.

Costa zâmbi. Afurisita de Arethusa, cu apetitul ei nemaipomenit!

— Casa asta e straşnic păzită, zise el. La fel de bine cum e Casa Albă, pe cuvântul meu!

— Trebuie, răspunse Lance dând din cap. Domnul Bloom este un om foarte important şi foarte bogat şi are o mulţime de duşmani.

— Serios?

— Au încercat deja să-l asasineze de câteva ori, zise Lance.

— Să-l asasineze?

— Ţara asta e plină de ţăcăniţi şi de revoluţionari! Negrii, evreii şi comuniştii îşi fac de

cap! Ăsta e marele complot pentru distrugerea acestei ţări! Iar cei care încearcă să-i împiedice, trebuie eliminaţi.

Vorbea cu gravitate, cu convingerea unui credincios care citează din Evanghelie. De fiecare dată când avea în faţă un fanatic de dreapta sau de stânga, un sectar, un personaj care credea sigur că deţine adevărul, Costa avea un sentiment de stinghereală. Cruciaţii îl speriau. Cavalerii credinţei, cei ai lui Mahomed, ai lui Marx sau ai Occidentului îl înfricoşau deoarece ştia că, pentru ei, torentele de sânge serveau pentru fecundarea pământului şi la încolţirea adevărului; adevărul lor, fireşte. Tipul acela cu ochi duri era gata să lichideze fără să clipească toţi negrii, toţi evreii şi toţi „liberalii vânduţi" din această ţară ca să-şi salveze idealul, aşa cum un *gherillero,* bărbos şi chelos din grupurile urbane, discipol al lui „Che", era gata să-i lichideze pe toţi „reacţionarii" şi pe toţi „fasciştii" din această ţară ca să instaureze regimul Păcii, al Justiţiei şi al Iubirii.

— Domnul Bloom este unul dintre ultimele ziduri de apărare împotriva domniei corupţilor şi al comuniştilor, zise Lance. Ştiu asta şi încearcă să-l omoare.

Şi mângâie uşor partea dreaptă unde se contura forma unui pistol mare.

— Am „liniştit” deja vreo doi-trei, zise el.

— Vă felicit, zise Basovici.

— Cunosc liftele astea, zise Lance. Ba chiar le miros. Asta se întâmplă de la războiul din Coreea. Jur că îi detectez pe comunişti doar respirând! Dintr-un grup de civili, îi detectez pe comunişti cu nasometru’!

Dilată nările şi adulmecă în bătaia vântului ca un câine de vânătoare.

— Sper că nu miros a comunist! zise glumind Costa. Dar Lance nu zâmbi. Se uită la Basovici cu ochii lui plini de răceală şi atenţi.

— Nu, răspunse el grav. Nu mirosiţi a comunist. Nici verişoara dumneavoastră.

Costa se întrebă ce-ar fi făcut Lance dacă, din întâmplare, ar fi detectat miresme ciudate la el…

— Dar, într-o zi, am mirosit putregaiul la un ziarist care venise chipurile să-i ia un interviu domnului Bloom. Un jurnalist străin. Zicea că e englez. Spun sincer că în momentul când tipul ăsta a apărut, am simţit imediat miros de comunist!

Mi-am zis: „Lance, e clar, ăsta pute a câine roşu! Fii cu ochii pe el!” I-am scotocit bagajele şi am

găsit un revolver şi muniţii. Atunci l-am „prelucrat” puţin şi până la urmă a mărturisit. Făcea parte dintr-o mişcare revoluţionară din New York şi primise misiunea să-l împuşte pe domnul Bloom.

— Şi ce-ai făcut cu el?

— L-am dat pe mâna poliţiei, bineînţeles. Făcu cu ochiul.

— Numai că a avut un accident pe drum. O cădere urâtă de tot care i-a provocat un traumatism cranian cum nu se poate mai fatal! A murit la spital fără să-şi mai recapete cunoştinţa.

Începu să râdă uşurel. Lance avea un fel de a râde foarte deosebit. Scotea mici chicoteli înăbuşite, destul de asemănătoare cu cele ale unui astmatic care îşi trage sufletul.

— E hazliu, nu? zise el.

— Foarte hazliu, răspunse Costa.

Cunoscuse în Albania un paznic de lagăr care avea aproape acelaşi simţ al umorului. Costa avusese ocazia să îndeplinească o misiune delicată în această ţară, prin anii şaizeci şi fusese nevoit să treacă prin unul dintre lagărele de reeducare ideologică unde duşmanii regimului şi alţi „deviaţionişti” primeau îngrijiri atente impuse de starea lor.

Paznicul respectiv fusese poreclit „Drag prieten”, căci avea obiceiul să spună tuturor „dragă prietene”. Pe lângă asta, te lovea iute şi pentru te miri ce. O încasai la cea mai mică încălcare a regulamentului. Şi, după ce îl bătea măr pe un deţinut, îi zicea: „Dragă prietene, acum ai înţeles?” Apoi începea să râdă, cu un râs sincer şi sonor, un râs amical şi comunicativ.

Lance îi amintea de „dragă prietene”, fără totuşi să-i dorească acelaşi sfârşit. Căci „dragă prietene” fusese găsit într-o dimineaţă sugrumat.

— Sper să vă placă la *Greymour*, domnule, zise Lance.

— Sunt sigur că o să-mi placă, zise Costa. Şi la fel şi verişoarei mele.

— Domnişoara Ariandopulos este o femeie deosebit de remarcabilă, zise Lance dând din cap. A avut dintotdeauna acest dar?

— I-a venit când a împlinit zece ani.

Lance dădu din cap. Părea un simplu credincios în faţa misterelor sacerdotale.

— Domnul Bloom spune că nu a mai văzut niciodată clarvăzătoare ca ea. Şi totuşi pe aici au defilat o mulţime de mediumi şi de magi!

— Verişoara mea este o profetesă, zise cu gravitate Costa. Prin gura ei vorbeşte Domnul Atotputernic, puteţi fi siguri de asta.

Scăzu glasul şi zise cu un ton confidenţial:

— A primit revelaţii extraordinare! Secrete atât de importante încât numai şefii de state vor putea, într-o zi, să le audă, dacă e autorizată să le dezvăluie.

Şeful gărzilor de corp îl asculta cu gura întredeschisă şi cu privirea fixă. În adâncul privirii sale se putea zări un fel de panică religioasă.

— Armaggedon?

— Numai ea ştie, răspunse Basovici. Dar, deocamdată, Domnul i-a pecetluit buzele. Dar, dacă cineva de pe pământ cunoaşte când va fi Ziua Judecăţii, atunci acela e cu siguranţă ea!

Costa era un necredincios de cea mai joasă speţă, iar delirurile religioase era lucrul care îl surprindea cel mai mult pe lume. Înclinaţia protestanţilor de a predica Apocalipsa şi a privi la cer ca să vadă dacă nu cumva mulţimile de îngeri cu trompete se strâng ca să trâmbiţeze marea adunare din valea lui Iosafat, i se păruseră totdeauna de un comic nebun.

Nu era în stare să înţeleagă cum nişte animale

de pradă precum Bloom şi pistolarul său Lance trăiau tremurând de teroarea sacră a unei divinităţi mânioase şi geloase. Toţi acei cititori de Biblie, cu capul împuiat de profeţii, de sfârşitul lumii şi de focul cerului îi păreau puerili ca nişte primitivi.

— Credeţi că ar fi de acord să-mi vorbească? întrebă Lance.

— Bineînţeles! răspunse Basovici.

— Aş vrea să ştiu dacă nu cumva tata ar vrea să-mi spună ceva, zise aproape şoptit Lance. Uneori îl visez, adăugă el. A murit la nouăzeci şi nouă de ani, în urmă cu un an… Era un om aspru, taica! Era diacon şi predicator… Un om apropiat de Domnul, asta e sigur… Acasă eram unsprezece copii, şi când vorbea bătrânul, era ca şi cum Domnul însuşi ne-ar fi vorbit… Da, aş vrea să ştiu dacă nu are ceva să-mi spună, acum când a ajuns în loc cu verdeaţă…

— O să-i cer verişoarei mele să-l întrebe, zise cu gravitate Costa.

— Mulţumesc, domnule Basovici, zise Lance. Sunteţi foarte amabil.

Costa îl bătu uşurel pe mână şi pătrunse în imensa reşedinţă. Abia se abţinu să nu izbucnească în râs.

CAPITOLUL VIII

Günther o urmări cu privirea pe femeia micuţă în negru care îşi cumpăra carnea de friptură de la măcelar. Doamna Robbart avea aproape treizeci de ani. Era subţirică, cu părul de un blond cenuşiu, cuminte prins într-o coadă groasă.

Moartea lui Burt Robbart îl intriga pe Günther. Avusese ocazia să-l întâlnească de mai multe ori pe şeful Serviciului de Securitate. Şi-l amintea foarte bine pe acel funcţionar rece şi nu prea vorbăreţ, cu înfăţişare de contabil. Îl găsise tare antipatic.

Genul de „mic calculator de buzunar” îi displăcea profund lui Günther. Totdeauna crezuse că una dintre marile greşeli ale preşedintelui era că se înconjura cu acest tip de personaje, eficace dar lipsite de sensibilitate, funcţionând ca nişte computere, fără să manifeste mai multă compasiune sau blândeţe decât un astfel de aparat.

Faimoasa „gardă prusacă”, care se aflase în jurul lui înainte de faimoasa afacere „Watergate”, oamenii din anturaj sau din consiliul privat, care practic exercitaseră puterea timp de ani de zile, erau toţi – fie că era vorba de Bob Haldeman, de John

Ehrlichman sau de alţii, de mai mică importanţă – făcuţi după acelaşi calapod: nişte roboţi buni, funcţionând la comandă, fără să cârtească vreodată în faţa unei sarcini primite, chiar dacă era dezagreabilă.

Robbart făcea şi el parte din această categorie. Era un executant perfect, complet insensibil.

În timp ce se uita la văduva lui care îşi plătea cumpărăturile la casă, Günther îşi rememora cronologia cazului.

Robbart primise sarcini de la Forrester, unul dintre consilierii particulari încă în funcţie, să se ducă să ia contact cu Grove care se afla la casa lui din Wisconsin. A luat avionul împreună cu o echipă formată din trei agenţi de la Tezaur şi a ajuns în localitatea unde Grove se retrăsese împreună cu familia după demisie. Robbart primise misiunea să trateze cu fostul director al F.B.I.-ului pentru recuperarea „Dosarelor Negre” pe care Grove le şterpelise înainte de a părăsi postul.

S-a întâlnit cu Grove la el acasă. Aproape că au căzut de acord, se pare, asupra unei modalităţi de recuperare a dosarelor şi Robbart a telefonat la Washington. Trebuia să-l reîntâlnească pe Grove a doua zi dimineaţă, tot la el acasă. La ora stabilită,

Robbart s-a prezentat la vilă. A sunat, dar nu i-a răspuns nimeni. A intrat şi l-a găsit pe Grove, pe soţia şi pe fiicele lui morţi, ucişi cu un glonţ în cap în timpul somnului. Sinucidere şi lichidare familială făptuită de fostul şef al poliţiei federale în cursul unei crize de depresie. Cel puţin asta fusese teza oficială. Nici urmă de dosare. Robbart s-a întors la Washington. Primirea a fost, foarte rece. Era considerat răspunzător de acest eşec. După două zile, Robbart a fost găsit mort în cadă: electrocutat.

Din acel moment, puteau să fie formulate trei ipoteze: a) Robbart murise de moarte naturală; b) Robbart se sinucisese; c) Robbart fusese „accidentat”.

Şi ipoteza corectă schimba un mare număr de lucruri. Dacă Robbart fusese lichidat sau executat, se putea avea în vedere consecinţe foarte importante. Imaginându-ne, de exemplu, că fusese eliminat pentru că găsise „Dosarele Negre”; sau pentru că descoperise cauza reală a morţii lui Grove şi a familiei sale; sau pur şi simplu, pentru că îl lichidase chiar el pe Grove şi pe ai lui, la ordin.

Robbart era deci una din pistele posibile pentru a ajunge la dosare. Afacerea asta era una dintre cele mai „murdare” care zdruncinase vreodată guvernul.

Günther ştia că, de acum înainte, o mulţime de tipi importanţi se vor lupta pentru viaţa lor şi că viaţa sau onoarea celorlalţi – fie că era vorba de femei sau fetiţe nevinovate – nu mai contau prea mult. Loviturile mişeleşti puteau să vină din toate direcţiile. Toată lumea putea să mintă, să trişeze şi să tragă în spatele celor care îi stinghereau.

Şi mica blondă care ieşea din acea măcelărie constituia unul din mijloacele de a vedea mai clar în această poveste întunecoasă. În timp ce Costa şi verişoară lui urmăreau pista Bloom, el, Günther avea să vadă ce putea să scoată din moartea lui Burt Robbart.

O urmări pe stradă pe doamna Robbart. Avea un mers frumos şi, de altfel, şi picioare frumoase. Făcea parte dintre acele femei aparent neînsemnate care se dovedesc brusc foarte interesante când te uiţi la ele mai de aproape.

Günther avu nevoie de mai puţin de patru minute ca să-şi dea seama că nu era singurul care o urmărea pe doamna Robbart. Un bărbat mic şi grăsuţ, cu faţa rotundă, se deplasa la o distanţă de vreo zece metri, prefăcându-se că e interesat de vitrinele magazinelor.

Tipul folosea o tehnică ireproşabilă. Chiar şi Günther îl descoperise cu destulă greutate. Günther se lăsă depăşit de tip şi se plasă în urma lui. Fu nevoit să facă uz de toată abilitatea lui de manevră căci grăsuţul era extrem de bănuitor. Îşi supraveghea tot timpul spatele şi se folosea cu multă abilitate de vitrine şi de oglinzile din ele ca să exploreze câmpul de acţiune.

O urmări pe doamna Robbart toată dimineaţa. Günther avu tot timpul să-l examineze. Tipul avea un mers ciudat şi puţin cam comic: mergea cu picioarele îndreptate puţin spre exterior şi trăgea după el o pereche de pantofi de o mărime considerabilă în comparaţie cu talia lui. Avea ceva din Chaplin în mersul lui. Purta o perucă roşcată şi impermeabilul lui avea mare nevoie să fie spălat. La mâini şi la guler se vedeau cercuri de grăsime.

Faţa lui avea parcă o expresie ostenită şi şireată. Ai fi zis că e un vulpoi bătrân, obosit dar plin de viclenie, care luase urma cuiva şi se ţinea după el fără să se grăbească dar cu toată prudenţa şi abilitatea necesare.

Când doamna Robbart ajunse acasă, Vulpoiul Bătrân – aşa îl botezase Günther – se opri în faţă, pe

trotuar, şi îşi masă un moment gleznele obosite strâmbându-se. Apoi luă o lamă de gumă de mestecat din buzunar şi începu s-o mestece, sprijinit cu spatele de palisada unui şantier.

Rămase acolo, nemişcat, o jumătate de oră, prefăcându-se că citeşte un ziar vechi şi mototolit pe care îl scosese din buzunar. Apoi intră într-o cafenea de alături, şi Günther, îl văzu telefonând din cabina de sticlă de unde putea să supravegheze în continuare strada. Ieşi după un moment şi se îndreptă spre uşa imobilului doamnei Robbart. Günther intră o clipă mai târziu.

Ştia că apartamentul familiei Robbart se afla la etajul şapte. Se uită pe cadranul de pe perete şi văzu că ascensorul în care urcase Vulpoiul Bătrân se oprise exact la şapte.

Chemă cabina şi urcă în ascensor. Pe culoar nu era nimeni. Căută uşa apartamentului şi o găsi. Ascultă. Nu auzi nimic. Se întoarse în fundul coridorului şi aşteptă. Timpul trecea. Günther se întreba unde putea să fie Vulpoiul Bătrân. Sau intrase în apartamentul familiei Robbart, sau coborâse pe scări.

Günther coborî, traversă strada, intră într-o

cabină telefonică şi formă numărul familiei Robbart. Telefonul sună, dar nimeni nu răspunse. Günther insistă, apoi închise. Urcă iar discret la etaj şi scoase mica trusă specială pe care o avea totdeauna la el. Avea acolo o duzină de şperacluri care, în general, dădeau rezultate excelente. Rugând cerul ca uşa să nu aibă pus lanţul de siguranţă, pipăi broasca, care se deschise la a treia solicitare. Günther deschise uşor uşa şi intră.

Închise uşa la fel de încet şi ascultă. Auzi zgomotul unui aparat de radio sau al unui televizor. Recunoscu vocea Lenei Horn. Înaintă având grijă să nu facă să trosnească parchetul. Apoi auzi o voce care spunea, cu un ton blajin:

— Nu sunteţi deloc cuminte, doamnă Robbart... întredeschise uşa din faţă şi aruncă o privire. Îl văzu mai întâi pe Vulpoiul Bătrân care scotocea metodic într-o comodă. Lua lenjeria şi o arunca pe jos, bucată cu bucată. Examină o clipă un chilot mic de culoare neagră şi trase de elastic.

— Chestii de-astea porţi? zise el.

Günther o zări atunci pe doamna Robbart. Stătea pe un fotoliu şi avea gura acoperită cu o bucată lată de plasture. Avea mâinile legate de braţele

fotoliului cu bandă adezivă. Se uita la omul acela gras cu ochii înspăimântaţi.

— E cam provocator, zău aşa! zise Vulpoiul Bătrân. E genul de chestie care stârneşte foarte uşor idei bărbaţilor…

Mototoli chiloţii şi îi puse în buzunar. Apoi reîncepu să scotocească prin comodă. Îi goli conţinutul pe jos şi pipăi partea de dedesubt a sertarului.

— Ar fi mai bine să spui dacă l-ai ascuns undeva, doamnă Robbart, zise el. Ar fi atât de simplu… Vrei să-mi spui ceva? Da? Bine. O să-ţi scot plasturele, dar să nu încerci să ţipi. Da? Ar fi foarte imprudent din partea ta.

Se apropie de tânăra femeie şi îi arătă un cuţit suedez pe care îl scoase din buzunar. Aspectul blajin al omului grăsuliu contrasta cu acea lamă periculoasă. Dar şi felul în care o ţinea avea ceva primejdios.

Apucă unul din colţurile plasturelui şi trase brusc. Doamna Robbart ţipă uşor. Părea înspăimântată.

— Ascultă, zise ea, nu ştiu despre ce vorbeşti, jur!

— Greu de crezut, doamnă Robbart, zise

Vulpoiul Bătrân cu o voce cumsecade. Foarte greu…

— Ăsta e adevărul! Nu ştiu nimic despre povestea asta…

— Ei, bărbatul tău trebuie să-ţi fi vorbit despre ce făcea!

— Niciodată, răspunse doamna Robbart. Soţul meu nu-mi spunea nimic despre munca lui. Era un om care nu vorbea nimănui despre munca lui, nici măcar mie.

Vulpoiul Bătrân se uita la faţa tinerei femei cu un mic zâmbet amuzat. În privirea lui se putea observa o luminiţă josnică.

— O femeie ştie să-şi facă bărbatul să vorbească atunci când vrea, zise el.

— Nu încercam să-l fac să vorbească…

— Nu eşti curioasă.

— Nu.

— Totuşi, ştiai că acest caz nu este ca toate celelalte… Toată ţara vorbea de asta de săptămâni întregi, şi ştiai foarte bine că soţul tău erau unul dintre oamenii care ştiau cel mai mult despre toată treaba asta… şi vrei să mă faci să cred că nu i-ai pus nicio întrebare?

— Nu, niciodată…

— Vai-vai! zise Vulpoiul Bătrân. Îmi spui aiureli, doamnă Robbart... Nu l-ai întrebat nimic nici după ce s-a întors din Wisconsin?

— N-am ştiut că fusese în Wisconsin, zise tânăra femeie, jur. Nu puneam niciodată întrebări!

— E foarte neplăcut pentru tine, zise grăsanul gânditor. Ar fi fost mai bine să-i fi pus...

Se juca ridicând părul tinerei femei cu vârful cuţitului iar ea tresărea de fiecare dată când lama ascuţită îi atingea uşor gâtul.

— Ai păr frumos, zise el. Eu sunt sensibil la părul frumos...

Desfăcu coada şi părul blond se revărsă pe umeri. Vulpoiul Bătrân fluieră uşurel cuprins de admiraţie.

— Un păr frumos e ceva rar în ziua de azi, zise el. Fetele se îmbracă ca băieţii şi au părul mai scurt decât ei...

O prinse de păr şi o trase pe spate, astfel încât să scoată în afară gâtul femeii.

— Ştii că eşti drăguţă, doamnă Robbart? zise grăsunul examinând-o. Da, pe legea mea, o fată foarte drăguţă, dacă eşti privită cu atenţie...

Desfăcu nasturii de sus cu vârful cuţitului.

Înspăimântată, tânăra femeie se răsuci puţin pe fotoliu când bărbatul îi trase rochia în jos pe umeri, dezgolind-o până la brâu.

— Nu arăţi rău deloc, nu arăţi rău deloc… zise Vulpoiul Bătrân cu o voce puţin cam răguşită privindu-i sânii mici şi tari ascunşi în sutienul negru.

Strecură lama cuţitului între cei doi sâni şi trase brusc. Sutienul cedă.

— Drăguţi, zise grăsanul. Mici dar drăguţi… Mie nu mi-au plăcut niciodată ţâţele mari. Eşti exact aşa cum îmi place mie, doamnă Robbart…

— Dă-mi drumul, te rog… imploră ea.

— Nu depinde decât de tine, zise politicos grăsanul. Îmi spui unde se află obiectul şi plec. Altfel, vom continua partida de striptease.

— Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi spus… Te rog…

— Bine, zise Vulpoiul Bătrân. Eu nu mă grăbesc, am tot timpul, şi trebuie să-ţi mărturisesc că-mi şi place… Am apreciat totdeauna un striptease de calitate… Nu mişca, cuţitul ăsta taie al naibii de bine şi ar putea să-ţi cresteze pielea…

Trase de rochie şi continuă să rupă nasturii, unul după altul, apoi începu să despice partea de jos a rochiei, cu o mişcare lentă şi continuă. Examină

pântecele plat şi picioarele fine şi frumoase, în timp ce făcea ghemotoc bucăţile de rochie şi le arunca într-un colţ.

— Ştii că meriţi să fii examinată? zise el cu o voce răguşită. Şi încă cum! Cred că n-am să regret această vizită.

Devenise brusc roşu la faţă şi ochii lui porcini căpătaseră o fixitate obscenă. Se aplecă înainte. Mâna lui atinse uşor sexul tinerei femei.

— Nu! strigă ea. Nu vreau!

Vru să strige după ajutor, dar grasul îi puse imediat vârful cuţitului la gât.

— Liniştеşte-te, doamnă Robbart! şopti el, şi faţa îi deveni deodată feroce. Fără prostii că te tai! Nu se moare din asta, ştii foarte bine, ba chiar poate să fie plăcut, dacă îţi dai osteneala.

Fără să ia lama din gâtul tinerei femei, îşi strecură mâna lui mare în chilotul de dantelă şi trase brusc de el. Se uită cu un zâmbet răutăcios la femeia care gâfâia.

— Nu te crispa, doamnă Robbart. Acum treaba o să meargă de la sine.

Günther făcu un pas înainte şi zise calm:

— Totuşi nu în faţa unui spectator!

CAPITOLUL IX

Vulpoiul Bătrân reacţionă cu o rapiditate destul de spectaculoasă. Se întoarse ca un şarpe şi aplică o lovitura largă secerătoare în dreptul gâtului. O mişcare care demonstra reflexe de o promptitudine uluitoare la un tip de vârsta şi corpolenţa lui.

Günther avea însă şi el reflexe comparabile cu cele ale celor mai rapide animale: cobra, mangusta şi altele. Evită lama care şuieră la un deget de carotida lui şi lovi cu pumnul, aplicând un *jodan-şokuzuki*, adică pumnul plecat într-o mişcare de piston şi care se răsuceşte în traiectoria lui înainte de a lovi ţinta.

Vulpoiul Bătrân căzu pe spate bătând aerul cu braţele. Se prăbuşi lângă perete şi rămase acolo, cu ochii mari deschişi şi cu picioarele paralizate.

— Dacă aş fi lovit puţin mai tare, acum ai fi fost mort, zise Günther cu un ton amabil. Se aplecă, luă de jos cuţitul suedez, îndoi lama şi îl puse în buzunar, după care îl scotoci prin buzunare pe grăsan.

Găsi un revolver Smith & Wesson cu grijă uns şi ţinut într-un toc de piele, uzat din cauza folosirii, o agendă de piele veche la fel de uzată şi o pereche de cătuşe. Apoi un portofel, şi el uzat. Îl deschise şi găsi

ce căuta. Acte de identitate. Licenţa de detectiv particular era pe numele lui Harold W. Farmer.

Günther puse totul în buzunar şi se întoarse spre tânăra femeie care se uita la el eu ochii dilataţi de spaimă.

— Nu vă fie teamă, doamnă Robbart, eu vă sunt prieten, zise el.

Îi tăie banda adezivă de la mâini şi de la picioare. Ea se ridică şi-şi masă mâinile.

— Mulţumesc, murmură ea.

— Ar trebui să vă duceţi să vă îmbrăcaţi, zise Günther. Ea păru că abia atunci îşi dă seama că era goală. Luă de jos rochia sfâşiată şi o lipi de ea cu un gest înfrigurat, privind la grăsanul care zăcea pe parchet.

— Dacă… dacă n-aţi fi venit… şopti ea.

— Am venit, zise Günther. Zâmbi.

— Zoro vine totdeauna! zise el. Îmbrăcaţi o rochie şi luaţi un tranchilizant dacă aveţi nevoie, sau beţi o ceaşcă de cafea sau un pahar cu alcool, dacă preferaţi.

— Cred că prefer un pahar de alcool.

— OK! zise Günther.

Cu rochia strânsă la piept, tânăra femeie se uită

la el curioasă.

— Cine sunteţi? Günther zâmbi.

— V-am spus. Zoro!

Ea se uită la Vulpoiul Bătrân înspăimântată şi dezgustată.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu. Dar vom face cunoştinţă. O împinse uşurel spre sala de baie.

— Vă întoarceţi după un moment. Şi nu sunaţi la poliţie.

— De ce?

— Pentru că aşa vă cer eu, răspunse Günther cu blândeţe. Ea ezită, se uită la el şi dădu din cap.

— Bine… Mă întorc imediat…

Ieşi şi Günther urmări interesat cu privirea silueta graţioasă care se deplasă prin încăpere. Suspină uşor şi se apropie de Bătrânul Vulpoi care se uita la el cu o privire înceţoşată.

— Eşti cam confuz. Am dreptate? zise Günther. Luă legitimaţia de detectiv particular şi o examină.

— Ai făcut parte din poliţie, nu? Un poliţai ajuns la pensie care deschide o agenţie de detectivi particulari, ca atâţia alţii?

Vulpoiul Bătrân îl asculta. Îşi revenea. Avea deja

un hematom serios la frunte, acolo unde îl lovise pumnul lui Günther.

— Cred că ai fost un poliţai vicios, zise Günther. Ca să te joci cu cuţitul la vârsta ta aşa cum ai făcut adineauri, să te distrezi dezbrăcând femeile şi să le violezi puţin ca să treacă timpul, trebuie să fi fost un mare vicios la vremea ta. Am dreptate, Harold?

Vulpoiul Bătrân îşi duse mâna la frunte.

— Parcă m-a lovit măgarul cu copita, băiete, zise el.

— Asta se numeşte karate, Harold. Vulpoiul Bătrân dădu din cap.

— Pe vremea mea nu existau porcăriile astea, zise el. Doar puţin judo, şi nici atât…

— Ia spune-mi, Harold, ce aveai cu această tânără doamnă? întrebă Günther.

Farmer suspină şi dădu din umeri.

— Din cauza diavolului din mine, fiule! Un diavol care m-a persecutat toată viaţa şi care nu-mi dă pace, în ciuda vârstei pe care o am!

— Vrei să spui că ai fost toată viaţa un fustangiu? Vulpoiul Bătrân clipi din ochi.

— Exact, fiule! în toată afurisita asta de ţară n-a existat un fustangiu mai înrăit ca mine! Niciodată n-

am putut să stau liniştit din cauza femeilor. E ceva mai tare decât mine! Cum trece o gagicuţă, deşi am părul alb şi aşa mai departe, trebuie să mă culc cu ea, fie că vrea sau nu! Da, trebuie să se lase călărită!

— Ăsta e un temperament dat naibii! zise Günther.

— Ba mai curând o cauză afurisită de necazuri, zise lugubru Vulpoiul Bătrân. Nu-ţi poţi imagina câte neplăceri am avut din cauza acestui diavol care e în mine! Am fost mai mult sau mai puţin dat afară din poliţie din cauza unei femei din înalta societate, soţia unui consilier municipal, pe care am călărit-o în maşina ei într-o seară când era puţin cam matoală.

— Dar doamna Robbart nu era matoală! Farmer suspină.

— Ştiu! E o doamnă cât se poate de bine, dar când am văzut-o trecând pe stradă, mişcându-şi curişorul, a fost o chestie mai tare decât mine. S-a trezit sarsailă din mine şi mi-a zis: „Gata, trebuie s-o-nsuliţezi, chiar dacă nu vrea!” şi cred că dacă n-ai fi venit fiule, aş fi însuliţat-o!

Dădu trist din cap şi se uită la Günther cu un aer pocăit.

— Nu cred că există un desfrânat mai mare ca

mine! Günther dădu din cap cu înţelegere.

— Prin urmare, aşa, ai văzut-o trecând pe stradă, ai urmărit-o, ai legat-o de fotoliu şi urma s-o violezi?

— Adevărat, pe Dumnezeu din cer, exact asta era să fac! zise Vulpoiul Bătrân. Şi îţi jur că fără remuşcări, pentru că un curişor frumuşel ca al ei n-am mai văzut de multă vreme!

— Şi în acelaşi timp voiai să ştii unde a ascuns bărbatul ei ceea ce căutai, zise simplu Günther.

Vulpoiul Bătrân miji ochii porcini şi uimiţi.

— Ce zici, fiule?

— Zic că profitai ca s-o întrebi unde a ascuns Burt Robbart obiectul după care veniseşi, răspunse Günther.

— Fiule, zise Farmer, despre ce naiba e vorba?

Avea un aer sincer surprins.

— Asta o să-mi spui tu, zise Günther.

În acel moment intră doamna Robbart. Îmbrăcase o rochie strânsă în talie cu o centură şi-şi prinsese părul cu agrafe mari.

— Ascultaţi, doamnă Robbart, zise Vulpoiul Bătrân cu o voce pocăită, îmi pare rău, vă asigur… dar sunt un păcătos nefericit, o adevărată scârbă de om…

Îmi pare rău pentru ce voiam să vă fac… Regret sincer, dar când mă apucă pandalia, nu mă mai pot stăpâni…

— Cine e? îl întrebă tânăra femeie pe Günther.

— Un detectiv particular, răspunse Günther. Îl cheamă Harold Farmer. Nu l-aţi mai văzut până acum?

— Niciodată. A sunat şi mi-a spus că a venit pentru asigurarea pe viaţă a soţului meu. A intrat, mi-a pus cuţitul la gât şi mi-a spus că mă omoară dacă ţip. Pe urmă m-a legat pe acel fotoliu.

Farmer ridică ochii la cer.

— Când se trezeşte demonul din mine, nu mai ştiu ce fac… mormăi el.

— Ce voia de fapt? întrebă Günther.

— Voia să ştie unde e o anume brăţară… răspunse doamna Robbart.

— O brăţară?

— Da, o brăţară de argint… o brăţară de bărbat.

— Ca să vezi! zise Günther întorcându-se spre Vulpoiul Bătrân. Ia vorbeşte-mi de brăţara asta, Harold.

— Era un pretext ca oricare altul ca să ajung unde voiam eu, zise grăsanul dând din umeri. Aş fi

putut la fel de bine să vorbesc de un ghiveci! Pe mine mă interesa să mă culc cu ea, nu altceva!

Doamna Robbart roşi rău de tot.

— Aveţi impresia că a intrat ca să vă violeze? întrebă Günther.

— Ei bine, da. Asta am crezut la început… Pe urmă însă a început să scotocească în toată casa şi să-mi pună întrebări legate de această brăţară de argint…

— Bancuri! zise Vulpoiul Bătrân. Voiam, dom'ne, să i-o trag, şi salut!

— Abia după aceea, când a văzut că nu ştiu nimic, a început… în fine, să se arate întreprinzător, adăugă ea ferindu-şi privirea. Dar sunt sigură că a venit după brăţară. Ideea să mă violeze i-a venit pe urmă.

Farmer ridică ochii în tavan.

— Doamne, ce trebuie s-aud! zise el indignat. Mă luaţi drept un julitor vulgar? O brăţară de argint! De ce nu o ceaşcă sau un inel de cupru, dacă tot vorbim ca să ne aflăm în treabă! Voiam să mă culc cu femeia asta, atâta tot!

Günther se lăsă pe vine lângă grăsan şi se uită la el un moment.

— Nu te cred, Harold, zise el lent. Că eşti un porc bătrân şi o scârbă de om, asta e sigur. Că ai luat hotărârea s-o violezi pe doamna Robbart, e foarte probabil, dar nu pentru asta ai venit. Ai venit ca să cauţi o anumită brăţară bărbătească din argint pe care Burt Robbart ar fi trebuit s-o ascundă aici. Aşa că îmi vei spune de ce voiai brăţara şi, eventual, pentru cine veniseşi s-o obţii.

Farmer zâmbi arătându-şi dinţii înnegriţi.

— Şi altceva nu mai vrei, fiule? Nici măcar nu ştiu cine eşti. Intri aici în timp ce stau de vorbă cu această damă, îmi tragi una la cap, mă terorizezi şi eu trebuie să-ţi povestesc viaţa mea?

— Nu viaţa ta, Harold, nu mă interesează. Vreau să ştiu cine te plăteşte pentru treaba asta.

Vulpoiul Bătrân dădu din umeri.

— Ar fi mai bine să chemi poliţia, fiule. Lor le voi spune totul, cum am văzut-o trecând pe această damă, cum sarsailă s-a trezit în mine, cum am intrat la ea în casă şi cum am încercat s-o violez. Iar ei au să mă creadă.

— Pari foarte sigur de tine, Harold, zise Günther.

— Asta pentru că am conştiinţa curată, răspunse

cu demnitate grăsanul.

— Auzi cum vorbeşte porcul ăsta bătrân de conştiinţa lui! zise indignată tânăra femeie.

Vulpoiul Bătrân se uită la ea cu o privire resemnată.

— Ai dreptul să mă faci porc şi chiar cum îţi vine la gură, zise el umil. O merit.

Günther dădu din cap.

— Harold, zise el, eşti un nemernic înveterat dar şi un mare artist.

— Sunt mai ales un păcătos, zise Harold. Poliţia mă cunoaşte. Ştie că nu e prima dată. Sunt trecut la condicuţa lor… adăugă el cu glas scăzut.

— Nu vei avea de-a face cu poliţia, îl asigură Günther.

— Nu chemaţi poliţia? întrebă îngrijorat Farmer.

— Nu!

— Dar ar trebui s-o faceţi, dumnezeii mă-sii! zise indignat grăsanul. Am comis un delict! Am vrut s-o violez pe doamna Robbart! Dacă eşti un cetăţean cinstit, ar trebui să chemi poliţia!

— Are dreptate, zise tânăra femeie uitându-se la Günther.

— Are dreptate, dar nu vom chema poliţia,

răspunse Günther. Prea ţine mult să vină poliţia. Sunt sigur că amicul nostru Harold are o mulţime de relaţii la poliţie… Nu-i aşa, Harold?

— Nu ştiu ce vrei să spui! mormăi Vulpoiul Bătrân.

— Ascultă, zise doamna Robbart, de ce nu vrei să chem poliţia? Chiar dacă tipul ăsta are prieteni, o plângere pentru tentativă de viol nu e chiar o glumă în ţara asta…

— În acest moment, în ţara asta există o mulţime de lucruri mai grave decât o tentativă de viol, răspunse Günther. Iar soţul dumitale ştia asta foarte bine. Trecem printr-o perioadă tulbure, doamnă Robbart, perioadă în care legalitatea nu mai are prea mare putere în problemele care ne privesc pe noi, pe Harold şi pe mine. Aşa că vă sfătuiesc să uitaţi că sunteţi o bună cetăţeancă. Şi vă rog să mă lăsaţi să-i pun lui Harold întrebările care mă interesează.

Tânăra femeie se uită tăcută la Günther. Apoi dădu lent din cap.

— Bine, zise ea. Nu ştiu cine eşti, nici ce faci, dar dacă n-ai fi fost aici…

Se înfioră şi se uită la Vulpoiul Bătrân cu repulsie.

— Fă ce crezi de cuviinţă.

— E ilegal! răcni Farmer. N-aveţi dreptul!

— Harold, să ştii că mă supăr, zise Günther domol. Vulpoiul Bătrân îşi încrucişă privirea cu ochii albaştri ai lui Günther şi simţi privirea lui rece ca o banchiză. Tăcu. Lăsă ochii în jos şi mormăi:

— E anticonstituţional…

— Curat anticonstituţional, Günther. Iar tu îmi vei răspunde anticonstituţional.

CAPITOLUL X

— Auzi, fiule, zise Vulpoiul Bătrân privindu-l printre pleoapele pe jumătate deschise, încerci cumva să mă impresionezi?

— Cam aşa ceva, zise Günther.

Farmer zâmbi cu toată gura arătându-şi cioturile negricioase ale dinţilor.

— Prefer să-ţi spun imediat că sunt cam greu de impresionat…

Era relaxat de parcă s-ar fi aflat într-un bar, la o parolă cu amicii sau mizând pe calul din următoarea cursă. Reprezenta destul de bine tipul bătrânului poliţist corupt, un cinic rău şi vicios care a văzut de toate, a cunoscut totul şi a digerat totul. Un tip care a trăit toată viaţa cu nasul în putreziciune şi pe care nicio mizerie nu-l mai impresionează.

— Eşti cam „subţirel”, fiule, ca să-l impresionezi pe bătrânul Farmer… da, puţin cam „subţirel”…

Îi făcu semn lui Günther să se apropie şi scăzu glasul.

— Auzi, zise el. O să-ţi dau un sfat, un sfat prietenesc. Cară-te de-aici cât mai e timp.

— Zău?

— Da. Ar fi mai bine pentru tine. Chestia asta e prea mare pentru tine. Nu ştiu de unde ai apărut şi nici pentru cine lucrezi, dar, oricum, n-ai destule atuuri ca să mergi mai departe.

— Şi tu ai atuuri?

— Cam am, fiule! răspunse Vulpoiul Bătrân clipind din ochi.

— Atuuri puternice?

— Cum nu se poate mai puternice.

— Basme! zise Günther. Lui Farmer îi pieri zâmbetul.

— Basme?

— Vrei să-mi împui capul, zise Günther. Nu ţine!

— Crezi că vorbesc aiurea?

Günther începu să râdă şi îl bătu uşurel peste obraz.

— Las-o moartă, tăicuţă! Nu te obosi prea tare! Grăsanul se roşi la faţă.

— Adică mă faci mincinos! zise el cu un aer înţepat.

— Auzi, zise Günther, eşti un detectiv particular şi ai un client care ţi-a plătit ca să recuperezi o brăţară. Dar nu face cu mine pe incoruptibilul! Eşti un amărât care lucrează pentru o hârtie de douăzeci de

dolari şi care cu aceeaşi ocazie se şi destrăbălează. Asta e tot!

În ochii lui Farmer lucea o furie rece.

— Un amărât, ai? Asta crezi tu că sunt?

— Asta şi nimic mai mult! răspunse Günther. Vulpoiul Bătrân păru că se gândeşte câteva clipe şi că ezită, dar vanitatea rănită fu mai tare.

— Dă-mi telefonul ăla! zise el. O să ai o surpriză… Günther luă telefonul şi i-l întinse. Farmer îl puse pe parchet şi formă un număr. Duse receptorul la ureche şi aşteptă.

— Alo? zise el. Aici Farmer… Da, exact… Ştiu că nu vă place să telefonez, dar am necazuri… M-am dus acasă la dama cu pricina, dar s-a întâmplat ceva… adică a venit cineva… Aş avea nevoie să mă scoateţi de-aici cât mai repede posibil… Nu, nu e poliţia… Nu ştiu cine e tipul ăsta, dar aş avea nevoie să mă scoateţi de-aici…

Cu un gest rapid, Günther smulse receptorul din mâinile lui Farmer şi îi puse ţeava revolverului Smith & Wesson sub bărbie. Vulpoiul Bătrân înţelese imediat că avea tot interesul să tacă. Rămase pe loc, lipit de perete, în timp ce Günther asculta.

— Alo! zise vocea de la celălalt capăt al firului…

Eşti ţăcănit, pe legea mea! Chiar îţi închipui că o să mă amestec în povestea asta? Cred că eşti bolnav! Mă auzi, Farmer?

— Mda!… mormăi Günther.

— Tu eşti, Farmer? Farmer, răspunde!

Convorbirea se întrerupse în secunda următoare. Günther puse receptorul în furcă.

— N-a fost prea cooperant cetăţeanul. Cine era? depărtă arma de sub gâtul lui Farmer.

— Cumnatul meu, răspunse el. Îl cheamă Shultz. Lucrează la o pompă de benzină.

— Şi el te trimite să recuperezi brăţări de argint de la fostul şef al Serviciului Secret al Preşedinţiei?

Vulpoiul Bătrân nu răspunse. Se sprijini mai bine cu spatele de perete şi se uită cu insolenţă la Günther. Dădea cărţile pe faţă.

— Bine, zise Günther. Până la urmă va trebui să te „impresionez”.

— Nu înţeleg, zise doamna Robbart. Ce înseamnă toate astea? Despre ce vorbiţi?

— Vreţi să fiţi amabilă? o întrebă Günther.

— Bineînţeles.

— Duceţi-vă să-mi faceţi o cafea tare, zise Günther. Foarte tare.

Tânăra se ridică. Era îngrijorată şi speriată.

— Da, bineînţeles… zise ea. Imediat.

— Mulţumesc. Şi nu vă întoarceţi înainte de a fi gata. Şi închideţi uşa bucătăriei…

Tânăra femeie se depărtă întorcând capul de mai multe ori de parcă ar fi vrut să pună o întrebare. Închise uşa în urma ei.

— Harold, zise Günther, n-ai stofă de erou, ştiu asta, şi n-ai niciun motiv să faci pe şmecherul cu mine ca să mă impresionezi. Iar eu n-am nici cel mai mic chef să te pocesc inutil. Aşa că fii inteligent şi spune-mi cui i-ai telefonat.

— Tocmai pentru că sunt inteligent şi n-am stofă de erou o să-mi ţin gura, răspunse Farmer.

— Ţi-e frică de tipul ăla?

— Vreau să pot traversa strada fără să-mi fie frică că va da o maşină peste mine, zise Farmer. Te-ai prins?

— Foarte bine.

— Vreau să mă pot întoarce acasă fără să risc să găsesc o doză de drog sub pernă şi să mă duc la pescuit fără să risc să mă înec. Vezi bine că e foarte simplu.

— Îmi stârneşti curiozitatea, Harold, zise

Günther.

— Din asta nu se moare.

— Se poate muri din o mulţime de lucruri…

— Ascultă, fiule, zise Farmer. Am văzut o grămadă de tipi în afurisita mea de viaţă, da, o grămadă de tipi şi nişte ticăloşi de nu se poate, şi nu cred că faci parte dintre cei care ar omorî un om cu sânge-rece.

— Serios?

— Să omori un om e o chestie, zise Vulpoiul Bătrân. Nu oricine e în stare să omoare. Ai mai omorât până acum vreodată, fiule?

— Da, răspunse Günther. Cu armă albă, cu mâinile goale şi cu laţul. Într-un fel, chiar aş putea să spun că sunt un profesionist, deşi nu-mi place să fac asta. Am fost învăţat să omor ştiinţific, Harold. Cel mai repede şi cel mai discret posibil. Te-aş putea ucide numai cu mâna dreaptă…

Întinse mâna fină şi nervoasă, deschisă, ca tăişul unei săbii în faţa lui Farmer.

— Aşa!

Lovi cu muchia palmei speteaza fotoliului şi îl rupse pe loc.

— Sau chiar cu un singur deget… Aşa!

Înfipse arătătorul întins, tare ca o bucată de fier, în coastele grăsanului care se înverzi şi se aplecă în faţă, cu răsuflarea tăiată. Faţa i se strâmbă.

— Apăs cu degetul puţin mai sus şi inima se opreşte, zise Günther. Pot deci să te ucid foarte uşor, atât de repede încât nu vei avea timp nici măcar să-ţi dai seama. Moartea face parte din meseria mea. Cunosc toate punctele vitale ale corpului – aici, aici şi acolo – unde aş putea să lovesc ca să te omor.

În timp ce vorbea, Günther apăsa cu arătătorul pe bulb, la baza nasului, în plex, în pântecele moale al lui Farmer care tresărea.

— Sau aş putea să folosesc asta, zise Günther.

Trase cu un gest fulgerător un ac lung de oţel pe care îl purta într-o mică teacă de metal ascunsă în centura de piele. Îl plimbă lent pe sub nasul lui Farmer care se uita la el cu ochii ieşiţi din orbite.

— O lovitură în inimă sau în creierul mic, şi mori în mai puţin de o secundă. Şi nicio urmă vizibilă.

Vulpoiul Bătrân se făcuse cenuşiu la faţă. Se ţinea cu mâna de coaste şi îşi recăpăta cu greutate răsuflarea, încremeni când Günther sprijini vârful ascuţit al acului sub urechea lui.

— Penetrând acest punct anatomic, atingi

bulbul rahidian, zise Günther.

De-a lungul gâtului şi pe fruntea lui Farmer curgeau picături mari de sudoare. Îşi înghiţi convulsiv saliva.

— Nu te prosti, fiule… zise el.

— Numele, îi ceru Günther.

— N-o vei face… şopti Farmer.

Günther înfipse acul şi sângele picură pe piele.

— Ascultă! zise Farmer.

— Numele.

Mai apăsă puţin şi acul intră şi mai mult. Vulpoiul Bătrân gemu. Privirea lui întâlni ochii reci ai lui Günther. Ceea ce citi în ei fu decisiv.

— Barney… şopti el, „Chuck” Barney.

Günther retrase afară acul. Un firicel de sânge se scurse pe gâtul grăsanului până la gulerul cămăşii.

— Şeful poliţiei municipale? zise Günther.

— La ce te vor duce toate astea, fiule? întrebă Farmer ştergându-şi rana. Ce vrei să dovedeşti, chiar dacă lucrezi pentru guvern sau Dumnezeu ştie pentru cine? Câtă valoare are cuvântul meu?

— Îl cunoşti pe „Chuck” Barney?

— Am lucrat împreună. Era mai tânăr decât mine şi mult mai şiret. Avea relaţii politice şi a urcat

în grad în timp ce eu rămâneam pe loc. Dar Barney ştie că am calităţi şi din când în când îmi cere mici servicii. Mici chestii delicate care cer discreţie.

— Şi, de data asta, trebuia să recuperezi o brăţară de argint? O brăţară bărbătească?

— Mda!... O brăţară cu o placă cu o dată scrisă pe ea.

— Ce dată?

— 8 august 1945.

— De ce vrea Barney această brăţară?

— Habar n-am! Doar nu-ţi închipui că Barney îmi spune mie tot ce-l interesează pe el? Mi-a cerut să recuperez această brăţară din acest apartament şi asta făceam...

Mârâi nemulţumit şi continuă:

— Am impresia că din acest moment vor începe necazurile pentru bătrânul Farmer... La naiba! Aş fi făcut mai bine să las naibii telefonul ăla! Barney va porni la vânătoare după mine!

— Barney ţi-a spus că Robbart avea această brăţară?

— Da.

— Şi brăţara asta era importantă?

— Da, aşa s-ar zice, din moment ce Barney vrea

s-o recupereze.

— 8 august 1945… Altceva nu mai scria pe brăţară?

— Nu, nu după spusele lui Barney…

Günther se gândi un moment. Ce amestec avea şeful poliţiei oraşului în povestea „Dosarelor Negre” ale F.B.I.-ului? Care era legătura între Grove, Robbart şi „Chuck” Barney? Günther îl văzuse de câteva ori pe şeful poliţiei, un tip înalt şi greoi cu tenul palid şi vocea ciudat de subţire, care contrasta cu soliditatea corpului. Unul dintre acei politicieni în funcţie de ani de zile, reales cu regularitate. Avea o reputaţie de om abil şi prudent, care ştiuse foarte bine să-şi conducă afacerea. Dacă se amestecase într-o astfel de poveste, atunci însemna că treaba era foarte fierbinte.

— Fiule, vei fi cauza morţii mele… zise Farmer. Acum Barney n-o să mă mai scape din mână…

— Nu mai ai deci decât un singur mijloc de a te salva, zise Günther.

— Care?

— Să-l părăseşti pe Barney, răspunse Günther.

— Pentru cine?

— Pentru cei care vor putea să te protejeze, zise Günther. Bătrânul Farmer îi aruncă o privire

pătrunzătoare lui Günther. Ca un alpinist care verifică soliditatea unei frânghii.

— Lucrezi pentru guvern, fiule?

— Da. Într-un fel.

— Şi ai putea să mă pui la adăpost de Barney şi de câinii lui?

— Da, dacă joci cinstit.

Vulpoiul Bătrân se gândi ştergându-şi gâtul.

— Nu mai am mare lucru de pierdut, zise el. În situaţia în care mă aflu, aş putea să dau mâna cu diavolul…

— Ai dat de mult timp mâna cu diavolul, îi atrase atenţia Günther.

În acel moment, doamna Robbart intră cu cafetiera şi o tavă cu ceşti. Aruncă o privire curioasă spre cei doi bărbaţi.

— Cafeaua e gata, zise ea.

— Cred că amicul nostru Farmer va accepta să bea o ceaşcă de cafea? zise Günther.

— Nu refuz, mormăi Farmer ridicându-se cu greutate, îşi scutură costumul mototolit, îşi potrivi nodul la cravată şi îşi luă de jos peruca punându-şi-o pe cap, după care îi zâmbi tinerei femei. Luă o ceaşcă, puse mult zahăr, mestecă şi gustă cu ochii închişi.

— Grozavă! exclamă el. Sunteţi o adevărată specialistă, doamnă Robbart!

Tânăra femeie se uita la el cu un aer dezgustat. Farmer suspină privind-o languros.

— O femeiuşcă ca tine mi-ar fi trebuit şi mie… Singurătatea e tare nenorocită pentru un bărbat. Aş mai bea o ceaşcă, dacă se poate!

Günther se uită la grăsanul cu perucă roşcată care-şi bea cafeaua ridicând degetul mic cu un aer preţios. Vulpoiul Bătrân începea să-i fie simpatic.

CAPITOLUL XI

— Am început să mă plictisesc aici, Costa, zise Arethusa. Se plimba prin parc ţinându-şi verişorul de braţ. Acel parc, plin de ruine romantice cu abilitate reconstituite, temple ale lui Amor gen Trianon, şi mici poduri acoperite de iederă, era la fel de ciudat ca şi căsoaia pe care o înconjura. Probabil că armate de arhitecţi munciseră la realizarea acelui peisaj de care Jeremiah Franklin Bloom se ataşase la o anumită epocă din viaţa lui.

— Încă puţină răbdare, răspunse Basovici. Curând va spune tot, dacă are ce să spună…

— Nu ştiu, zise Arethusa. Ştii că e foarte neîncrezător! Totuşi fac tot ce pot…

— Ştiu, spuse Costa.

— Şi pe urmă, sunt stingherită din cauza fiului lui, adăugă ea. Ştii că-l văd destul de des? Îl văd apărând din ce în ce mai clar. Îşi iubeşte tatăl, dar i-e frică de el. Totdeauna i-a fost frică, şi chiar şi acum îi e frică de el…

Basovici dădu din cap. Se întreba dacă nu cumva apucase pe o pistă greşită. Bloom fusese amestecat în una dintre cele mai mari tragedii din

istoria americană, asta era aproape sigur. Se ştia că jucase un rol probabil determinant în asasinarea lui Kennedy. Iar „Dosarul Negru” sustras de Grove trebuia să aducă această dovadă, cel puţin precizând elementele. Logic era ca omul care avea interes să recupereze acest dosar prin toate mijloacele să fie el. Dar ipoteza ar fi putut să fie gratuită şi sterilă. Era foarte posibil ca Bloom să nu aibă niciun amestec în „sinuciderea” lui Grove şi dispariţia dosarelor.

„Sunt un tip prea strălucit, îşi zise Costa în timp ce mergea pe aleile parcului. Construiesc sisteme foarte seducătoare, dar care, până la urmă nu se potrivesc cu realitatea. Sunt un spirit prea perfect demonstrativ. Poate că ne pierdem timpul dedându-ne la spiritism cu acest bătrân tiran pe jumătate nebun…”.

În acel moment se apropie de ei Lance. Chiar şi în acel parc liniştit, şeful gărzilor de corp părea că merge pe o colină minată şi plină de ţintaşi ascunşi. Era tot timpul în alertă.

Zâmbi. Avea un zâmbet ciudat care îi întindea buzele subţiri.

— Domnul Bloom vrea să vă vadă, zise el.

Porni înaintea lor pe alee şi îi ghidă prin

labirintul de coridoare gotice sau pompeiene. Apoi se opri la o uşă şi bătu în ea.

— Sunt aici, domnule, anunţă el.

Bloom îşi făcu apariţia. Avea un aer grav şi aproape solemn.

— L-am văzut în vis, zise el. Mi-a vorbit. E prima dată când îmi vorbeşte…

Costa privea plin de curiozitate faţa de mumie a lui Bloom. O luminiţă ciudată lucea în ochii lui palizi.

— Fiul meu mi-a vorbit, zise el. Mi-a vorbit despre voi. Se uită îndelung la Arethusa şi la Costa.

— Acum pot să vă arăt totul… Veniţi.

Se îndreptă spre fundul culoarului, luă o cheie din buzunarul hainei sale vechi de vânătoare şi deschise o uşă. Imediat ce intră, Basovici simţi mirosul ameţitor de lumânări. Erau vreo şase care ardeau în jurul unui fel de altar acoperit cu flori. O fotografie în mărime naturală a lui Leslie Bloom, în uniformă de aviator ocupa mijlocul altarului.

Pe pereţii acelui fel de capelă se puteau vedea şi alte fotografii ale lui Leslie Bloom. Leslie Bloom la toate vârstele: sugar, călare pe primul lui cal, în ţinută de jucător de base-ball, de jucător de rugby, călare, dansând cu fetele etc.

Pe o pernă aşezată în faţa altarului străluceau trei medalii de aur.

Bloom închise cu grijă uşa. Se apropie de fotografie şi zise:

— Sunt aici, fiule. Prietenii tăi sunt aici. Se întoarse spre vizitatori şi zâmbi.

— Nimeni nu a intrat vreodată în această încăpere, zise el. E sacră. Voi sunteţi primii. Leslie v-a acceptat. Mi-a spus-o chiar el.

Basovici se simţea uşor jenat. Avea oarecum impresia că se uită prin gaura cheii. Dar acest sentiment dispăru destul de repede. Reveni la luciditatea rece a observatorului şi aşteptă urmarea acţiunii.

— Leslie a reînceput să-mi vorbească datorită ţie, zise Bloom prinzând-o de mâini pe Arethusa. De multă vreme nu mai vorbea… De prea multă vreme! Nu înţelegeam de ce nu-mi mai vorbea. Nu înţelegeam motivele acestei tăceri…

Ridică cu grijă o lumânare care se aplecase.

— Înainte îmi vorbea deseori. Îmi apărea în vis şi-mi spunea ce trebuie să fac.

Râse scurt.

— Să ştiţi că Leslie e foarte inteligent! Un băiat

strălucit! Avea o mulţime de diplome. Ar fi făcut o mare carieră politică. Mai mult ca sigur că ar fi fost preşedinte în locul *celuilalt*... dacă Leslie ar fi trăit, ar fi condus această ţară şi ar fi salvat-o de ruşine şi de degenerescenţă. Era omul de care avea nevoie naţiunea. Dar *celălalt* îi luase locul!

Se aplecă spre fotografia aceea mare în care se putea vedea un tânăr zâmbitor îmbrăcat în costum de aviator şi şopti:

— Dar am fost totuşi cei mai tari, nu-i aşa, fiule? Am ştiut ce trebuie făcut ca să salvăm bătrâna naţiune!

„Dumnezeule! îşi zise Costa, pentru asta a aranjat asasinarea lui Kennedy! Pentru că aşa l-a sfătuit fiul lui mort. Nu se poate!”.

— Leslie mi-a dirijat toate acţiunile, continuă Bloom. El a fost adevăratul şef. Eu doar am executat. El a decis că *celălalt* trebuia să moară. El a ales şi a gândit toate marile afaceri pe care le-am făcut de douăzeci şi cinci de ani! Până în momentul în care a tăcut. Brusc... Da, brusc, a refuzat să-mi mai vorbească. M-a lăsat singur, şi degeaba am strigat şi l-am chemat, nu mai răspundea. Şi apoi, ai venit şi Leslie a revenit spre mine. Şi-a recunoscut din nou

tatăl. A reînceput să mă viziteze.

Arethusa nici nu clipea. Îl asculta pe bătrânul miliardar. Nimic pe faţa ei ca de piatră nu lăsa să se vadă ce gândea.

— V-aţi întrebat de ce nu vă mai vorbea Leslie, domnule Bloom? zise ea încet.

— Da, bineînţeles, răspunse Bloom. M-am întrebat în fiecare zi lăsată de la Domnul, dar nu găseam răspunsul… şi asta mă tortura.

— Nu v-aţi întrebat dacă nu cumva asta se datora faptului că vă dezaprobă acţiunile?

Bloom păru stupefiat.

— Leslie să-mi dezaprobe acţiunile?

— Da. Sunteţi sigur că voia moartea *celuilalt*?

— Sigur… Bineînţeles! strigă Bloom. O voia!

— Nu. *Dumneavoastră* o doreaţi, zise Arethusa. Dumneavoastră doreaţi moartea lui, nu Leslie.

— Dar mi-a spus-o chiar el! A venit într-o noapte, în vis, ca să-mi spună că trebuie să moară… bâigui Bloom.

— Era o imagine a propriului dumneavoastră creier, o umbră născută din propria dorinţă şi din propria dumneavoastră gură, domnule Bloom. V-aţi folosit de Leslie ca să hotărâţi moartea preşedintelui.

Leslie nu a vrut niciodată asta. Niciodată! Pentru asta a refuzat să vă mai vorbească după aceea.

Bătrânul miliardar se uita la ea cu o privire plină de incertitudine şi de teamă. Şi de ură.

— Minţi! strigă el cu o voce stridentă. El a vrut-o! Leslie a vrut ca el să moară!

— Leslie nu a dorit niciodată moartea cuiva, domnule Bloom. Leslie e un spirit blând şi tandru căruia nu-i place nici violenţa şi nici moartea. Dar dumneata, Jeremiah Franklin Bloom, eşti un om violent şi plin de ură şi totdeauna ţi-a plăcut moartea! Ţi-ai obţinut averea şi puterea folosindu-te de violenţă şi de moarte. Şi continui şi azi. Iar fiului dumitale nu-i place asta. Suferă pentru că continui să loveşti oameni nevinovaţi şi să-i striveşti pe cei slabi. Îi e ruşine de dumneata.

Arethusa tăcu. O tăcere cumplită domnea în spaţiul capelei funerare unde nu se auzea decât pârâitul lumânărilor.

— Ţi-a spus… Ţi-a spus el asta? întrebă bătrânul cu o voce chinuită.

— Da.

— A spus că e nefericit din cauza mea?

— Da.

— Pentru că mă foloseam de violenţă şi de moarte?

— Da.

— A vorbit de ceva precis?

— A vorbit de o femeie şi de cele două fetiţe ale ei. Vorbeşte destul de des despre ele. Pare că e obsedat de ele.

Bloom îşi trecu mâna peste frunte, ca şi cum şi-ar fi aşezat o şuviţă de păr.

— Femeia şi fetiţele ei… mormăi el. Nu e vina mea!

— Suferă din cauza lor.

— Nu voiam să fie ucise… mormăi Bloom. A fost o greşeală…

Costa avu impresia că i se lua o greutate enormă de pe piept. Avusese dreptate. Alesese ipoteza bună. Bloom pusese la cale lichidarea lui Grove. Nu era vorba de o sinucidere, ci de un asasinat. Cum oare un om atât de prudent şi de informat ca Grove care, timp de ani de zile cunoscuse toate acţiunile subterane ale lobbyului nebunilor de extremă dreapta gen Bloom, putuse să neglijeze în aşa măsură capacitatea de reacţie şi violenţa nemiloasă care le caracteriza?

Era chiar ciudat şi cât se poate de anormal… Grove *trebuia* să se gândească că, din momentul în care şterpelea acele dosare, compromitea grupul Bloom, adică grupul financiar cu o putere şi o eficacitate redutabile. Un grup care avea antene, urechi şi complici *peste tot*, foarte sus în cadrul administraţiei, al armatei, al poliţiei, al magistraturii, al organelor de decizie. Grove era unul dintre oamenii cei mai bine plasaţi ca să ştie că avea să-şi atragă *în mod fatal* o ripostă, sau, cel puţin, că îşi asumă un mare risc pentru el şi pentru ai lui.

Or, părea să nu-i fi păsat de asta. Nu părea să fi luat nicio măsură de precauţie în direcţia asta. Se dusese liniştit şi se instalase în casa lui de ţară din Wisconsin, după ce ascunsese „Dosarele Negre”. Luase legătura cu guvernul şi aşteptase la fel de liniştit de parcă ar fi participat la un concurs… A acţionat exact ca şi cum un anume Jeremiah Franklin Bloom şi amicii săi n-ar fi existat.

— N-ai vrut, dar au murit, zise Arethusa care se folosea de avantajul obţinut.

— E vina acelui cretin! izbucni Bloom strângând din maxilare.

— Leslie crede că e vina dumitale, zise

Arethusa.

— Nu! strigă bătrânul despot. Eu n-am vrut. N-am vrut sânge! N-am vrut niciodată sânge! Am vrut doar ca afacerea asta să se rezolve cât se poate de curat… Lance a ucis. Nu eu!

Arethusa tăcu şi se uită la Costa. Era foarte palidă, începea să-i fie frică. Costa îi făcu semn să continue.

— De ce-ar fi făcut Lance asta? întrebă ea. Bloom dădu din umeri.

— E un ucigaş, răspunse el, totdeauna i-a plăcut să ucidă, dar e un bun patriot. Un om loial şi un cetăţean curajos. Ar fi nevoie de mulţi oameni ca el în această ţară. Dar nu sunt totdeauna de acord cu metodele lui…

Se întoarse spre Arethusa şi se uită fix la ea cu ochii lui de un albastru spălăcit:

— Trebuie să înţelegi, zise el. Suntem ultimul zid de apărare al Bătăliei Sfinte! Barbarii roşii sunt aici, dincolo de ziduri, puţind şi urlând cântece de moarte! Sunt milioane, cu aliaţii lor, trădătorii din interior, decadenţii, pervertiţii, vânduţii, laşii care pactizează cu inamicul pentru bani, de teamă sau de nebuni ce sunt! Marea asta spurcată se apropie pe zi

ce trece ca să ne ardă templele, să ne murdărească zeii şi să-şi adaste caii sălbatici în pieţele oraşelor noastre! Ţara asta e deja plină de spionii lor, la ziare, la televiziune, în universităţi, în armată şi folosesc toate mijloacele ca să corupă, să moleşească, să descompună naţiunea! Drogurile, sexul, comunismul, legile în favoarea negrilor şi a altor culori, precum şi amestecul obscen al raselor până şi la şcoală!

Avea vocea gâfâitoare şi inspirată a unui predicator. La comisura buzelor apăruse puţină spumă albă.

— Uneori îi aud noaptea târându-se pe marele cadavru al ţării mele! psalmodie el. Îi aud mişcând ca nişte viermi spurcaţi în corpul naţiunii, şi mă trezesc cuprins de angoasă şi de spaimă! Trebuie să-i adunăm pe ultimii oameni liberi şi lucizi din aceasta ţară, trebuie să ne înarmăm ca să apărăm pământul părinţilor noştri şi să pregătim marea luptă între Forţele Răului şi Copiii Luminii!

Îşi trase sufletul. Pe frunte îi apăruseră câteva picături de sudoare.

— Pentru asta trebuie să fim fără milă. Înţelegeţi? Chiar dacă facem să curgă sânge nevinovat! În marele holocaust care se pregăteşte,

cine ar pune în balanţă viaţa câtorva oameni slabi? Trebuie să lovim din nou! Peste tot unde se va afla Răul, peste tot unde trădătorii se vor crede în siguranţă, peste tot vom lovi!

Se întoarse spre fotografia fiului său şi vorbi cu o voce pasionată:

— Pentru asta l-am lovit pe infamul Kennedy, fără teamă şi fără remuşcare! Pentru că preda ţara comuniştilor, pentru că era cel mai bun şi cel mai periculos agent al adversarului, imaginea însăşi a acelei corupţii triumfătoare şi insolente care îi contaminează pe tinerii acestei ţări! Era Răul în forma lui cea mai virulentă şi cea mai vicleană. Şi am lovit Răul la cap, şi capul plin de putreziciune a explodat în bucăţi şi a stropit cu sângele lui rochia putorii de franţuzoaică!

„E nebun! îşi zise Basovici. Tipul ăsta e complet nebun! Şi sunt mii de oameni în ţara asta care cred că Kennedy era comunist şi că scopul lui era să vândă şi să corupă America! Şi că Jackie era una din otrăvitoarele perverse de care se folosea ca să otrăvească naţiunea virtuoasă! Incredibil!…”.

— Grove era şi el un trădător? întrebă el.

Bloom se întoarse şi îl privi cu ochii lui ficşi.

— Da, răspunse el. Pentru asta l-am împuşcat.

— Şi dosarele? întrebă Basovici.

— Dosarele?

— Da „Dosarele Negre” pe care le furase. Unde sunt? Bloom nu avu timp să răspundă. Uşa capelei se deschise şi apăru doctorul Helt, însoţit de Lance şi de două gărzi de corp.

— Ce s-a întâmplat? zise Bloom. Am interzis intrarea în această încăpere!

— E ora injecţiei, domnule, răspunse doctorul Helt. Ştiţi că trebuie să o faceţi la oră fixă.

Bloom se uită la Helt şi privirea îi deveni neclară.

— E ora?

— Da! Inima dumneavoastră are nevoie de această injecţie. Altfel o să vă fie rău şi trebuie să fiţi sănătos ca să vă continuaţi misiunea. Nu aveţi dreptul să vă îmbolnăviţi.

— Adevărat… adevărat… mormăi Bloom. Am o misiune de îndeplinit. Trebuie să-mi îngrijesc sănătatea pentru ţară…

— Infirmiera vă aşteaptă, zise doctorul Helt. Însoţiţi-l pe domnul Bloom, domnişoară Keller.

Îşi făcu apariţia. Frumoasă, înaltă cam de un

metru şi optzeci, cu părul de un roşu aprins, cu faţa regulată, dar dură şi cu buze subţiri.

Costa o întâlnise de mai multe ori pe culoare sau în parc. Se uitase cu interes la acea fată înaltă, bine făcută, musculoasă ca un alergător de fond, dar cu ceva promiţător în mersul de fată cu pulpe lungi.

— Veniţi, domnule, zise ea. Mergem să vă fac injecţia.

— Încetişor, da, domnişoară Keller? zise Bloom, încetişor… Mi-e groază de injecţii…

— Ştiţi că am o mână uşoară, răspunse infirmiera. Bătrânul Bloom râse scurt. Mâna lui pipăi fesele tari ale roşcatei.

— Adevărat… zise el rânjind. Nişte mâini de zână! Infirmiera îndepărtă cu răbdare mâna bătrânului.

— Haide, veniţi, zise ea.

Bloom o prinse de braţ şi se depărtă pe culoarul lung. Avea deodată un aer incredibil de bătrân obosit.

— A fost un om excepţional, zise doctorul Helt privind în urma lui. O persoană de dimensiunile lui Rockefeller, Morgan şi Ford. Dar chiar şi titanii îmbătrânesc şi chiar şi cele mai bune creiere se dereglează!

— Vreţi să spuneţi că domnul Bloom e ramolit? întrebă Costa.

— Nu, bineînţeles! Poate că nu mai are vigoarea de altădată. Să zicem că una-două ore pe zi e el însuşi şi că restul timpului e doar umbra lui Jeremiah Franklin Bloom. De aceea trebuie să-l supraveghem cum se cuvine, zise el uitându-se la Basovici şi zâmbind. Ca să-i împiedicăm pe şmecheri să încerce să-l tragă pe sfoară.

— Aveţi dreptate, zise Basovici.

— Nu vă puteţi imagina numărul mare de şmecheri care încearcă să se folosească de slăbiciunea lui, zise Helt, ştergându-şi încet lentilele ochelarilor.

Arătă capela.

— Cultul fiului său mort… Asta e slăbiciunea de care inamicii lui încearcă să se folosească ca să-l înşele.

— Serios? zise Costa.

— Da răspunse doctorul Helt. Nu se dau în lături de la nimic. Numai că noi veghem. Şi, mai devreme sau mai târziu reuşim să-i prindem

— Vă felicit, zise Basovici cu un aer amical.

– Şi ştiţi cum facem?

— Nu.

– Există două metode posibile. Una constă în a-i respinge, dar în acest caz nu ştim cine sunt şi ce vor. A doua, mai abilă, constă în a-i lăsa să intre aici şi chiar în a le facilita acest lucru. Asta e sarcina mea. Îi lăsăm să-şi facă trebuşoara în pace. Numai că îi supraveghem. Nu-i aşa, Lance?

– Şi încă cum! zise şeful gărzilor de corp. Totdeauna îi prindem pe aceşti ticăloşi. Mai devreme sau mai târziu! E doar o problemă de timp!

Basovici zâmbi afabil atletului care se uita ţintă la el cu ochii lui plini de răutate.

— Şi cum procedaţi?

— Microfoane, supravegherea cu camera de luat vederi cu infraroşii şi tot tacâmul, răspunse Lance. Îi urmărim douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru!

— Şi chiar şi atunci când sunt singuri cu domnul Bloom, interveni doctorul Helt. Chiar şi atunci când pot să creadă în mod legitim că nimeni nu-i ascultă, tot sunt înregistraţi. Chiar şi aici sunt microfoane.

— Adică ascultaţi chiar şi ce spune şeful vostru? interveni Costa?

— Ştim ce poate să spună domnul Bloom, zise

Helt calm. Pe noi ne interesează ce pot să spună ceilalţi, şmecheraşii…

Îşi puse ochelarii la loc pe naş.

— Astfel, conversaţiile voastre cu domnul Bloom ne interesau foarte mult, domnule Basovici. Enorm…

— Zău?

— Da. Precum şi „revelaţiile” domnişoarei Ariandopulos. Le-am înregistrat cu grijă şi ne-au pasionat din ce în ce mai mult. Nu-i aşa, Lance?

— Şi încă cum! mormăi Lance.

— Am putea remarca, de exemplu, că toate conversaţiile pe care le-aţi avut cu domnul Bloom se refereau fie la asasinarea preşedintelui Kennedy, fie la moartea doamnei Grove şi a fetiţelor ei…

— Şi de ce vă supăra asta? întrebă cu blândeţe Basovici.

— Pe noi cu nimic. Numai că domnul Bloom are oroare să vorbească despre asta, iar voi îl aduceţi mereu la acelaşi subiect.

Arethusa ridică o mână făcând gestul ei obişnuit.

— Nu eu vorbesc, zise ea, ci spiritele morţilor. Doctorul Helt pufni politicos.

— Domnişoară Arethusa! zise el cu indulgenţă.

Nu încerca cu mine asta! Nu mă poţi înşela!

— Dar chiar e clarvăzătoare! zise indignat Costa. Ţi-a dezvăluit lucruri pe care nimeni nu putea să le ştie, în afară de dumneata şi de acea domnişoară moartă între timp!

Helt dădu din umeri.

— Voi ăştia de la CIA puteţi să ştiţi orice! zise el. Chiar şi numele primei fete căreia i-am băgat mâna sub fustă, când aveam doisprezece ani!

Nu mai zâmbi şi faţa lui rotundă căpătă o expresie ostilă şi plină de răceală.

— Numai că vă credeţi prea şmecheri, mult prea şmecheri! şi s-ar putea să aveţi necazuri.

— Ce fel de necazuri? întrebă Costa.

Lance se apropie şi puse un deget în pieptul lui Basovici.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus în legătură cu acel tip din New York care a vrut să-l lichideze pe domnul Bloom şi de accidentul nefericit pe care l-a avut?

— Da, mi se pare că un traumatism cranian?

— Exact. Ei bine, genul ăsta de necazuri s-ar putea să ai. Te-ai prins?

— Perfect, răspunse Basovici. Dar mi-ai spus că depistezi în mod infailibil comuniştii după miros. N-ai

simţit acest gen de miros în prezenţa mea?

— Există un animal care pute şi mai puternic decât un „câine roşu”, zise Lance. Un ticălos de renegat de felul tău!

— Va trebui să-ţi punem un anumit număr de întrebări, la fel şi domnişoarei Ariandopulos, zise doctorul Helt. Spre marele nostru regret…

— Îmi pare rău, verişoară, zise Costa. Mi se pare că aceşti doi tipi sunt în plin delir.

Doctorul Helt începu să râdă.

— Dragă domnule Basovici, eu ştiu ce înseamnă delir. Îl tratez! Suntem oameni foarte înţelegători, te rog să mă crezi!

— Voi? Voi sunteţi cei mai răi ţăcăniţi pe care ţi-i poţi imagina! zise Costa. Sunteţi complet paranoici! Închişi în sistemul vostru din care nu sunteţi în stare să ieşiţi! Şi sunteţi gata să aruncaţi lumea în aer ca să vă dovediţi că aveţi dreptate. Sunteţi cei mai răi nebuni din istoria acestei ţări! Nebuni ca toţi fanaticii!

— Lance, zise doctorul Helt domol, fă-l să tacă!

Lance îl lovi pe Costa cu o mică măciucă de cauciuc pe care o purta în mânecă. O lovitură scurtă şi rapidă în dreptul tâmplei. Basovici îndoi genunchii şi se prăbuşi.

CAPITOLUL XII

Farmer îşi mai turnă o porţie de whisky şi se uită cu interes la sticla pe jumătate plină. Renunţase foarte repede la cafea şi ceruse whisky. În mijlocul frunţii avea un cucui mare albăstrui.

— Ascultă, zise el. N-ar trebui să stăm aici…

— De ce? întrebă Günther.

— Pentru că s-ar putea ca Barney să trimită nişte tipi de-ai lui să vadă ce se întâmplă. Probabil că telefonul de la mine îl tracasează şi s-ar putea să-i fie frică. Ştie că dacă vorbesc, s-ar putea să-i provoc necazuri, iar Barney a avut grijă toată viaţa lui să evite necazurile, într-un fel sau altul.

— Vrei să spui că s-ar putea să te împuşte? întrebă Günther.

— Asta sau altceva. Barney nu e pentru maniera forte dacă poate s-o evite. Există o mulţime de feluri în care să-l forţezi pe un tip să-şi ţină gura şi are o sumedenie de argumente în ceea ce mă priveşte. Poate să mă aresteze sub un pretext oarecare şi să mă ţină la răcoare cât timp e nevoie: Sau poate să-şi pună oamenii să mă schilodească într-un colţ întunecos.

Făcu cu ochiul.

— Numai că nu numai mie mi se poate întâmpla chestiile astea. Şi vouă vi se poate întâmpla să…

Doamna Robbart se ridică cuprinsă de panică.

— Mie? zise ea. De ce mie?

— Păi pentru că eşti în mod automat amestecată în toată treaba! răspunse Vulpoiul Bătrân. Se consideră că ştii ceva, dacă eu am vorbit. Şi, dacă ştii, eşti un pericol pentru Barney.

— Dar nu ştiu nimic! aproape că se tângui tânăra femeie. Nu înţeleg nimic din ce se întâmplă… Sunt obosită şi vreau să mă odihnesc!

Era gata să plângă. Farmer suspină şi ridică ochii la cer.

— Să fim calmi, zise el. S-ar putea foarte bine să nu se întâmple nimic, la urma urmelor…

— Doamnă Robbart, zise Günther…

— Jane. Mă numesc Jane, zise tânăra femeie cu o mică luminiţă în privire.

— Ei bine, Jane, cred că e mai bine să nu riscăm inutil. Este posibil ca amicul nostru Farmer să aibă dreptate şi ca acest domn Barney, dacă ceea ce spune domnul Farmer este adevărat, să ia hotărârea să se asigure de tăcerea noastră. Suntem într-o situaţie tare afurisită, sunt în joc interese imense şi un mare număr

de oameni cu funcţii importante, oameni puternici, compromişi. Sunt în stare de orice, chiar de tot, ca să se protejeze. S-au înregistrat deja câţiva morţi şi câteva sinucideri suspecte în ultimele zile. N-aş vrea ca asta să continue.

Jane Robbart ezită. Îşi muşcă buza de jos şi, brusc, Günther o dori. O găsi încântătoare şi teribil de atrăgătoare cu gâtul ei subţire, şolduri bine conturate, părul blond şi aerul de pensionară cuminte. Alungă ideile care îl năpădiseră pe neaşteptate şi îşi întoarse ochii de la genunchii rotunzi care ieşeau din rochia de casă.

Vulpoiul Bătrân însă o privea cu aerul lui de motan desfrânat sorbindu-şi băutura.

— Are dreptate, micuţo. Trebuie s-o ştergi de-aici şi să te ascunzi o vreme într-un loc liniştit.

— Crezi? întrebă tânăra femeie uitându-se fix la Günther.

În ochii ei era ceva intens şi implorator. Günther dădu din cap.

— Da, zise el. E mai bine.

— Bun, o să mă pregătesc, spuse ea.

Tânăra femeie zâmbi. Farmer bău o gură şi ridică paharul.

— Fiule, ai câştigat premiul cel mare! Văduvioara asta simpatică se va culca cu tine când vrei tu!

— Demonul tău a reînceput să se chinuiască, Harold!

— A trecut în fundul gagicuţei ăsteia, zise Vulpoiul Bătrân. Acum pe ea o chinuie! Asta e viaţa! zise el filosofic. Niciodată aceleaşi persoane nu vor acelaşi lucru! Eu vreau să mă culc cu ea, dar ea te vrea pe tine!

Jane Robbart se întoarse. Îmbrăcase un taior făcut în Franţa, foarte scurt, şi avea cu ea o geantă de călătorie.

— Sunt gata.

— Vom lua maşina mea, zise Günther. Cea a lui Farmer e probabil cunoscută de poliţie şi probabil că şi a ta la fel.

— Bună deducţie, fiule, zise Farmer.

Coborâră şi ieşiră pe scara de serviciu. Acum era noapte de-a binelea. Günther examină strada cu privirea.

— S-ar zice că totul e calm, şopti Farmer. Unde ţi-e maşina?

— În parcare, la o sută de metri de-aici.

Haide. Dar nu împreună. Eu merg înainte şi voi amândoi după mine.

— Harold, fără glume! Ne-am înţeles? zise Günther:

— Sunt la strâmtoare, şi ştii foarte bine asta, răspunse Farmer. Acum sunt obligat să merg pe mâna ta.

Vulpoiul Bătrân plecă primul, mergând cu paşi mici, fără să se grăbească, cu mâinile băgate în buzunarele vechiului său impermeabil. Se îndreptă spre parcare.

Günther simţi mâna lui Jane Robbart strecurându-se sub braţul său.

— Mi-e frică, murmură ea. Mi-e tare frică…

Günther îi mângâie părul şi ea îşi aşează capul pe umărul lui lipindu-se de el.

— Ai încredere în tipul ăsta? întrebă ea.

— Nu, răspunse Günther. Dar e la strâmtoare, după cum a spus cu gura lui.

— Mi-e frică de el, zise tânăra femeie.

— N-o să-ţi mai facă niciun rău, zise Günther. E doar un poliţist bătrân şi corupt, atâta tot…

— Urăşte pe toată lumea.

— Exact. A jinduit atât de mult timp şi a văzut

atât de multe, încât urăşte pe toată lumea, bărbaţi, femei şi chiar şi animalele!

— Te urăşte şi pe tine!

— Probabil, dar are nevoie de mine.

— Să nu mergem acolo, sări ea. Să-l lăsăm şi să plecăm amândoi unde vrei tu.

Tânăra femeie ridică faţa spre el şi îi oferi gura întredeschisă.

— Te rog… imploră ea.

Dorinţa îl străfulgera pe Günther. Ea simţi asta şi se lipi de el, cuprinzându-l cu braţele de brâu.

— Vreau să petrec noaptea cu tine… murmură ea. Günther suspină. O dorea incredibil de mult pe acea blondă mică şi suplă. Era sigur că Jane Robbart era o „afacere” grozavă. Dar exista Farmer, Farmer care putea să facă să progreseze cealaltă afacere.

— Mai târziu, zise el îl ascund pe tip într-un loc sigur şi vorbesc puţin cu el, apoi mergem unde vrei.

— Nu te duce… îl imploră ea.

— Trebuie. Vino.

O trase după el şi ea îl urmă, cu capul în jos. Günther ducea geanta. Ajunseră la intrarea în parcarea subterană şi coborâră rampa. Undeva, la etajele de jos, se auzea zgomotul unui motor.

Înaintară pe traveea imensă şi prost luminată. Zeci de maşini se aliniau în boxele lor.

— Farmer? strigă Günther cu jumătate de glas.

Făcu câţiva paşi. Simţea mâna rece şi crispată a tinerei femei.

— Farmer?

În acel moment, maşina demară, viră brusc scrâşnind din toate cauciucurile şi ţâşni dintr-o travee. Venea spre ei cu farurile aprinse.

Era foarte puţin loc între maşinile înghesuite unele în altele. Ai fi zis că masa neagră care gonea spre ei aluneca pe şine.

— La pământ! zise Günther.

Pentru că Jane Robbart stătea încremenită, o doborî la pământ cu brutalitate. Tânăra femeie se rostogoli ca un iepure şi căzu între două maşini. Günther abia avu timp să se arunce la pământ. Bara de protecţie din faţă îi lovi în călcâi. Auzi în trecere două zgomote înfundate, şi recunoscu focurile unui pistol cu surdină. Unul dintre gloanţe intră în tabla unei portiere lângă capul său şi altul muşcă din cimentul solului înainte de a se pierde în zid.

Până să scoată arma, un Smith & Wesson Magnum, maşina viră la capătul aleii şi urcă rampa.

Cauciucurile se auzeau gemând la fiecare viraj.

Günther se ridică. Se îndreptă spre Jane Robbart care rămăsese ghemuită jos, lipită de roata unei maşini.

— Ai păţit ceva? întrebă el.

— Nu… nuuu… se bâlbâi ea ridicând capul cu părul răvăşit şi speriată. Nu cred…

Se ridică şi se strâmbă pipăindu-şi genunchii.

— Doar puţin zgâriată. M-ai împins rău de tot…

— Îmi pare rău, zise Günther. N-aveam de ales…

— Au încercat să ne calce, nu? întrebă ea cu o voce slabă.

— Oricum, a fost o încercare destul de reuşită.

— Ştiam eu că trebuia să ne ferim de tipul acela mizerabil, de Farmer, zise ea cu glas scăzut. Eram sigură că va încerca să te înşele!

— Poate că ai dreptate, zise Günther. Poate că a fost o măgărie din partea lui Farmer sau poate altceva.

O porni încet pe travee cu arma în mână. Se uita cu atenţie pe ciment şi într-o parte şi în cealaltă. Jane Robbart venea în urma lui.

— Ce faci?

— Mă uit.

— La ce te uiţi?

— Vreau să văd dacă Farmer a încercat cu adevărat să mă înşele.

— Nu vrei să vezi adevărul în faţă! zise tânăra femeie cu un fel de enervare. Bineînţeles că porcul ăla bătrân a încercat să te înşele! A vrut să te calce cu maşina, şi pe mine la fel!

Günther nu răspunse. Mergea mai departe.

— Şi poţi să fii sigur că va încerca din nou! zise ea. Günther nu răspunse. Se oprise într-un colţ şi se uita la picioare.

— S-ar zice că te încăpăţânezi să-l aperi pe acest tip! zise Jane Robbart.

— Nu mai e nevoie, răspunse Günther. Acum nu mai are nevoie de mare lucru.

Tânăra femeie îi urmări privirea şi abia reuşi să-şi reţină ţipătul. Cu mâna la gură, tânăra femeie se uită la corpul grăsanului cu perucă roşcată care zăcea lungit pe ciment, cu faţa în jos.

— E… e…?

— Mai mult ca sigur. A încasat cel puţin două gloanţe în ceafă, zise Günther. Bietul Harold avea dreptate când zicea că va avea necazuri…

— Dar cum au făcut? întrebă tânăra femeie cu o

voce înăbuşită.

— Îşi cunoşteau meseria, atâta tot, răspunse Günther. Au luat hotărârea să supravegheze toate ieşirile posibile şi să controleze toate locurile utile, inclusiv această parcare. Poate chiar ştiau că am aici maşina. Poate că am fost urmărit fără să ştiu.

Se uită la grăsan, apoi zise:

— Bine. Acum plecăm.

— Unde?

— Într-un loc liniştit, acolo unde nu rişti nimic. Deschise portiera maşinii, apoi se răzgândi şi aruncă o privire sub capotă. Nu voia să sară în aer răsucind cheia în contact. Bomba legată la magnetou făcea totdeauna parte din panoplia teroristului perfect. Şi, anual, mulţi oameni politici, VIP-uri şi personaje jenante piereau în urma unei explozii de acest gen.

Nu era nimic. Porni motorul şi demară. Urcă lent rampa cu impresia neplăcută de a fi în centrul mai multor colimatoare. Viră încet pe stradă, aşteptând impactul gloanţelor în parbriz. Dar nu se întâmplă nimic.

Acceleră, uitându-se mereu în oglinda retrovizoare. Strada era liniştită. Nicio maşină suspectă care să plece de lângă trotuar. Dar era

bănuitor. Dacă cei care îl lucraseră pe Vulpoiul Bătrân erau oamenii lui „Chuck” Barney, era vorba de profesionişti specializaţi în filaj şi dotaţi cu toate mijloacele tehnice care să le permită să-l urmărească, schimbându-se unul pe altul, sub conducerea unui şef care centraliza operaţiunea pe o hartă.

Era foarte posibil să nu ştie când echipele se schimbau. Partea proastă, în această afacere, consta în faptul că oamenii împotriva cărora trebuia să acţioneze Günther erau funcţionari, agenţi ai guvernului care dispuneau şi profitau de toată forţa poziţiei lor.

Când un funcţionar important şi dispunând de posibilităţi intra în ilegalitate, după cum putuse să facă şeful poliţiei municipale, întreg aparatul legal îi serveşte interesele. Când un ticălos poate să folosească enormul mecanism poliţist şi juridic, atunci oamenii cinstiţi sunt aruncaţi în cea mai rea aventură posibilă. Şi când e vorba de poliţie şi de justiţie, atunci începe coşmarul nazist sau Stalinist!

Günther conduse un timp schimbând mereu direcţia. La un moment dat, consideră că luase toate măsurile de precauţie posibile. Apoi îi trecu prin minte că, poate, oamenii care îl lichidaseră pe Farmer,

fixaseră pe maşina lui un microfon ultrasensibil sau un mic emiţător care le permitea să-l localizeze cu radarul. Frână şi opri în faţa unei parcări. Intră şi opri maşina într-o boxă.

— Ce faci? întrebă Jane Robbart îngrijorată.

— Vom lua un taxi.

— De ce?

— E mai prudent.

Opri un taxi aflat în trecere. Günther dădu o adresă din partea de est a oraşului. La destinaţie, plăti cursa şi luă geanta de voiaj.

* * *

O cunoscuse pe Brenda Martinez în perioada în care lucrase pentru Serviciul lui în America Latină. Era metisă de mexican, ceea ce i-a facilitat mult lucrurile. În vremea aceea se afla în post la Guatemala-City. Conducea unul dintre acele localuri de noapte, mai mult bordel decât local. Brenda ştia să se facă respectată de fete. Şi avea acolo de toate: negrese, scandinave la sfârşitul cursei, franţuzoaice care activaseră la „casele” din Nigeria şi Congo înainte de a sfârşi în infernul din Caraibe. Brenda ştia

să se facă respectată şi de soldăţimea cu chef şi de turiştii piliţi. De atunci însă renunţase şi luase hotărârea să deschidă un motel cu propriile ei economii şi cu un ajutor financiar de provenienţă necunoscută. Motelul se numea Crucea Sudului. O cruce de neon strălucea noaptea la poarta mare de fier de la intrare.

Günther sună şi aşteptă. Brenda trebuia să fi trecut binişor de cincizeci de ani. Îmbătrânind, ea semăna din ce în ce mai mult cu tatăl ei mexican. Era scurtă şi îndesată, solidă ca un bărbat, cu faţă lată cu aspect mongoloid, şi doi ochi uimitori de limpezi şi care luceau contrastând cu acea faţă arămie de indiancă. Fuma o ţigară subţire de foi, ca de obicei.

— Măiculiţă! exclamă ea. De unde-i apărut?

— Dintr-un taxi, răspunse Günther. Ea este doamna Robbart.

Ochii ei mici şi albaştri o priviră cu atenţie pe Jane Robbart.

— Încântată, zise ea întinzându-i o mână mare şi musculoasă. Această doamnă poate că vrea o cameră?

— Da. Are nevoie să se odihnească un timp într-un loc liniştit…

— Şi ai crezut că locul acela liniştit e aici? Ai

făcut foarte bine. Nu există un loc mai liniştit decât *Crucea Sudului!* Este atât de liniştit încât, dacă o să mai ţină tot aşa, o să dau faliment!

Râse, aprinse o ţigară subţire de foi şi dădu fumul afară pe nas. Apoi se uită la Günther.

— Şi cauţi o cameră?

— Da. Şi eu voi lua una pentru câteva zile. Brenda zâmbi ştrengăreşte.

— Haideţi să vă arăt, zise ea.

Luă nişte chei din birou şi îi conduse printre căsuţe.

— Ar trebui revopsite toate! zise ea suspinând. Dar n-am destule lovele pentru asta…

Se uită spre Günther.

— Tu ar trebui să-mi dai o informaţie care să mă facă să câştig ceva bişari. Mi-ar pica tare bine, pe legea mea!

— Nu e imposibil, răspunse Günther. Dacă mai eşti în stare să te faci utilă.

— Crezi că m-am ramolit? bombăni metisa proţăpindu-se în faţa lui încruntată.

— N-am zis asta, replică Günther zâmbind.

— Pe legea mea, ai devenit insolent! zise Brenda. Ce zici de asta, puicuţo! Acu’ dacă ai cincizeci

de ani, bărbaţii îşi închipuie că nu mai eşti în stare nici să-i mulţumeşti ca lumea, nici să le dai vreo două la bot!

— Cred că se înşală rău de tot, zise cu prudenţă Jane Robbart. Sunt convinsă că eşti în stare să… în fine, să faci tot ce-ai spus!

— Niciodată n-am fost mai bună, zise Brenda făcându-i cu ochiul. Bărbaţii sunt nebuni după mine! O să-ţi povestesc toate astea, dacă te amuză. Uitaţi camerele.

Deschise uşile unor mici apartamente şi adăugă cu un ton neutru:

— Comunică unul cu altul. Şi duşurile funcţionează.

— Instalează-te Jane, zise Günther. Am de vorbit cu Brenda.

Ieşi, lăsând-o pe tânăra femeie să-şi despacheteze lucrurile. Brenda strivi cu grijă chiştocul pe pământ şi aprinse altă ţigară.

— E drăguţică, zise ea, puţin cam burgheză, dar nu trebuie să te laşi păcălit. Astea au foc la cur! De unde-ai ai furat-o, gagicarule?

— E posibil ca cineva să vrea s-o lichideze, răspunse Günther. E văduva lui Robbart, şeful

serviciului de securitate al Preşedinţiei, care a murit în urmă cu patru zile.

Ochii ei albaştri aproape că dispărură în întregime sub pleoapele pe jumătate închise. Brenda mârâi impresionată.

— Mda… zise ea. Şi de ce vor s-o lichideze pe văduva respectivă?

— Ar şti prea multe, zise Günther.

— Prea multe despre cine?

— O iei cam repede! replică Günther. Rişti să te amesteci prea mult. Treaba asta e mai mult decât serioasă; e plină de dinamită. Dacă ştii prea multe, s-ar putea să regreţi.

Brenda se gândi un moment, încruntată şi cu ţigara subţire de foi în gură, cu mâinile în buzunarele blugilor spălăciţi care i se mulau pe fundul mare.

— Spune tot, zise ea. Cine e amestecat?

— „Chuck” Barney, zise Günther.

— Şeful poliţiei?

— În persoană, dar nu e sigur. Doar o presupunere.

— Barney ar vrea s-o lichideze pe mititica asta? Văduva unui funcţionar important de la Casa Albă? Dumnezeule! Te-ai ţăcănit la cap! Te droghezi prea

mult sau ce?

— De la o vreme se văd tot felul de lucruri bizare, zise Günther. Lucruri foarte bizare… Fostul director al F.B.I.-ului a şterpelit dosare ultrasecrete ca să şantajeze guvernul. Toţi membrii familiei respectivului fost director au murit în urma unei crize colective de sinucidere; funcţionarul care avea misiunea să recupereze aceste dosare a murit electrocutat în cadă…

— Ce amestec are Barney în tot rahatul ăsta?

— Nu ştiu, şi asta aş vrea să lămuresc. Un fost poliţist, devenit detectiv particular, un anume Farmer, a fost prins de mine în timp ce o interoga pe doamna Robbart, folosind un cuţit drept argument. Pretindea că e plătit de Barney ca să recupereze o anumită brăţară, o brăţară bărbătească din argint pe care scria data de 8 august 1945.

— Şi? zise Brenda.

— Şi, respectivul Farmer a fost lichidat, cu o oră în urmă cu două gloanţe în ceafă, într-o parcare.

— Auzi, sunt cam multe cadavre în povestea asta a ta! zise Brenda.

— Te-am avertizat. Preţul vieţii a scăzut foarte mult pe piaţă în ultima vreme. Şi, eventual, a ta ca şi a

altora.

Metisa muşcă uşor din ţigară şi zise suspinând:

— Cred că ar fi trebuit să stau în banca mea!... Dar nu mă pot abţine. Mereu trebuie să-mi bag nasul în primul rahat întâlnit în cale...

Se uită la Günther cu un aer de reproş.

— Nu puteai s-o duci pe văduva asta în altă parte?

— Aici se va simţi bine. Cu tine, nu riscă nimic.

— Asta e sigur! mormăi Brenda. De riscat, risc eu! Dacă într-adevăr e vânată de Barney, până la urmă o va găsi chiar şi aici. Şi cine o va încasa atunci? Bleaga de Brenda!

Scuipă jos ţigara şi se uită fix la Günther.

— Bun! zise ea. Şi în afară de necazuri şi, eventual, de gloanţe rătăcite, eu ce câştig din treaba asta?

— Îi voi spune lui J.S. Că meriţi plicul cel mare, răspunse Günther.

— Cel mai mare plic! îl corectă metisa. Vreau bani ca să-mi pot vopsi toate pavilioanele. Acum o să văd ce pot să descopăr despre Barney.

Zâmbi cu un aer ironic:

— S-ar zice că te aşteaptă văduvioara. Du-te s-o

linişteşti, gagicarule! Şi vezi sa fii la înălţime!

Râse.

Se depărtă cu mersul ei greoi. Günther aruncă o privire spre motel şi văzu silueta lui Jane Robbart printre perdele. Părea că se uită după el. Bătu la uşă.

— Intră, zise tânăra femeie.

Günther intră. Ea era în cămaşă de noapte, o cămăşuţă transparentă. În picioare în faţa patului, se uita la el zâmbind, cu un aer confuz, dar ochii ei erau plini de dorinţă. Se apropie de ea.

— Ce i-ai spus prietenei tale?

— Nimic.

— I-ai spus că sunt una dintre cuceririle tale? O femeie pe care ai luat-o dintr-un bar, sau ceva de genul ăsta?

— N-am spus aşa ceva.

— Mi-e indiferent, zise ea. Mi-e total indiferent. Nici măcar nu ştiu cine eşti, nici de ce-ai venit la mine acasă în seara asta. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă. Dar mi-e indiferent. Nu vreau decât să fiu cu tine şi să mă iei în braţe.

Se apropie de el şi îşi puse capul pe umărul lui, la fel ca mai adineauri. El simţi parfumul plăcut pe care îl emana părul, ceafa, corpul ei. Îi mângâie domol

părul neted.

— Jane… zise el.

Ea îşi puse mâna peste buzele lui.

— Nu, nu spune nimic. Sărută-mă… îi întinse gura. Buzele li se lipiră foarte încet şi se desfăcură foarte lent, foarte delicat, cu un fel de blândeţe tandră.

Apoi el făcu să-i alunece cămaşa de noapte de-a lungul umerilor cu aceeaşi încetineală, aceeaşi delicateţe. Şi, când fu a lui, câteva momente mai târziu, totul se întâmplă cu blândeţe, ca şi cum ar fi fost o fetiţă, o fecioară care făcea dragoste pentru prima dată.

CAPITOLUL XIII

Costa Basovici era de felul lui extrem de susceptibil şi de ranchiunos. Avea oroare să nu fie tratat cu respect şi să fie lovit. Ca majoritatea oamenilor de talie mică şi cu gabarit redus, se supăra repede şi lua toate privirile drept provocări.

Primul gând care îi veni în minte, după ce-şi reveni din starea de inconştienţă, se îndreptă spre doctorul Helt cu faţa lui roz şi părul tuns perie, la ochelarii lui cu rame de aur şi, apoi, la faţa lungă şi osoasă a lui Lance. Şi dorinţa de a ucide îi dădu forţă, căci avea reflexe prompte.

Îşi dădu repede seama că era legat zdravăn şi închis într-un sac de pânză şi că respira destul de greu. Şi îşi mai dădu seama că se afla probabil pe platforma unui camion sau a unei camionete care se zdruncina pe un drum infernal. Făcu un efort ca să vadă dacă poate să-şi slăbească legăturile, dar nu reuşi. Nu insistă. Nu voia să-şi risipească forţele.

Costa era înzestrat cu un echilibru nervos remarcabil care îi permitea să nu se piardă cu firea în cele mai grele situaţii, ceea ce şi explica faptul că încă mai era în viaţă, după o lungă carieră în cadrul Grupei

IV.

Se gândi la Arethusa - şi fu chinuit de îngrijorare şi de remuşcări. Ar fi trebuit să-şi lase verişoara să-şi continue viaţa liniştită acolo, în Grecia. Dacă i se întâmpla ceva, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Totuşi avusese dreptate, calculele sale fuseseră corecte. Metoda cea mai bună pentru a se apropia de Bloom fuse aleasă de el, slăbiciunea fiind superstiţia şi credinţa lui în spiritism. Şi, în consecinţă, Arethusa, cu calităţile ei de clarvăzătoare, era mijlocul ideal de a forţa uşa miliardarului.

Arethusa reuşise cu brio ceea ce-i ceruse. Reuşise să-l facă pe bătrân să vorbească. Bloom dezvăluise lucrurile cele mai secrete ale vieţii sale, inclusiv partea sa de vină în asasinarea lui John Fitzgerald Kennedy.

Spusese că fusese organizatorul morţii lui Grove şi a familiei sale şi că „Dosarele Negre” fuseseră recuperate de el. Numai că fusese un lucru pe care Costa nu-l putuse prevedea, şi anume faptul că adevăratul patron nu mai era Bloom, ci tânărul doctor Helt. Omul care conducea, în realitate, enormul imperiu Bloom, creierul care acţiona acest complot permanent care era grupul Bloom, care manipula

maşinăria imensă şi controla reţeaua de complicităţi pe care acest imperiu financiar şi-o întindea peste Statele Unite, nu mai era bătrânul tiran cu creierul slăbit, era, după cum se întâmplă deseori, doctorul, omul abil care pusese stăpânire pe toate clipele bolnavului. Şi, când bolnavul este un om ca Jeremiah Franklin Bloom, consecinţele acestei stări de fapt devin colosale.

Medicul şi cele câteva persoane care formau grupul care veghea viaţa intimă şi zilnică a bătrânului miliardar deţineau în realitate puterea lui Bloom. Bloom făcea şi semna ceea ce voia doctorul Helt. Şi, în consecinţă, se putea afirma fără greşeală că acţiunea de subversiune permanentă care reprezenta puterea grupului Bloom în rândul naţiunii şi al ţărilor din America Latină era concepută şi dirijată de micul psihiatru cu faţă de bebeluş.

Nimeni nu mai ştia că Bloom nu mai era el însuşi, că creierul lui se sclerozase şi că luneca uşor în senilitate. Nimeni nu se gândea că un astfel de titan, cum se scrie în gazetele de două parale, îmbătrânea ca toată lumea. Vitalitatea şi puterea lor de muncă au fost atât de mari, inspirând un respect şi o teamă atât de mare, încât se crede că ei nu au soarta muritorilor

de rând.

Şi totuşi, toţi coloşii, giganţii finanţelor, au devenit nişte domni bătrâni cocoşaţi, mai mult sau mai puţin paralizaţi, al căror imens imperiu le scăpa de sub control. Zaharoff a sfârşit într-un scaun cu rotile, ca şi Ford, Rockefeller şi Morgan. Iar Bloom, la rândul său, era un nume mare care nu mai acoperea decât realitatea fiziologică demnă de milă a unui bătrân care se lăsa dominat de un mic medic şiret şi o infirmieră înaltă şi roşcată pe care o ciupea de fiind din când în când.

Camionul frână, viră brusc şi zdruncinăturile sporiră în intensitate. Costa înţelese că intrase pe un drum secundar prost întreţinut. Apoi camionul opri. Costa auzi zăvorul de siguranţă scârţâind în partea din spate. Nişte mâini solide îl ridicară şi îl târâră fără menajamente. Simţi că era aşezat jos. Mai simţi un miros neplăcut şi înţepător foarte puternic.

— Scoateţi-l din sac, zise vocea lui Lance.

Sacul alunecă, zgâriind nasul lui Basovici. Mirosul urât deveni mai puternic. Înţelese despre ce era vorba descoperind rotocoalele lente de fum negru care urcau pe flancurile imensei gropi de gunoi, un munte de gunoaie în vârful căruia se aflau ei acum.

Un adevărat peisaj de coşmar, o mare întindere de deşeuri, de carcase ruginite, de cutii de conserve şi sticle de plastic, un univers de murdării putrezinde care fermenta la soare, între malurile unui fel de vechi crater sau de carieră de marnă roşiatică.

— Îţi place locul, domnule Basovici? zise Lance rânjind.

— Ar mai fi trebuit puţină verdeaţă, nu?

— Da, dar e un loc liniştit! zise ironic Lance. Foarte liniştit! Exact locul de care aveai nevoie. Vei putea să putrezeşti în pace, domnule Basovici. Nimeni nu va veni să te deranjeze…

Se uită la Costa cu ochii lui mici şi duri de ucigaş. Lance probabil că ucidea la fel de liniştit ca un măcelar care îşi taie animalele. Dar nu din sadism, ci natural, perfect conştient, sigur că ceea ce făcea era drept şi necesar. Lance ar fi executat zece mii de persoane pe zi, fără greşeală şi fără regret, convins că distruge drojdia societăţii, comuniştii, trădătorii, vânduţii. Era genul de călău care face istoria înfricoşătoare. Oameni în stare să ucidă tot timpul, în numele Cauzei, al Ideii, al Principiului, al unui singur Dumnezeu, al unei singure Doctrine, al unui singur adevăr, folosindu-se de sabie, de ghilotină, de plutonul

de execuţie sau de un glonţ în ceafă, transformă planeta în abator.

Şi pe aceşti fanatici îi întâlnim peste tot, în toate uniformele, sub toate drapelele, în spatele tuturor ideologiilor. Albi, negri sau galbeni, musulmani sau creştini, atei sau animişti! Şi probabil că aşa va fi mereu până la sfârşitul bătrânei specii care a cucerit pământul ridicându-se pe picioarele din spate.

— Ar fi o greşeală să mă omori, zise Costa.

— Pentru că lucrezi pentru CIA? replică Lance. O mulţime de funcţionari mai importanţi decât tine au dispărut în ultimul timp! Oameni plasaţi mult mai sus decât tine!

— Ştiu, răspunse Costa. Numai că am prieteni care vor plăti sângele cu sânge şi viaţa cu viaţă! Înţelegi, Lance? Nu e vorba de funcţionari obişnuiţi. Dacă mă omori, îţi spun sigur că te vor ucide.

Lance se uită la el oarecum neliniştit.

— Doar nu crezi că mă poţi speria? zise el.

— Pur şi simplu te avertizez. Va fi viaţa ta în schimbul vieţii mele. Şi să nu-ţi închipui că vei fi acoperit de Bloom şi clica lui. Vei fi lichidat unde te vei găsi. Grupa IV o să-ţi facă de petrecanie.

Reputaţia serviciului operativ era atât de mare

încât Lance păli puţin. Totuşi nu făcea parte dintre oamenii influenţabili şi emotivi. Dar ştia că Grupa IV nu ierta pe nimeni şi că probabil era mai periculos să te atingi de unul dintre agenţi decât de unul din marii mahări din minister.

Se uşură de îngrijorare prin violenţă. Îl lovi pe Costa în faţă, cu reverul mâinii.

— Până atunci, vei răspunde la întrebările mele, bombăni el. Tu, durul din Grupa IV, supermanul din serviciile speciale, o să-mi spui de ce vă ocupaţi de domnul Bloom şi de unde a venit ordinul. Cine e ticălosul care s-a gândit să vă trimită în direcţia asta? Şeful tău? Dunn? Sau ordinul a venit direct de la Preşedinţie?

Basovici începu să râdă. În administraţia actuală toată lumea bănuia pe toată lumea; toată lumea denunţa pe toată lumea; toate serviciile se călcau pe picioare; toţi şefii se acopereau din toate părţile; toate poliţiile se neutralizau reciproc! Şi nici chiar un om ca Bloom – sau, cel puţin, un grup subversiv ca al lui – nu mai ştia exact pe cine putea să conteze sau nu mai putea să conteze. Era o adevărată panică!

— Caută, Lance! zise el. E un joc teribil de hazliu, nu crezi? Cine încearcă să-l tragă în ţeapă pe

bătrânul Bloom? CIA? FBI-ul? Preşedinţia? Sau Dumnezeu ştie care serviciu de informaţii al armatei sau din altă parte? Nu vrei să dăm cu banul?

Lance strânse din maxilare, ceea ce conferi o aparenţă cabalină şi feroce feţei sale lungi şi osoase. Îşi trosni degetele lent, cu putere.

— Greşeşti dacă o iei aşa cu mine, superman, zise el. Să ştii că am învăţat să îmblânzesc şerpi în Vietnam. Dacă mă dau tare la tine, devii blând ca o oaie.

— Încearcă, zise Costa.

Lance îl privi drept în ochi. Basovici văzu un amestec de ură şi teamă.

— Cum vrei, superman! zise el.

Se întoarse spre cele două gărzi de corp care aşteptau la câţiva paşi de el.

— Aduceţi-mi chestia, zise el.

Cele două gorile se întoarseră la camion aducând o menghină de lăcătuş. O puseră pe pământ.

— Cunoşti chestia asta? întrebă Lance. Nu e prea originală, dar dă rezultate foarte bune. Se poate începe cu mâinile, picioarele, părţile sexuale şi se poate termina cu capul, dacă tipul e foarte încăpăţânat. Dar rareori am văzut un tip care să

meargă mai departe de testicule.

Costa înghiţi cu greu. Cunoştea acest gen de tehnică. Ceva în genul vechii metode a bocancilor.

— Vom începe cu picioarele, zise Lance. Numai un picior ca să vezi cum e. Pe urmă, dacă insişti, vom trece la lucruri serioase. Piciorul drept! ordonă el oamenilor săi.

Cei doi zdrahoni ţinură piciorul lui Costa şi îl descălţară. Apoi îi blocară glezna între fălcile menghinei. Aşteptară. Lance se lăsă pe vine lângă Costa.

— Îi dăm drumul! zise el.

Primul haidamac strânse şi, rapid, fălcile menghinei strânseră osul. Costa simţi durerea sfredelindu-i glezna. Strânse din dinţi. Ştia că, foarte repede, va trebui să urle. Dar, în mod stupid, recunoştea asta, strângea din dinţi ca să nu strige de durere. Simţi cum osul avea să se rupă: sângele ieşea deja prin şosetă.

— Hei! zise unul dintre oamenii lui Lance. Vine o maşină!

Arătă cu degetul o maşină mare şi neagră care urca spre muntele de gunoi. Costa recunoscu o maşină a poliţiei cu un girofar roşu pe acoperiş. Lance

se ridică şi aşteptă, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp. Maşina urcă pe acel fel de cărare care şerpuia pe flancul muntelui de gunoaie. Apoi opri şi îşi făcu apariţia un tip corpolent cu faţa albă care gâfâia.

— E „Chuck” Barney! zise una din gărzile de corp.

— Exact, răspunse Lance. E chiar „Chuck” în persoană! zâmbitor şi destins, Lance se apropie de şeful poliţiei care urca gâfâind din greu. Doi poliţişti în uniformă, cu ochelari negri şi şepci, aşteptau în picioare lângă maşină.

— Salut, şefule! zise Lance cu mâna întinsă.

Tipul gras nu se uită la mâna lui şi se opri. Ochii lui bulbucaţi examinară ridicătura pe care era întins Basovici, legat şi cu piciorul prins în menghină.

— Ce mai e şi asta? întrebă Barney cu o voce ciudat de blândă.

— Asta? Oh, nimic foarte important! răspunse Lance. Doar un curios căruia îi pun câteva întrebări…

— Şi de când aveţi voi voie să interogaţi curioşii? întrebă Barney.

Lance păli. Înghiţi cu greu şi rămase o clipă tăcut.

— Hei, Barney, zise el, n-ai înţeles! Tipul ăsta a

intrat pe proprietatea domnului Bloom şi a spionat…

— În acest caz trebuia anunţată poliţia, zise Barney cu o voce rece. Poliţia e făcută să-i apere pe cetăţenii acestei ţări de astfel de incidente.

Trecu prin faţa lui Lance, care era pur şi simplu năucit, şi se opri în faţa lui Costa.

— Dezlegaţi-l! ordonă el. Şi scoateţi acel instrument de tortură de pe piciorul lui.

Nesiguri, zdrahonii aruncară o privire spre Lance care se apropie roşu la faţă de furie.

— La dracu'! N-ai înţeles, Barney? E o treabă de care domnul Bloom se ocupă în *persoană.*

— Legea este aceeaşi pentru toată lumea în această ţară, zise şeful poliţiei. Atât pentru Jeremiah Bloom cât şi pentru oricare cetăţean liber. Dezlegaţi-l!

Ai fi zis că cerul căzuse în capul lui Lance.

— Ce te-a apucat? strigă el. Vrei să fii dat afară, Barney? Asta vrei? Vrei să se ocupe de tine domnul Bloom?

Poliţistul se întoarse lent spre el şi îl privi cu ochii lui plini de răceală.

— Cumva mă ameninţi? zise el.

— Nu te ameninţ, dar îţi amintesc că lucrezi pentru Jeremiah Franklin Bloom! Şi că îi datorezi

destulă recunoştinţă pentru…

Barney îşi întinse mâna grasă.

— Acum ar trebui să închizi gura, zise el. Altfel te arestez!

Urmă o tăcere. Cei doi bărbaţi se înfruntau din priviri. Jos, cei doi poliţişti în uniformă urmăreau scena cu mâinile pe centură. Lance dădu din cap.

— OK! zise el cu o voce răguşită. Am înţeles. Te-ai dat cu duşmanul. Domnul Bloom va fi informat.

— Dezlegaţi-l pe omul ăsta, zise Barney cu aceeaşi voce calmă.

— Faceţi ce vă spune, ordonă Lance.

Cei doi haidamaci îl dezlegară pe Basovici şi îi scoaseră menghina. Costa se strâmbă de durere. Se ridică şchiopătând puţin.

— E în regulă? întrebă Barney. Poţi să mergi?

— Da, cred că da…

— Bine, zise Barney.

Începu să coboare spre maşina poliţiei.

— Barney? zise Lance cu o voce tremurând de furie.

— Da?

— Vei avea veşti de la domnul Bloom. Foarte curând!

Şeful poliţiei nu răspunse. Îşi continuă mersul spre maşină. Costa, care mergea şontâc în spatele lui, se opri în faţa lui Lance. Zâmbea.

— Suntem sortiţi să ne revedem, Lance. Foarte curând!

— Când doreşti, zise Lance cu o voce albă.

Era foarte palid la faţă. Costa zâmbi şi se ţinu după Barney. Ajunseră în faţa maşinii de poliţie. Unul dintre agenţi deschise portiera şi Costa urcă. Şi se pomeni nas în nas cu Arethusa care zâmbea.

— Arethusa! exclamă Costa. N-ai păţit nimic?

— N-am nimic, vere, răspunse grecoaica.

— Dar mie nu-mi spune nimeni bonjur? zise o voce ironică.

Abia atunci remarcă Costa faţa mare şi maronie a Brendei Martinez, care fuma una din ţigările ei subţiri de foi…

— Brenda! exclamă Costa destul de surprins. Ce cauţi aici?

— Îi scot pe amici şi pe verişoarele lor din bucluc, răspunse Brenda râzând.

Barney făcu semn şoferului să demareze şi Lincolnul mare, după ce dădu înapoi, coborî fără grabă panta colinei urât mirositoare care se înălţa în

bătaia soarelui dogoritor.

CAPITOLUL XIV

Aşezat într-un fotoliu balansoar pe terasa motelului, Günther se uită la Basovici care cobora cu greu din maşina poliţiei şi se îndrepta spre el şchiopătând uşor, urmat de Arethusa Ariandopulos şi de Brenda Martinez.

— Te-a muşcat un câine, întrebă el.

— Cam aşa ceva! răspunse Costa.

Se trânti pe unul din fotolii şi se uită cu tristeţe la gleznă. Günther îl văzu atunci pe „Chuck” Barney venind spre el fără grabă. Şeful poliţiei îşi scoase pălăria şi o şterse cu grijă înăuntru cu batista. Vorbi cu vocea lui calmă şi monocordă, un fel de voce de confesor.

— Sper că vei putea face un raport obiectiv asupra celor întâmplate, domnule Günther, zise el. Vei putea declara că poliţia şi-a făcut datoria şi că şi-a îndeplinit în mod legal misiunea, în ciuda tuturor intervenţiilor şi presiunilor.

Îşi puse din nou pălăria pe cap şi îşi împături cu grijă batista.

— Imediat ce domnişoara Martinez mi-a explicat ce s-a petrecut, am înţeles că lucrurile mergeau prea

departe şi că Bloom întrecea măsura. Nu e uşor să fii şeful poliţiei într-un comitat, unde locuieşte un personaj ca Jeremiah Bloom… adăugă el.

— Toată lumea ştie asta, „Chuck”, zise Brenda.

— Am făcut ce-am putut ca să limitez răul, vorbi din nou Barney. Cred că, în ceea ce-i priveşte pe domnul Basovici şi pe verişoară sa. Domnişoara Ariandopulos, intervenţia mea a fost destul de utilă.

— Mai încape vorbă! exclamă Costa. Dacă n-ai fi apărut, acuma aş fi fost o grămadă de carne rece!

— Să vă amintiţi de asta când va trebui, zise şeful poliţiei. Apropo, verişoara dumitale este în siguranţă aici. Las doi oameni de-ai mei în faţa motelului.

— Mulţumesc, zise Basovici.

Barney salută şi se îndreptă spre maşina poliţei. Peste un moment vură stârnind un nor de praf şi părăsi motelul.

— Ce înseamnă asta? zise Günther. Ce mai e şi povestea asta? De ce vine Barney să-mi mănânce din mână?

Brenda Martinez începu să râdă şi aprinse una din micile ei ţigări negre de foi.

— N-ai de ce să te sperii, zise ea. „Chuck” e un

tip foarte inteligent. A ştiut totdeauna să miroasă de unde bate vântul şi să-şi aleagă tabăra. Ăsta e talentul lui. Şi asta face acum. Îi dă în gât pe bătrânul Bloom şi echipa lui.

— Ce amestec are Bloom în povestea asta? întrebă Günther. Ce legătură e între Bloom şi Barney? Ce legătură e între Bloom şi Farmer?

— Legătura existentă între zalele unui lanţ, răpunse Basovici. Totul e coerent în povestea asta.

Brenda Martinez se trânti într-un fotoliu balansoar şi începu să se legene. Arethusa moţăia deja în leagăn, cu un teanc de perne sub cap.

— Vom începe cu începutul, zise Brenda. Începutul, pentru mine, este sosirea lui Günther şi a micuţei doamne Robbart. De fapt, unde e văduvioara?

— Doarme, răspunse Günther. Brenda zâmbi ironică.

— Se reface, ai? Bun! Deci, Günther îmi aduce această damă aici ca s-o ascund. Un detectiv particular pe nume Farmer o violentase puţin vrând să recupereze o brăţară pe care ar fi avut-o ea. Acest Farmer a „dat din el” pretinzând că lucrează pentru „Chuck” Barney. După care a fost lichidat. Iar Günther, temându-se că acelaşi lucru ar fi putut să i

se întâmple şi damei, a vrut s-o pună la adăpost: Ăsta e începutul.

Trase de două ori cu sete din ţigara de foi subţire şi continuă:

— Or, eu îl cunosc pe Barney de multă vreme. Ba chiar i-am făcut unele mici servicii cândva…

Günther zâmbi uitându-se la Costa. Brenda îşi petrecea timpul făcând „mici servicii”.

— Barney e un ticălos, continuă ea, dar nu e un tip care se amestecă în poveşti cu asasinate, cu cadavre. Nu e deloc genul lui! Aşa că m-am dus la el şi am stat amândoi de vorbă. Şi, după un moment, Barney a spus tot.

Se legăna, cu mâinile încrucişate pe burtă, cu ochii pe jumătate închişi, cu aerul unei metise grase şi adormite. Dar ochii ei erau teribil de negri şi vioi între pleoapele pe jumătate închise.

— Barney mi-a explicat că Bloom e marele elector de pe-aici. E patronul politic al comitatului şi, ca să fie reales, Barney are nevoie de sprijinul bătrânului. Aşa că, fatalmente, „Chuck” îi face o mulţime de mici servicii…

Iar „micile servicii” atât de dragi Brendei! Lista acestui gen de „mici servicii” era pur şi simplu infinită

în mintea domnişoarei Martinez. Şi mergea de la efracţie până la telefoane de recomandare sau o *call-girl* la comandă.

— O mulţime de chestii, continuă ea, filaje, ascultarea telefoanelor, comunicarea fişelor de poliţie sau a unor documente administrative, expulzarea unor indezirabili etc. Deci Barney a recunoscut că l-a trimis pe Farmer, un fost coleg de-al lui, ca să recupereze acea brăţară din apartamentul soţilor Robbart.

— Pentru Bloom? întrebă Günther.

— Pentru Lance, unul din pistolarii lui Bloom. Brăţara era a lui.

— De ce avea Robbart brăţara asta? întrebă Günther.

— Lance a primit misiunea să recupereze „Dosarele Negre” de la casa de vară a lui Grove, interveni Costa.

— Lance l-a lichidat pe Grove cu toată familia lui?

— Da, răspunse Brenda. Tipul ăsta e un ucigaş. A lichidat toată familia. Şi-a pierdut brăţara, cu data de naştere, în piscină omorându-l pe Grove.

— Barney ţi-a spus toate astea? întrebă Günther.

— Da, şi chiar părea uşurat că putea să spună

cuiva.

— Cine l-a lichidat pe Farmer? vru să ştie Günther.

— Barney spune că nu are niciun amestec. Pretinde că ucigaşii lui Lance ar fi făcut treaba asta.

— Rămâne de demonstrat, zise Günther.

— Nu se va demonstra niciodată nimic, zise Brenda cu blândeţe. Cazul va fi clasat, poţi să fii sigur de asta, pentru că e în interesul tuturor.

— Continuă, zise Günther.

— Am discutat deci cu Barney, continuă metisa. I-am explicat cum vedeam lucrurile. Barney are o oarecare încredere în judecata mea şi, în plus, face parte din rasa şobolanilor, iar şobolanii sunt celebri pentru felul în care miros bărcile care se scufundă. Şi probabil că a mirosit că barca lui Bloom începea să ia apă. A hotărât deci să vireze şi să scape cu faţă curată salvându-i pe Costa şi pe verişoara lui.

— Cunoştea „dificultăţile” noastre? întrebă Costa.

— Barney ştie tot ce se petrece în comitat, răspunse Brenda. Chiar şi ce se petrece la *Greymour*, la reşedinţa bătrânului Bloom. I-a scos deci pe Costa şi pe verişoară lui din ghearele lui Lance. Exact atât

cât să scape cu faţa curată în caz de complicaţii.

Günther se uită la metisă cu admiraţie.

— Frumoasă treabă, Brenda! zise el. Ai fost formidabilă!

— Am nevoie de lovelele alea ca să-mi vopsesc pavilioanele, mormăi Brenda.

— Barney ar putea să meargă şi mai departe? întrebă Günther.

— Vrei să ştii dacă ar accepta să depună mărturie în faţa justiţiei şi să bage la apă echipa lui Bloom?

— Da.

— Nu conta pe asta. Nu va merge mai departe. Şi aşa a făcut prea mult.

— Mai rămâne problema dosarelor, zise Günther. Ştim că Grove a fost lichidat la ordinul lui Bloom, de către numitul Lance, dar asta nu ne spune unde se află „Dosarele Negre”.

Basovici, care îşi masa glezna, râse uşurel. Intrigat, Günther se întoarse spre el.

— Am zis ceva amuzant?

— Nu, răspunse el, dar nu mai există Bloom. Bloom nu mai există.

— A murit?

— Cam tot aia. Creierul lui e mort. E senil, ramolit, terminat! Nu mai există Bloom! Nu mai există titan! Creierul care dirijează acum totul se numeşte Helt, doctorul Jonas Helt.

— Prin urmare doctorul Helt ar fi luat decizia recuperării dosarelor şi le-ar deţine în acest moment?

— Dacă Lance le-a găsit, asta e sigur. Mai rămâne de ştiut dacă într-adevăr le-a recuperat şi dacă nu cumva le-a distrus.

— Ăsta e punctul delicat, zise Günther. Are sau nu are interes doctorul Helt interes să distrugă dosarele? În măsura în care acestea i-ar compromite pe Bloom şi organizaţia lui, se poate crede că avea interes să le distrugă.

— Asta e, zise Basovici gânditor. Ne mai putem imagina că aceste dosare reprezintă o armă şi un mijloc de presiune irezistibile asupra a multor oameni aflaţi în funcţii, persoane foarte bogate: petrolişti, bancheri şi alţi complotişti de extremă dreapta. Mă urmăreşti?

Günther zâmbi. Basovici îşi imagina resursele perversităţii umane cu un fel de delectare.

— Foarte bine, răspunse el. Într-un fel, şantajarea aliaţilor?

— Doctorul Helt este un tânăr practician fără avere personală. Întâmplarea şi norocul l-au făcut să ocupe o poziţie excepţională: a devenit voinţa şi inteligenţa lui Jeremiah Bloom. Are în mâna lui toate firele şi toate manetele de comandă ale acestui imens imperiu. Aşa că, oricât ar fi de puţin ambiţios şi fără scrupule… puneţi-vă şi voi în locul lui…

— La naiba! exclamă Brenda cu admiraţie. Ce ticălos ai fi putut să fii! Îţi imaginezi răul aşa cum fabrică albina ceară!

Costa zâmbi flatat. Continuă:

— Cunoaşte toate datele conjuraţiei permanente a grupului Bloom, adică a unei jumătăţi de duzină de miliardari şi funcţionari foarte importanţi care au fost amestecaţi în asasinarea lui Kennedy şi în o mulţime de alte acţiuni subversive întreprinse în SUA sau în America Latină. Dacă deţine dosarele, toată această clică e la mâna lui. De aceea l-a trimis pe Lance să recupereze dosarele şi să le pună la loc sigur.

— Toată treaba asta stă foarte bine în picioare, zise Günther. Mai rămâne să dovedim că asta e ipoteza corectă.

Se gândi, apoi se ridică şi începu să se plimbe de colo până colo.

— Există un mijloc, zise el. Dar vom avea nevoie de Barney.

— Nu mai conta pe Barney, zise Brenda. Nu se va mai amesteca, cu excepţia cazului în care recompensa ar fi foarte mare.

— O să fie o recompensă foarte mare, zise Günther. Cea mai frumoasă recompensă de care a auzit vreodată.

CAPITOLUL XV

Aşezat la biroul său, „Chuck” Barney plimba pe faţă jetul unui mic ventilator portabil. Asculta, fără o vorbă, cu o mare atenţie, ce spunea Günther. Faţa grasă a şefului poliţiei reflecta o mare concentrare şi atenţie.

După ce Günther termină ce avea de spus, şeful poliţiei rămase în continuare tăcut un moment, apoi opri ventilatorul şi zise:

— Risc mult, zise el.

— Rişti mult oricum, răspunse Günther. Dacă treaba asta ia o întorsătură proastă, şi va lua în mod obligatoriu o întorsătură proastă, vei fi într-o situaţie imposibilă, în ciuda intervenţiei în favoarea domnului Basovici şi a domnişoarei Ariandopulos şi în ciuda mărturiei noastre, adăugă el zâmbind. Singurul mod de a ieşi basma curată, Barney, este să mergi până la capăt alături de noi.

Şeful poliţiei se gândea netulburat. Dădea o impresie de sânge-rece şi de lipsă totală de emotivitate, de parcă n-ar fi avut nervi în corpul lui mare şi moale.

— Numirea asta la Ministerul Justiţiei ar putea

să nu fie nimic…

— O vei primi semnată, în patruzeci şi opt de ore, zise Costa. Am avut adineauri confirmarea de la Washington.

— Reveniţi după ce o voi primi, zise Barney. Vom mai vorbi atunci.

— E şansa vieţii tale, Barney, zise Costa. Chinezii spun că bidiviul Norocului trece doar o dată în viaţă la îndemâna unui om. Nu-l rata…

Barney nici nu clipi. Dădu din cap, elefantin şi tăcut.

— Totul e să nu greşeşti bidiviul, zise el. Uneori mai sunt şi capcane… După cum evoluează lucrurile, de unde ştiu eu că ministrul va mai fi în post peste şase luni?

La asta nu prea era mare lucru de obiectat. Valul de demisii, de epurări şi de deplasări era atât de mare în acel moment, încât îşi putea foarte bine imagina că fiecare, chiar şi cel mai sus plasat, putea să fie mâine eliberat din funcţie. Cine şi-ar fi putut imagina, numai cu o lună în urmă, că garda preşedintelui va fi disponibilizată?

— Foarte adevărat, răspunse Günther. E vorba să alegi calul cel bun. Pentru tine e acum ori

niciodată, „Chuck”. Dar eşti un om prea informat ca să nu ştii să alegi.

Se ridică, imitat de Costa.

— Pe curând, zise el.

Barney se uită după ei cum ieşeau din birou, cu capul aplecat uşor pe un umăr. Apoi porni din nou ventilatorul şi închise ochii ferindu-i de jetul răcoros.

* * *

Numirea lui „Chuck” Barney la cabinetul ministrului de justiţie sosi exact după patruzeci şi opt de ore. J.S. Aranjase bine lucrurile. Ba chiar fuseseră trimise şi câteva cuvinte elogioase scrise chiar de mâna ministrului pentru noul său colaborator.

Barney îl sună pe Günther la motelul *Crucea Sudului* chiar în aceeaşi seară. Günther îşi dădu seama după voce că treburile mergeau bine. În ciuda calmului şi stăpânirii de sine, plăcerea vanităţii satisfăcute încălzea vocea monocordă a şefului poliţiei.

— Am primit într-adevăr ce-ai spus, îl anunţă el. Merg pe mâna voastră. Puteţi conta pe mine.

— Sunt încântat, zise Günther.

— Încep imediat, spuse Barney. Te voi ţine la curent cu mersul operaţiunilor.

Închise. Günther puse încet receptorul în furcă. Şi el avea o faţă nepăsătoare, iar ochii lui palizi căpătaseră o duritate minerală.

— Treaba a început, îl anunţă el pe Basovici, care se uita la el înghiţind rahat. Acum trebuie să aşteptăm.

— *Amin!* exclamă Costa cu gura plină.

* * *

Luna era sus pe cer. Mare şi rotundă. Nu bătea nicio adiere de vânt, nici cea mai slabă briză nu trecea printre ierburi şi prin frunzişul copacilor din parc. Zgomotele, prin acel aer nemişcat, se transmiteau cu o claritate extraordinară. Se auzea lătratul unui câine, undeva, departe pe coline.

— Ce face? întrebă Costa cu glas scăzut.

Erau culcaţi în iarba înaltă, la vreo cincizeci de metri de casa cu două etaje, cu veranda frumos lucrată. O casă de închiriat care probabil că nu mai avusese locatari de multă vreme. Günther îşi reglă binoclul cu infraroşii şi văzu ivindu-se, atât de aproape

încât avu impresia că poate atinge, faţa mare, palidă şi inexpresivă a lui Barney.

— Fumează, spuse el.

Barney fuma, într-adevăr, o havană groasă pe care o scosese dintr-un fel de tabacheră de argint. Era singur. O maşină personală, nu una de serviciu, era trasă lângă peron.

Trecuse aproape o oră de când şeful poliţiei se afla acolo. Venise direct de la birou şi se oprise un moment ca să bea o bere şi să mănânce ceva într-o cafenea de pe marginea drumului, la vreo zece kilometri de-acolo. Din maşinile lor de afară, Günther şi Costa se uitaseră la el cum mânca o pizza mare şi două ouă.

De trei zile îl filau pe Barney. Trei zile pline în care se schimbau între ei tot timpul, zi şi noapte. Având mare grijă să nu fie reperaţi. Şi acum se aflau colo, în şanţurile pline de buruieni din parcul acelei case goale, unde aşteptau.

Basovici reglă dispozitivul de ascultare pe direcţia terasei. Auzi pârâitul scaunului sub greutatea şefului poliţiei. Acel gen de instrument era de o sensibilitate extraordinară. Reuşea să capteze un murmur la peste o sută de metri. Ba chiar reuşea să

detecteze un zgomot de voci printr-un geam.

— Poate că „Chuck” are o întâlnire galantă? murmură Costa.

— O să aflăm curând, spuse Günther.

O maşină se apropia fără grabă, venind pe drumul îngust care şerpuia printre gardurile verzi cu frunzele albite de praf. Se opri în faţa porţii de fier şi farurile ei se aprinseră şi se stinseră de două ori, apoi luă din nou viteză şi coborî pe aleea care ducea la peron. Acolo opri.

„Chuck” Barney se ridicase şi se apropia. Stătea nemişcat pe ultima treaptă a peronului şi aştepta. Din maşină coborâseră două siluete. Günther îşi reglă rapid binoclul cu infraroşii şi şuieră uşurel.

— Ei sunt! şopti el.

— Doctorul Helt şi Lance?

— În persoană.

— Devine interesant, zise Basovici.

Reglă cu minuţiozitate aparatul de ascultare şi întinse una din căşti lui Günther, care o vârî imediat în ureche. Doctorul Helt urca treptele urmat de Lance.

— Bună ziua, doctore! zise vocea extraordinar de clară a lui Barney în receptor. Mulţumesc că-ai venit.

— Ce te-a apucat? zise vocea tăioasă a medicului. Ce rost are întâlnirea asta aici la lumina lunii?

— E ceva urgent şi important, răspunse Barney. Salut, Lance, zise el întorcând capul spre garda de corp. Ce mai faci?

Lance, ţeapăn şi ostil, zise cu amărăciune:

— Ia te uită! De data asta nu mai zici că mă arestezi?

— Nu te enerva, Lance, zise Barney cu o voce împăciuitoare. Nu aveam de ales. Nu te puteam lăsa să omori un agent CIA în comitatul meu.

— Dumnezeule! „Chuck”, prea ai devenit deodată timid! zise ironic Lance. Altădată nu te jenai să laşi să fie împuşcat un funcţionar al guvernului prea curios!

— Vremurile s-au schimbat, răspunse Barney. Acum trebuie să te uiţi bine unde calci.

— Ne-ai chemat aici ca să ne vorbeşti despre cum calci tu? întrebă doctorul Helt cu nerăbdare.

— Da, în parte. Nu vreţi să staţi jos?

Se trânti într-unul dintre fotoliile vechi, pe jumătate spart, şi îşi reaprinse din nou trabucul. După o clipă de ezitare, doctorul Helt făcu şi el la fel. Lance

rămase în picioare în spatele lui.

— Deci? zise nerăbdător Helt.

— Lucrurile se complică în mod serios, zise Barney, şi nu cred că puteam duce acţiunea până la capăt, cel puţin în condiţiile prevăzute iniţial.

— Ce s-a întâmplat? zise Helt. Te temi?

— Şi asta, răspunse calm şeful poliţiei, îndreptă mâna spre Lance.

— Dar mai ales faptul că e deconspirat. Cei de sus ştiu că el l-a lichidat pe Grove.

— De unde ştiu? se răsti Lance.

— Eu le-am spus, răspunse Barney.

Arătă cu un gest neglijent Colţul Cobra echipat cu surdină, pe care îl ţinea în mâna din buzunar, ceea ce îi opri gestul lui Lance care ducea mâna la subsuoară.

— Uşurel, Lance!…

— Ticălosule! se răsti garda de corp. M-ai vândut!

— N-am avut de ales. Acei tipi de la CIA sunt foarte activi şi foarte şireţi. Pun o mulţime de întrebări şi au ajuns foarte aproape de adevăr, prea aproape, după părerea mea. Aşa că am preferat ca vina să cadă pe tine.

Lance înjură şi, prin binoclu, Günther îi vedea gura schimonosită de furie.

— Ticălosule! zise cu mânie Lance.

— La ce-ţi foloseşte asta? întrebă doctorul Helt. Eşti prea compromis în povestea asta ca să poţi scăpa, Barney! Eşti băgat până la gât! Dacă ne torni pe noi, îţi rupi şi tu gâtul!

— Nu cred, zis Barney. Ba chiar am să scap în mod remarcabil. Voi deveni o persoană importantă în urma acestei afaceri. Unul dintre înalţii funcţionari de la Ministerul Justiţiei, ca să vă spun exact cum stă treaba.

— Baţi câmpii! zise doctorul cu dispreţ.

— Crezi? Am de trei zile în buzunar numirea mea semnată. Intru în funcţie peste zece zile, după ce voi rezolva treaba asta, adică după ce voi recupera dosarele şi îi voi găsi pe cei care l-au luat şi l-au asasinat pe Grove.

— Să n-ai impresia că vei scăpa chiar aşa uşor! strigă doctorul Helt cu o voce stridentă. Tu eşti unul dintre oamenii respectivi! Şi încă unul important! Ai participat la toată povestea de la A la Z!

— Bineînţeles! zise Barney. Dar cine mai ştie în afară de noi trei?

Urmă o tăcere. De data asta Helt înţelesese. Păli la faţă şi vorbi cu o voce tremurătoare.

— Ascultă, zise el, să discutăm de toate astea fără să intrăm în panică…

— Totul a fost discutat, doctore, spuse Barney. Nu mai e nimic de spus…

— Dar ei ştiu că tu l-ai trimis pe Farmer să recupereze brăţara lui Lance de la Robbart! izbucni Helt cu o voce triumfătoare. Asta te implică în mod automat!

— Greşeşti, doctore. Mi-am mărturisit păcatele în această privinţă. Domnii din guvern ştiu că i-am făcut mici servicii domnului Bloom, dar nu cunoşteam gravitatea faptelor. Nu sunt nimic altceva decât un poliţist care nu îndrăznea să refuze să facă servicii unui om foarte bogat.

— Ascultă „Chuck”, plecăm! zise Helt. O ştergem foarte departe, avem destule lovele pentru asta. N-ai să mai auzi niciodată de noi…

— Glumeşti, doctore? Nu pot să vă las să plecaţi. Nici nu poate fi vorba de asta!

— Am bani! strigă Helt. Bani mulţi! Am pus grămezi de bani de-o parte de când lucrez cu bătrânul! Sunt ai tăi!

— Bănuiesc că ai băgat mâna în borcanul cu miere, zise Barney, şi ai făcut foarte bine! Dar acum nu mai e vorba de lovele. E vorba de propria mea salvare! De propria mea piele!

Ridică ţeava lungă prevăzută cu surdină. Atunci Lance îşi încercă norocul, ca un adevărat profesionist. Plonjă în timp ce scotea arma, cu o rapiditate uimitoare. Ba chiar reuşi să tragă un glonţ, dar o fracţiune de secundă prea târziu. Barney îl pândea şi îl lovi din zbor. Glonţul îl nimeri în burtă şi îl aruncă înapoi, deviindu-i braţele. Glonţul lui Lance se pierdu undeva în dreapta. Barney mai trase o dată, cu calm, şi corpul mare a lui Lance tresări pe verandă. Apoi şeful poliţiei se apropie şi trase un glonţ în spatele urechii gărzii de corp.

Paralizat de spaimă, doctorul Helt nu se mişcase din loc. Se uita la Barney cu ochii holbaţi.

— Nu! Nu! zise el.

Barney ridică arma şi o sprijini literalmente de tâmpla medicului care închise ochii.

— Nu…

Barney trase şi doctorul Helt se prăbuşi cu jumătate de faţă lipsă. Barney se uită la cele două cadavre cu o privire plină de răceală, apoi puse arma

în mâna dreaptă a doctorului Helt. Apăsă puternic pentru ca extremităţile degetelor să adere la mâner. Apoi se dădu înapoi şi examină cadavrul cu o privire critică. Abia apoi îşi scoase mănuşile de piele neagră şi le puse în buzunar.

— Drăguţă înscenare, „Chuck”, zise vocea lui Günther în spatele lui.

Grăsanul se întoarse cu o vioiciune extraordinară. Se uită la cei doi bărbaţi care păşeau pe terasă şi ochii lui căpătară o expresie sălbatică. Brusc, faţa lui palidă demascată dezvăluia ucigaşul nemilos care se ascundea în spatele nepăsării.

— Ai calculat bine, zise Günther. Ne dădeai dosarele şi aflam că doctorul Helt şi-a împuşcat complicele după care s-a împuşcat şi el. Încă două cadavre de adăugat pe listă. Şi nimeni n-ar fi ştiut vreodată că virtuosul „Chuck” Barney a făcut parte din complotul celor trei. Nimeni n-ar fi putut să spună vreodată cum doctorul Helt, Lance Talbot şi şeful poliţiei Barney luaseră hotărârea să pună mâna pe „Dosarele Negre” ale F.B.I.-ului după ce l-au împuşcat pe Grove, pe soţia, pe fetele lui şi alţi mici complici ca să dea impresie bună. Te descurci de minune.

Faţa mare a lui Barney era deformată mai mult

de furie decât de frică. Ideea că fusese manevrat şi jucat pe degete aproape că îi întuneca minţile. Dacă ar fi avut o armă, ar fi fost posibil ca, uitând de prudenţa lui naturală, să încerce ceva. Basovici îşi dădu seama de asta şi începu să râdă.

— Vrei să te sinucizi şi tu?

Lent, cu greutate, Barney îşi recăpătă calmul. Reveni la masca lui moale şi rece.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, zise el.

— Ascultă, Barney, mai bine să-ţi spun imediat. O cameră cu infraroşii a filmat toată scena şi un aparat de ascultare a înregistrat explicaţia asta atât de pasionantă. Eşti terminat!

Costa se apropie de el.

— Cine a avut ideea şantajării oamenilor din grupul Bloom? întrebă el. Tu sau Helt? Probabil că tu, pentru că erai mai şiret decât el. Lance era doar o primată capabilă să omoare sau să fie omorâtă.

Barney nu răspunse. Aştepta. Ştia că nu el conducea ostilităţile.

— Unde sunt dosarele, Barney? întrebă Günther.

— În siguranţă.

— Sunt convins. Dar unde?

Barney îl privi cu ochii lui şireţi. Începea să

înţeleagă că poate avea o şansă. Vorbi lent, ca un om care pune piciorul pe o pasarelă de gheaţă instabilă.

— Dosarele în schimbul acestui film şi a benzii magnetice, zise el.

— Pare un târg convenabil, zise Günther. Pentru că, să-ţi spun drept, „Chuck”, eşti cel mai mare ticălos, dar ne doare în cot dacă ajungi sau nu la puşcărie pentru că ai lichidat alţi doi ticăloşi. Nu vrem decât dosarele.

— Le veţi avea, zise Barney.

Acum îşi căpătase în întregime sângele rece. Făcea parte din rasa animalelor dotate cu o imensă putere de supravieţuire şi care nu-şi pierd niciodată speranţa. Ştia că va scăpa. Că va putea să joace strâns şi să scape.

— Unde sunt dosarele, Barney?

— Într-un seif, la banca mea.

— Bun, mergem după ele împreună. Vei putea să pui filmul şi banda magnetică în locul lor. Poţi să ţi le pui în serile de iarnă.

„Chuck” Barney nu răspunse. Nu era sensibil la umor. Întoarse spatele şi se îndreptă spre maşină, urmat de cei doi bărbaţi.

Sus, pe coline, câinele lătra întruna.

* * *

J.S. părea foarte bine dispus. Aprinse o havană intactă, ceea ce, la el, era semnul unei mari linişti sufleteşti.

— A fost un moment de neuitat, zise el. Cu adevărat de neuitat... Ne aflam toţi trei în biroul lui Forrester: ministrul Hoogan, noul director al F.B.I.-ului şi eu însumi. Forrester a luat dosarele şi le-a întins bietului Hoogan zicându-i: „Sper că n-ai să le iei cu tine acasă când ai să pleci, Dick!”.

Râse zgomotos şi dădu din cap.

— Bietul Hoogan, avea o mutră!

— Forrester a uzat totdeauna de cel mai bun umor englezesc, zise Costa.

— Nu-i aşa? zise J.S. care nu suporta, când era vorba de el, nici cea mai mică frântură de umor în vorbele care îi erau adresate.

Savură umorul respectiv, apoi zise:

— Pe urmă, Forrester mi-a zis: „Frumos lucrat, J.S! Felicită-ţi oamenii!” Asta a fost pentru voi.

— Ar fi putut să se gândească la verişoară mea, zise Costa. Fără Arethusa, n-am fi ajuns la nimic.

— Adevărat, zise Günther. Domnişoara Ariandopulos a fost extraordinară.

J.S. tuşi uşor. Apariţia domnişoarei Ariandopulos în această afacere i se părea plină de complicaţii. Se temea tare mult de clarvăzători.

— Domnişoara Ariandopulos va fi recompensată după cum merită.

— Sper! zise Costa.

— Şi mai e şi Brenda, zise Günther.

— Ce-i cu Brenda? bombăni J.S.

— Îi datorăm un „plic”.

— Pentru ce? Fata asta a fost totdeauna teribil de venală!

— Vrea să-şi revopsească pavilioanele motelului. J.S. dădu din umeri.

— Un motel! mormăi el. Ce poate să facă o fată de valoarea ei într-un motel? De ce nu reintră în serviciu? zise el cu oarecare speranţă.

J.S. nu suporta ca cineva să părăsească Serviciul. Cu excepţia celor pe care îi dădea chiar el afară.

— E foarte fericită aşa cum e, răspunse Basovici. E liberă, fumează oribilele ei ţigări de foi subţiri şi se culcă cu toţi bărbaţii care îi ies în cale.

J.S. luă un aer înţepat şi vechiul puritan din el se zbârli în faţa pericolului sexului şi a destrăbălării.

— E o metisă, zise el cu un amestec de dispreţ şi de indulgenţă. Îi vom trimite un „plic”, adăugă el.

— Un „plic” gros, îl corectă Günther.

— Un plic convenabil, îl asigură J.S. cu prudenţă. Apoi luă un aer încruntat ca de fiecare dată când era vorba de bani. J.S. era îngrozitor de avar şi a vorbi despre bani era pentru el un adevărat supliciu.

— Bine! mormăi el. Îmi pare bine că v-am văzut.

Se cufundă în lectura unui dosar şi nu-i mai băgă în seamă. Era clar că se temea ca nu cumva Günther şi Basovici să-i amintească de promisiunea unei prime importante.

Cei doi oameni din Grupa IV ieşiră şi, imediat ce ajunseră pe culoar, Costa luă un aer dezgustat.

— De ce facem meseria asta de nebuni?

— Pentru că, probabil, suntem puţin nebuni, răspunse Günther.

Costa reflectă, zâmbi şi dădu din umeri.

— Probabil că ai dreptate, zise el.